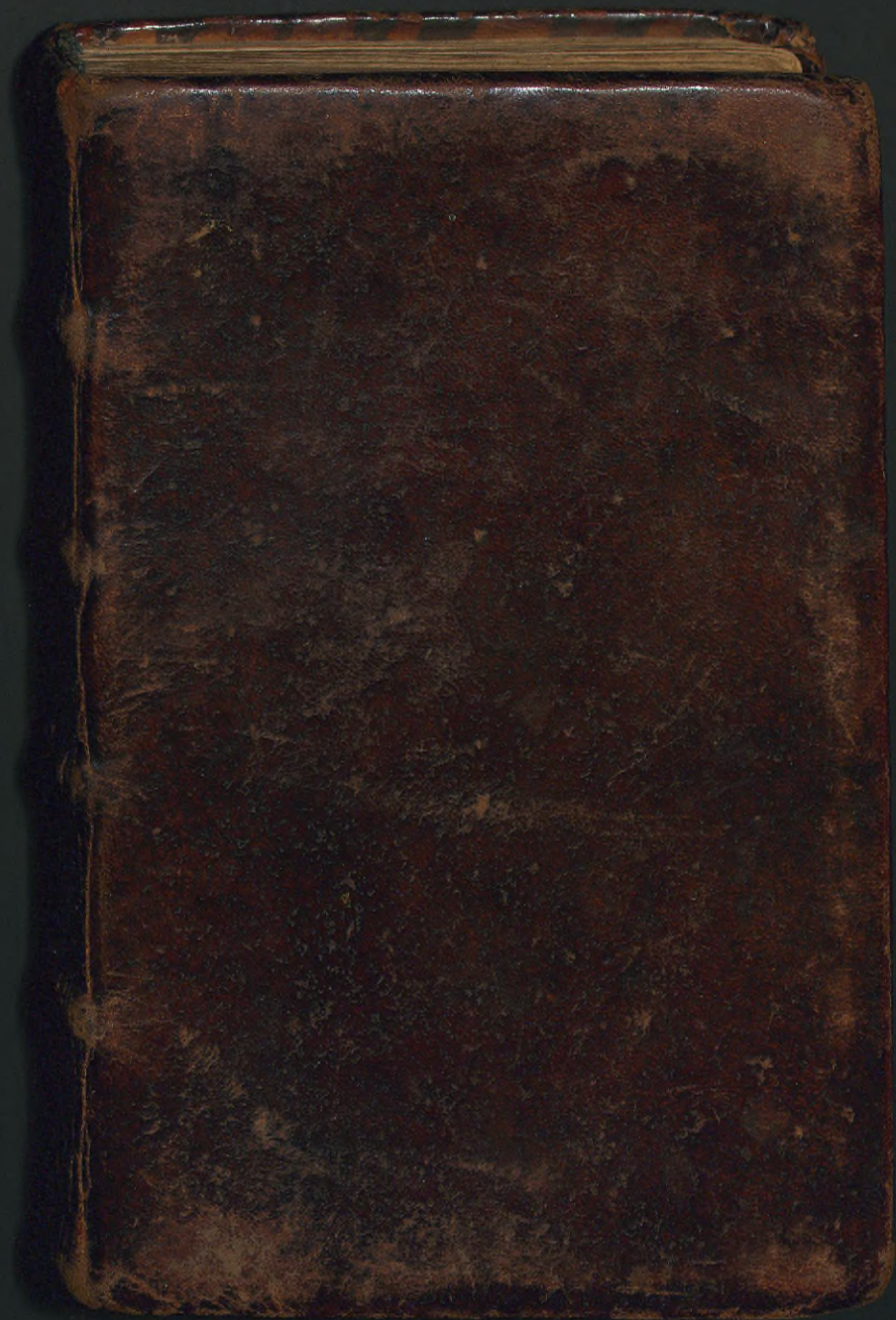

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek och är fritt att använda. Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitized at Gothenburg University Library and is free to use. All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text. This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

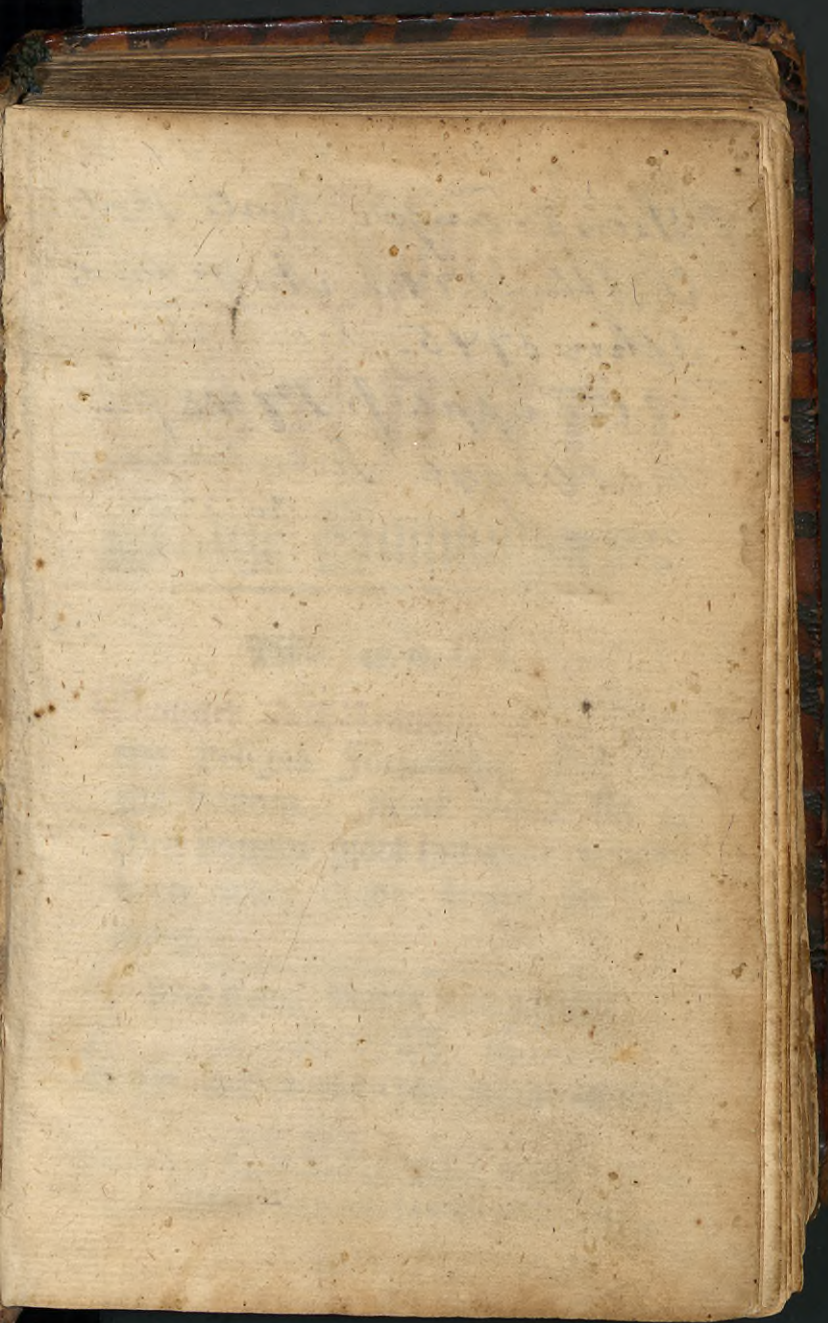

Centralbiblioteket

Teol.
Sv.
Hymnol.
Sekt.
Herrnhut.
Variantex. A

*SV 1977/481

Sions Sanger Ferte Saml.
tr. Sthm 1743. Andra Saml.
Sthm 1745. 8:o.

Uti uppl. fr. 1748 fin-
nas begge Samlingar-
ne: Beckman

Variantex. A

Skänkt av
J. G. HOLMSTEDT

GÖTEBORGS
REALLÖVERK.

Sions Sånger. Bägge Samlingarne.

Psalm. 149. w. 1, 2.

Sjunger HERANOM en ny wiso:
the heligas Församling skal läsa
wa honom. Israel glädje sig af
then honom gjort hafwer: Sions
barn ware glade öfwer sin Ko-
nung.

Med Kongl. Maj:ts Allernådigste
Privilegio.

Periffian Stenhammar 1748. C. Meyer
✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠ ✠✠✠

STOCKHOLM.

Tryckt hos Directeuren och Kongl. Boktr. i Stora
Förstendömet Finnland, JACOB MERCKELL,

År 1748.

In dem
 Jahr
 1711

1711

In dem
 Jahr
 1711

Privilegium

Druck der Buchdruckerei
 von J. G. M. M. M.

ALLENA GUDI ÅR

GLUDS RÖST och Nåde-kallelse.

I.

Mel. En syndig man, 2c.

SÅ syndas
reop, Och
sof ej så
trygg i
tin dwala. Tin själ
och tin kropp Stå
bägge för döden nu
fala. Hålt stilla titt
lopp. Begynn med
titt samwete tala.
Ransaka titt hopp,
Thet lär' tig så liter
hugswala.

2. Tänk hwarje mi-
nut, Ach! tänk på tin
lefnad och ånda. När
lifwet går ut, Så kan
tu til afgrunden län-
da, Om tu ej til slut

Har kommit til JE-
sum at wända. Här
gäller ej prut. Tin
själ kan en olycka
hända.

3. Et elände swårt,
När själen sjelf lofter
sig mörda. Wär liffs-
tid är kårt: Thes mer
bör man Frälsaren
wörda. När hjertat
blir särt Och själens
krafter förstörda; Och
man skal gå bort, Bli
fastlig't at tänna sin
börda.

4. Et grymt öfwer-
dåd Sin tid och sin sa-
lighet sälja, Förakta
GLUDS båd, Sin
Fräl

Frälsare mistro och
qwälja. Et ynkelig't
råd I synden sin ro til
at wälja, Förslösa
GUDS nåd; Ho kan
wäl then skadan för-
tälja?

5. För själenes frid
Är bättre sin Frälsare
läs wa. Then HER-
ren är blid Och får-
dig at dela sin gåfwa;
Men här gäller strid:
Man får ej i synden tå
säfwa. Man bör uti
tid Sig draga ur
werldenes kläfwa.

6. Tänk syndare på,
Så blindt at i werl-
den ej swäfwa. Tu
kan ej bestå, Om tu
wil tin Frälsare jäf-
wa. Hans hielp kan
tu få, Allt hinder för
själen at häfwa. Ach!
sticka ttig så, At satan
för dig måste häfwa.

7. Tu syndenes träl,
Säg: hwarföre wil

tu så dröja, At låta tin
själ Nu under GUDS
nåde sig böja? Tu wil
utan skäl I synder och
lustar tig nöja. Tu
far ej tå wäl, När do-
men tit hjerta skal
röja.

8. Jag spår dig för-
ut: Tu far utur tiden
osäller. Tu får ej godt
slut. GUDS dom och
tit samwet dig faller;
Hwar stund och mi-
nut At waka för sjä-
len thet gäller. GUDS
nåde ej förskjut, Som
endast tit hjerta frid-
ställer.

9. Barmhertige
GUD! Tin nådes
arbete ej spara, At
genom tin bud
Allig draga ur syn-
denes snara. Låt nå-
denes ljud Tin kär-
lek hos själen för-
klara. Ikläd mig
din

Then upvåkade
Stålen.

6. Hwad! jag tve-
ker mig bli waken. Är
thet sanning eller ej?
Är jag kladder eller
naken? Är här någon,
ach! så säg? Ty jag
lik then blinda man,
Som för trån tog
folket an, Ej mit til-
stånd kånna kan.

Jesus Swar.

7. Jag är redo tig
meddela Ögna-sal-
wo, at tu må Jä-
mer om synen fela,
Eller uti tåkn gå.
Lyft allenast ögon op,
At bese tin lefnads
lopp. Pröfwa tig
från tå til topp.

Stålen.

8. Ach! jag häpnar,
rys och fasar, Skäl-
wer som et aspelöf För
stark nordan, när then
rasar, At jag warit
här så döf, Och så an-

wändt nådens tid, Upp
på hwilken HERren
blid Mig förlänt, at
söka frid.

9. Et försträckeligt
register Ser jag för
min ögon stå Fult
med millioner brister,
Synda-skulder stor
och små: Hwar wid
håren resa sig, Straf-
fet lagas til för mig,
Binan blir odrägelig.

10. O! i berg och
klippor höga, Hwil-
kas klintar klyfwa
sten: Döljer för
then högstas öga,
Skylen för hans
skarps syn Mig,
som eder kallat på
Och om hjelp anlita
må, Låt mig then
åtnjuta få.

11. Ach! min ögons
källor wata Bryten
liksom strömar fram;
Kunde jag blodsdrop-
par

par gråta, Wor'thet
intet mot then skam
Och then synd jag öf-
wat har Mot min
GUD och låra Fa'r,
Allt ifrån min unga
da'r.

12. Stingand' pillar
hjertat särat, Skarpa
spjut mig genomgå.
Synd, o! synd, som
mig bedårat Med tin
falska dunster blå. Tin
förgiftand' lustars
win, Som tu skänkte
för mig in, Wändes
nu i awal och pin.

13. Arme jag, hwart
wil jag lända? Ar
thet giörligt undan-
fly? Fore jag til
werldsens ånda,
Ther som dagen bör-
jar gry, Hwaråst
morgon-råd nans
rand Tänder himlen,
som i brand, Fattade
mig dock tin hand.

14. Jag förthensful

tig til fota, Store
GUD! mig lastar
ner. Tina domar mig
wål hota. Idel synd
jag hos mig ser; Men
wil tu til rätta gå
Med et wisnat blad
och strå, Ho kan tå
för dig bestå?

15. Dig thet hörer til
at wara Nädig, mild
mot syndare, Hvilket
mången fått förfara,
Then, hwars synd
gjort honom we. At
tu åst i sanning god,
Thet försäkrar tin
Sons blod, Som
utflöt likt strömmand'
flod.

16. Jesu! ståda an
min jämmer, Tu som
mig ur sömnen wäkt;
Se hwad ångslan
hjertat klämmer Och
thet snart i stycken
bräckt. Låt tå min es-
lända själ Jcke längre

U 3

sa

fatans träl Blifwa,
o! ImmanuEl!

17. Spåda tronens
gnista släknar, Hwar
tu then ei blåser an.
Mörker öfwer själen
tjoknar, Om jag, dyre
Frälserman, Hjelpen
ej aftig undfår, Som
framflyter ur tin sår,
Them jag innerlig å-
trår.

18. Jag är blind,
tit ljus meddela.
Stadd i töken, gif
tit sten. Jag är far-
gad, sären hela, Gjut
ther in tin oljo ren.
Jag är döf, gif hörsel
god. Kranker, blif
min hälso-flod.
Swager, blif min
flöd och stöd.

19. Jag är törstig,
tu åst bruñen. Hung-
rig jag, tuliffsens spis.
Jag är fåret, tu be-
funnen För en herde
god och wis. Jag en

gren, war tu min rot
Och et fäste för min
fot. Fria mig från
lagsens hot.

20. Hjertat mit är
kalt och fruset, War
min warma, eld och
sol. Jag är mörkret,
tu åst ljuset. Fångnen
jag, tu nåda-stol. Död
jag är, war tu mit lif.
Kraftlös jag, o!
starkhet gif. Styrkan
tin mit alt förblif.

3.

Mel. Jesu djupa sären x.

RÄre, löp ej oför-
wägit: Tänk
man, hwadan kom-
mer tu? Mon' thet ej
är angelägit Sluta
af sin räkning nu?
Hwad wil en gång
blifwa af, När tu först
bort wid tin graf,
Blir af synda-sömmen
waken, Och får se, at tu
är naken? 2. Ach!

2. Ach! hwad mör-
ker, ljusa dagen,
Mån'skan nu har rå-
kat i? Ach! hur' män-
gen blir bedragen Ut-
af satans listmeri?
Så, at hwar en mörk-
sens träl Troor sig må
otroligt wäl; Tills
han utur uselheten
Rusar in i ewigheten.

3. Tänk, om han
dock kom tillbaka Utur
afgrunds gropen op,
Se'n han någon tid
fått smaka Frukten af
sit döda hopp, Och seck
börja på igen Resan
sin til himmelen; Då
skull' han bli angelä-
gen Wända om til
rätta wägen.

4. Nu när JEsus
Nåd utropar At sin
köpta Fära-hjord,
Som sig stört i synda-
gropar, Då blir ingen
bättring spord. Syn-
daren är fräck och

djerf: Hastar stads til
sit förderf: Allstar
måst thet måst är ga-
let, Och för kärnan
wäljer skalet.

5. Tiden nötes bort
i sawaller, Brådspel,
tärning, dans och kort;
At, fast dagen blifwit
aller, Håls dock in på
natten fort. Ach! med
tusend synda-slag Gö-
les satans wälbehag.
Ach! hwarför' stu
köpte själar Wara
mörksens usla trålar?

6. JEsu söta Namn
blir hädat Och miss-
brukat tidt och jämt.
JEsu Ord blir ock för-
smådat, Och anföres
uti skämt. Satan blir
åkallad måst, Som
them i sin bojor fäst.
Ach! betänker hwad i
gören: I ju wed til
elden fören.

7. Tänk, hwad ängs-
lan

lan en gång blifwer
När som döden bruter
in, Och på wäggen ha-
stigt skrifwer: Me-
ne, tekel, upharsin.
Kopar: syndare nu
kom Fram och swara
för GUDS dom:
Thenå stunden, then-
na dagen Skal tin själ
bli från dig tagen.

8. Hedningar på
sidsta dagen, Som på
hafsens öjar bo, Som
knapt wetat utaf la-
gen, Mindre af the-
rena tro, Skola en
gång stiga fram, Och
fordubla theas skam,
Som wäl hafwa
Christna hetat; Men
af hjertans tro ej
wetat.

9. Dagligt hörer man
förkunnas: Käre båt-
tra tig och tro. Hér
hwad salhet tig förun-
nas, Tu skal få til sjä-
len ro: Men såfån-

gans falska lust Har
thes hjerta så förkjust,
At the rätt ej ordet hö-
ra, Mindre wilja or-
det göra.

10. Käre själ, som
thetta hörer, Wet, at
thet går aldrig wäl,
Så til ewighetens dö-
rar Med en insofd syn-
da-själ. Fall för JE-
su fötter ned: Bed om
nåd, om lif, om frid.
Wil tu ej ta tig til wa-
ra Står tu sidst tines
gen fara.

4.

Mel. O syndig man, som se.

Sör syndare, är nu
tid på at lofwa?
När Jesus self wil
lösa syndsens kläfwa,
Och stänka tig al nåd
så oförskylt; En lagen
han för dig har self
upfyllt.

2. Lyft ögon up ur
syn-

synda-sönnen söta,
Se Jesum, som med
nåd wil tig bemöta:
Fast tu i synd och otro
ligger död, Wil han
dock nu tig frälssa af
al nöd.

3. Han går till dig,
ther tu i blodet ligger
Helt öfwerhölgd med
synd, fördömd och
straffer, Och ropar:
Kom, wak up, och tag
emot Min blod och
död till giltig synda-
bot.

4. Ach! hör tu ej,
hur' nådigt han dig ro-
par? Med tolamod
dig maklöst öfwerho-
par: Kom hit, jag ej
din synd tillräkna wil;
Men henne straff, för
min skul, gifwa till.

5. Ach! syndare, har
tu wäl män'sko-hjer-
ta? Behjerta så din
Jesu ångst och sinär-
ta, Som han utstod

för dig, så tu war än
Hans fiende och störste
hans owän.

6. Nu ropar han:
Kom hit tu syndar' le-
de, Tu som mig har
tilfogat dödsens swe-
da: Jag wil af nåd till
wänskap dig uppta,
Och tolamod med din-
na synder ha.

7. Allenast tu till
hjerta ej förhårdar,
Och uti synd at softwa
ej framhårdar: Men
waknar up och ser din
själa-nöd, Din mykna
synd, och din förtien-
ta död.

8. Ach! syndare, låt
nåden dig upwäcka:
Låt Andans staf och
tuktan wäl uptäcka
Din hjertans grund,
som så förmörkad är,
At tu ej tror din Fräl-
sare så kär.

9. Han säger: hwad
A 5 har

har jag dig gjordt för illa? Mit kärabarn, hwi löper tu i willa? Swar med har jag, act säg, betungat dig? At tu i synd wil rymma bort från mig.

10. Ach! kom igen, jag wil dig ej förwita; Men syndsens band af kärlek sonderflita. Wändt endast om och kryp til korset fram, Och se uppå thet slag-tada GUDS Lam.

11. Ach! ach! wil tu mot udden längre spjerna? Förfölj ej then, som älskar dig så gern. Ach! fall tå ned tin Frälserman til fot. Ach! skynda dig at göra synda-bot!

5.

Mel. Hela werlden frögd. 2c.

Hela werlden är fördärswad, Aldels uti ondsko stadd,

Then natur som rot ha ärswat Blic alt mer och mera stadd. Ach! hur' mången går så djerf Til sit yttersta fördärf.

2. Swad mond' ors sak ther til wara, At GUDS Nåd så blir förglömd, At så mången folke-skara, Går at ewigt bli fördömd? Mon för syndsens smitto-sot, Aldrig sunnits läke-bot?

3. Ingen män'ska har nu nödigt Gå för synd sin sälhet qwitt, Sedan JESUS öfwerflödig Lät utrinna blodet sit: Men, at the ej hafwaro, Ar, at the ej thetta tro.

4. O! at själarne betänkte, Huru som the dagelig uti otros diup nedsänkte, Mer och mer fördärswa sig

sig Uti synden, hwilken är Et med djefwulens begär.

5. O! at the, som synden tjena Med alt hjertans wälbehag, Och sin lemningar endast låna Ut fullborda syndsens lag, Kände med beängstat mod, Ut the kostat Jesu blod.

6. Syndare, jag eder beder Uti JESU Christi Namn, Ut j eder kasten neder I GUDS Faderns kärleks famn Och in för hans nådes thron, Tiggan nåd utaf hans Son.

7. Beder utaf alt ert hjerta, Ut få känna syndsens gift; Och at slippa al then smärta, Som orsakas af thes drift. Om j gå i otro bort, Blifwer straffet ewigt swårt.

8. Jag wil fråga hur' j kunna Nögde tjena synden än, Och er köpta själ misunnna Eder dyra själ-wån, Som likwäl för er skul dödt, Er at frälsa sig bemödt.

9. Hörer, hur' han kärligt ropar: Ach! wändt om, o Israel: Jag med nåd dig öfwerhopar, Jag, som är Immanuel, Wil för intet gifwa dig Nåd och frid ewig: nerlig.

10. Jesu! wäck tu kraftigt alla, Som på thenna werldens D Wandra uti willerwälla: The måst eljest döden dö. Låt tit söta kom! ach! kom Böra, at the wända om.

6.

Mel. Bort mit hjerta :c.

Jesus.

Wil tu arma själ
nu gifwa På
en fråga mig tit swar?
Kan tu än med nåje
blifwa Uti syndsens
bojor qwar? Skal tu
altid gå så här Och ej
weta hur' thet är: Om
tu äst i himlen teknad,
Ell' bland the för-
dömda räknad.

2. Huru länge wil
tu låta Din wälmen-
ta Frälsare Med så
ljufwa ord och säta
Fåfångt låcka tig och
be? Skal min kärleks-
rika röst Aldrig öppna
så tit bröst? Skal jag
aldrig få then fågnad,
At få bli tin ro och
hågnad?

3. Huru länge wil
tu qwälja Dig på et så
plågsamt sätt Och

then ofrid tig utwälja,
Som tu kunde slippa
lätt? Kan tu wara
nögder tå Med så des-
lat hjerta gå, Swar-
ken werldens egen wa-
ra, Eller nåden rätt
årfara?

4. Ach! förklus tå
ej tit öra, Ell' tillut tit
hjerta så. Tag tig icke
för at göra Allt hwad
hogen faller på; Men
i hjertans stilhet bed
Mig om nåd, så wil
jag ned I tit arma
hjerta sända Nåd, och
Andans ljus uptända.

5. Så skal tu med
lust få märka, Huru
liffsens ord förmå
Tron uti tit hjerta
wärka, Och al smittor
astigt två. Tu skal se
tin synder stygg
Kastas bort bak
om min rygg. Thet
skal tig ock blifwa gif-
wit

wit Se tit namn i himlen skrifwit.

6. Tu skal få med lust årfara, Huru sött och liufligt är, Ut mit barn i trone wara, Och alt jämt stå korrset när. Tu skalt finna, at thet är Intet mindre än beswär, Til at tro och heligt wandra, Såsom nåde-barnen andra.

Then upwäkta

Sjålen:

7. Store GUD! jag faller neder I min hjertans uselhet, Och så godt jag kan tig berder: Wiså mig barmhertighet. Drag mig til tin kære Son; Annars wet jag ingen wån. Opna mig förståndsens öga, Til at se tin kärlek höga!

8. Milde JESU! som så brinner Til mig utaf kärligt mod,

Söl mig, til thes tu mig finner. Böj mit hjerta med tit blod. Slåpp mig intet förr, än som Jag til tig rått wänder om. Wiså mig tin öppna sida Och hwad tu måst för mig lida.

9. Helge Ande! tröttna icke Wid at klappa på mit bröst. Wärdes lust i hjertat skicka, Til at höra nådens röst. Låt uti mit matta mod Rännas kraft af JESU blod. Wärm mig up, som än är kaller. Amen, jag mig tig befaller.

7.

Mel. Tacker HERANOM, som är gånsta blidet 2c.

Ah! hörer syndare, hur Liffens förste Til eder på sit korb har ropt: mig törster.

2. Mon'

2. Mon' efter edart blod och själa-wåde? Nej, at j må uti hans blod få nåde.

3. At j ur särens öpnar hälso-brunnar Må njuta al then nåd, som han er unnar.

4. Nu ropar ock en stor blod-witnens skara, At ingen mun mer knapt kan toster vara.

5. The ropa öfwer alt pågator, gränder: Si! JEsus står med städs utsträckt hander.

6. Och wil er nu til sina barn insamla, At j ej mer i mörkret skolen famla.

7. At j en gång til bergen ej må ropa: O fallen dock utöfwer öf tilhopa.

8. Och skylen öf för Lammets ansigt klara, Hvars

röst wi ej ha welat hörsam' vara.

9. En låten er i tid med GUD försona. Han wil för blodet skull er alla skona.

10. Kom blott, som sondare til Jesum kårer. Han wil er hem, på sina arlar bårer.

11. Ett synda-eländ' skal er ej affsträcka; Fast mer åhoga i er själ upväcka.

12. At falla er Försonare til fota, Som welat al er synda-skada bota.

13. Si! domar'n som är häanden öfwerlemnad, Har alla syndar' nåd och lif tilåmnat.

14. Ho nu en syndar' är af draswen mätter, Ej bjuder til sig sjelf at göra bätter.

15. Men ligger, så som

som död för Jesu fötter, En sådan blir af honom ej utstötter.

16. Och! wor' han kall, som is, och hård som stenen, Och had' ej mera lif än torre grenen.

17. Han blir doct hulpen här och undfar lifwet Af then sig sjelf för oss i döden gifwit.

18. Si, saligheten har han er förwärfwat, At i, som barn hans rike mågen ärfwa.

19. Han wil er stads wid handen saktlig förra, Och icke tröttas, at ert eländ' höra.

20. Han wil er på sin nådes armar bära, Och wisa er för alla skrymtar' ära.

21. At i, som syndare er låtit finna, Och nu aflångtan efter honom brinna.

22. Ach! låten er till själa-wänner leda, Han wil ert hjerta till sit bo bereda.

23. Han skal er på thet kärlig'ste om-arma, Hans rätt skal beta: jag wil mig förbarma.

24. The som nu se sig an för nakna, toma, Och som förlorade till Jesum komma.

25. Tand'lig fattigdom hans fötter twärfat Med tårar, them plår han med tröst uprätta.

26. Så komer sondare och hyller Sonden, Nedsfaller nu i bön för nåde-thronen.

27. Ach! flyn till blodet, som för er utrunnit, Ther utt al GUDS barn ha nåde funnit.

8.

Mel. Swad är thet är ic.

SÅ kärlig wån
fins aldrig up-
på jorden, Som JE-
sus, then wår broder
buld är worden, Och
på sig tog wårt usla
fött och blod. Slit

HERRE fins ej nå-
gonståds at tjena,
Som med sin dräng
wil sig i nåd förena;
Ja, han är god.

2. Han är så mild,
så kär, så söt, så from-
mer, At hantar mot
then som til honom
kommer: Ja, fast han
än i synder warit död:
Han trones lif i själen
sjelfupwäcker: Thes
synder han med blodet
sit betäcker: Tar bort
al nöd.

3. Hör syndare, nu
tid är på at komma:
Nu galler ta mot nå-

den til sin fromma:
En annan tid försent
thet wara kan. Ach!
kom så strart i sams-
wetet rätt waken;
Kom, som tu är, så
blind, så fattig, nå-
ken, Til thenna
Man.

4. Säg intet, at tu
först wil tig besyncka.
I fattigdom gör tu
hos JESUM locka:
Rättfärdigt folk kan
han ejta emot, Som
tycka sig ej arma syn-
dar' wara; Men me-
na thet har med them
ingen fara: En far-
lig sot.

5. Hör kåra själ,
ach! gif doct Christo
åran: Til tig så är
hans kärliga begäran,
At tu hel blind och usel
träder fram. Båd'
ondt och godt, thet båd'
sta tu bedrifwit, Ut
alt

alt för synd uti hans
bok upskrifwit; Ja, i-
del skam.

6. Ack! så bekän tin
synd för Jesum kära;
Hans lidande tu då
gör högsta ära: Be-
mantla ei tin ondskos
öfwerdåd: Förskan-
sa ej mot andans straf-
tit hjerta; Begråt tin
synd med hjert'lig
ångst och smärta, Och
bed om nåd.

7. Tin otros synd tu
fram för alt besinna;
För then tu tig en syn-
da-slag måst finna:
Ty, then som ej på
Jesum hjertligt tror,
Han twungen är
frambårdigt til at
synda: För otrons skul-
med döden sig befryn-
da, Och har ej ro.

8. En syndare at bli
låt dig behaga: Låt
känslan af tin otro dig
nu draga Til Jesum

fram och til hans nå-
da-stol. Säg: Jesu,
här är then förlostad'
sonen, Som wänder
om och faller ned för
thronen: Lys mig min
sol!

9. Til dig, o själ,
mond' Jesu hjerta
brinna: Han wil med
dig i trobet sig förbin-
na. Ack! fattalust, at
gifwa Jesu ja. Be-
tänk dig ej; men strax
i trone swara: Jag
wil tit barn i lif och
döden wara. Halle-
lujah!

10. Si! Jesus
strax dig til sin brud
uptager Och kröner
dig med salighetens la-
ger. Ack! ack! förskjut
then Himla-wänner
ej. Förbärda ej tit hjer-
ta: sil tin Konung Til-
bjuder dig sin nådes sö-
ta honung. Säg icke
nej. B 9.

9.

Jesu Förbön.

Mel. Himmelriket liknas ic.

Fast syndenes wäl-
de har hunnit sin
högd, Och otrones
frukterne grönsta:
Fast syndenes slaf är
i fångellet nögd Och
gör hwad thes hjerta
kan önska, Så warar
dock Frälsarens
förbön.

2. Man lefwer i
wällust, i högmöd,
i prakt, I kötsens och
ögonens lustar: Man
gör utaf Jesum i o-
tro föragt, Och sig u-
ti flården förlustar:
Dock warar wår
Frälsares förbön.

3. I syndare, som
uti swordom e'r själ
Lidt önsken i afgrun-
den neder, Aet! hörer,
at Jesus wil eder så
wål Och för eder hjer-

telig beder: Låt ånet
är stå thetta trädet.

4. När I så dirrft
gifwen er fattiga själ
Och hjerta til dieswau-
lens boning: Så wis-
sar wår Frälsare
fram, såsom stål, At
Fadren sit blod, til för-
skoning. Han säger:
the äro ju köpte.

5. Om icke hans död
hade frälsat wår själ
Frändöden och Sinat
dunder: Så hade then
syndfulla werlden och
wål I otro för thetta
gät under; Ty Frälsar-
rens förbön har gullit.

6. Sen han har sit
offer för synden fört ut
Af kärlet för männi-
skors fromma, Så ber
han til sidsta lifsastö-
nens slut At the til de-
lagtighet komma. Thet
skedde ej utan hans
förbön.

7. Hans

7. Hans förbön ut-
rättar, at själen blir
rörd, När som hon får
ordet afhöra; At bö-
nen i himmelen nå-
digt blir hörd, Som
frigiörde syndare gö-
ra. Han manar så
godt för oss alla.

8. Hans förbön ut-
rättar, at syndares tro
I frestelsen icke uphö-
rer: At själarna haf-
wa i Frälsaren ro: At
satan them icke förfö-
rer. Sånödig är Fräl-
sarens förbön.

9. Hwad är som or-
sakar, at syndare få
Bli ständigt wid kor-
set i trona, Samt, at
the sist få uti himme-
len gå, Och mottaga
helgonens krona? Ej
annat än Frälsarens
förbön.

10. Uck! dyrt köpte
sälal, låt thetta e'r gå
Til hjertat och eder

upwacka: I kunnen
för intet al salighet få:
Si! Jesus Er han-
den wil räcka. Låt ho-
nom ej bedja förgäf-
wes!

10.

Synda Kländets
Kännedom.

Mel. Min bästa Skatt o 16.

JO, GUD har rätt,
Jag syndig är,
Jag är self dömd til
glöden: Jag har ej
trodt på Jesum kär,
Som gått för mig i
döden: Jag trodt jag
warit from och god:
Nu har jag fått ett
annat mod, Se'n jag
kânt synda-nöden.

2. Uck! hwad för
sorg, hwad samwets
qwal, Nu ängslar sjä-
len arma? Jag är
bland grofwa syn-
dar's tal. Dit kär-

lels-blod thet warma
Lät, Jesu, rena hjer-
tat mit, At jag blir
mina synder qwitt.
Aet! Jesu tig för-
barma!

3. Sil mina synders
myckenhet Mit hjerta
så försträcka, At jag
nu mera intet wet
Swär med jag mig
kantaäcka. Jag styr til
tig, o! Jesu föt, Och
kastar mig uti tit sköt:
Aet! tag tu mot mig
arma.

4. Tillförne har jag
tröstat mig, Och fruk-
tat ingen fara; Jag
syndade rätt hjertelig,
Och mente mig doct
wara Så sält Guds
barn, som någon an:
Nu ingen tröst jag fin-
na kan, Se'n samwe-
tet upwaknat.

5. Mitt stöd war tå-
min bön och säng Af-
et förhårdat hjerta:

Jag gick til skrift så
mången gång, För-
utan synda-smärta:
Jag gick som swin til
Herrans bord; Ej
blef nå'n bättring hos
mig spord; Ty jag
war död i synder.

6. Guds dyra ord
jag hörde wäl; Men
smakad' intet saften.
Ibland så rördes wäl
min själ, jag kände
Guds-kraften; Men
strax ther på så somna
jag och gjorde kötsens
wälbehag: At ordet
mig fördömde.

7. På Jesu dyrt
utgutna blod Jag
ganska litet tänkte.
Jag wärte til i öfwer-
mod, I syndsens dy
mig sänkte. Hans kors
ej rörde kläder min;
Fast mindre tog thet
långre in; Ty hjertat
war förstocket.

8. Nu

8. Nu ser jag satans
 styga bild I mit för-
 wända sianne. Jag ser,
 at jag från Gud är
 skild. Ack! ack! hwar
 skal jag finna Nu råd
 och hjelp? hwar får
 jag tröst Uti mit ån-
 gest-fulla bröst, Som
 är af sorg förkrossat?

9. Jag känner nu
 tHet jag ej för uti min
 själ ärfarit: Uplåten
 är min hjertans dörr,
 Som för tillsluten
 varit. Jag trodde
 för, at jag war from:
 Nu har Guds strånga
 lag och dom Sjordt
 mig til skam och intet.

10. Ej hjälper mehr,
 för mina brott, At låf-
 wa bot och ljuga: Ej
 föresats, ej upsåt godt,
 At syndsens wälde
 truga: Ej hjälper
 ångst, ej hjälper qwal;
 Doms-elden mina
 synders tal Slätt in-

tet kan utplåna.

11. Min synd ju of-
 förlåten är, Then jag
 mond' förr bedrifwa:
 Ej någon utan Iesus
 lär Then sannta kan
 tilgifwa. Jag faller
 tberför tig til fet: Din
 blodswet bli min syn-
 da-bot; Ty tu mit
 straff har lidit.

12. Ack! så förlåt, o!
 Iesu, mig, At jag så
 blinder varit, At jag
 har så försmådat dig,
 Och fram i otro farit.
 Förlåt mig Iesu, för
 tin död; Min synd af-
 två tin blod så röd,
 Och ställ tillfrids mit
 hjerta!

11.

Mel. Rom o Iesu huru re.

UTur djupen jag
 högt ropar, U-
 tur afgrunds swarta
 dy, Sorg och qwal
 B 3 mig

mit öfwerhopar. Ack!
hward skal jag usle fly.
Jag på seltwa bräd-
den står. Hjertans
Jesu, jag förgår, Om
tin hjälp jag snart ej
får.

2. Du har sagt: sök,
skal tu finna. Du har
sagt: bed, skal tu få.
Du har låt wat trägen
winna, Och wil från
tin ord ej gå: Jag ta
ropa ej uphör', En
gång thet tit hjerta
rör', At tu med mig
nåde gör.

3. Thet mig häftigt
fräter, grämer, Jag
tig förr så platt för-
glömt. Ack! jag ryser:
thet mig skrämer, At
jag ta war wist för-
dömd; Men, tack JE-
su, at tin nåd Gifwit
döden återbåd. Så jag
war thes fotatråd.

4. Jag är suker,
helt borttagen,

Stänk mig hålsan
Jesu kär. Mig med
synds = spetälstan
slagen I tin blod med
Jsov skär'. Herde! si,
et sargat får, Som i
wilda öknen går Och
tin herda = famn
åtrår.

5. Du förlåtelse ja
skänker At then, som
kan tro på tig: På tin
hjälp jag städse tän-
ker; Säget ord, som
hjelper mig. Jag
hwar morgon wän-
tar tröst: Och hwar
suctan i mit bröst Ar
en bön, a snart bli löst.

6. Israel uppå tig
hoppas, Som thes
nöds förlosning är.
Bed för trädet: låt
thet knoppas, At thet
goda frukter bär.
Dympat in i tig sin
stam. Watnat med
thet blod, som fram Ur
tit

tit hjerta flöt, Guds
Lam!

12.

Mel. Nu tackar Gud alt ic.

En syndare jag är,
Som uti mörk-
ret famlat. Stor syn-
daskuld jag bår, Then
jag uppå mig samlat:
Jag blef wäl twagen
ren Uti wårt helga
dop; Men lättfint har
jag sen Gätt til the on-
das hop.

2. Jag blind-wis
rasat fram, Som
wilder häst i stri-
den. Utöfwat synd
och skam. Förslösat
nåde-tiden. Jag wa-
rit djärfoch stolt. Och
min dyrköpta själ
Har jag åt synden
fält, Ut wara satans
träl.

3. Ack! jag med
ångslan wet: Jag
wandrat breda wä-

gen, Och om min sa-
lighet Ej warit ange-
lägen; Falskt tröstat
mig ther wid, Ut Gud
han är ju god, Och
haft en fastlig frid Uti
mit synda-mod.

4. Så har jag lu-
pit fort, Then en' och
andra dagen Ifrån
tigg Jesu bort, Af
werld och kött bedra-
gen; Och icke haft i
agt, Hwad thet har
kostat tigg Ur thenna
syndsens magt Ut få
förlosa mig.

5. Nu synden lif
har fått Och jag har
blifwit waken. Nu
har jag rätt förstått,
Hur' stygg jag är och
naken. Jag wil tå träs-
da fram Med mit be-
klåmda bröst Til tigg
Guds milda Lam, Ut
be om hjelp och tröst.

6. Min söte Jesu

B 4 tu,

tu, Som burit synder
mina, Ack! låt mit
hjerter nu få kraft u-
taf tin pina. Ehuru
styg jag är Jag wil
nu falla ner, Och af
tig **IESU** får
Din nåd och rening
be.

7. Ack! låt tin dyra
blod **IESU** aldrig
tryta. Låt thenna re-
nings = flod Ståds i
mit hjerter flyta. Ja,
låt tin helga sår
Ståds frögda hjertat
mit, Jag någd och
glad så går Min son-
da-hörda qviltt.

8. Så hålt mig,
IESU får, Ståds wid
tin sår och sida, Jag så
ej mer begår i hela
werlden wida Af löts
och werldelig ro, När
IESU, tu åst min;
Ack! styrck min swa-
ga tro. Slut mig i
fären in.

13.

Mcl. **IESUS** är min båg. 2c.

U Ti syndsens snara
finner jag mig
wara; Ty har jag ej
ro: Jag är naken, rin-
ga, Och har kläder in-
ga. Ack! hwat skal
jag bo? Gifs mig råd,
Att tigga nåd; Så wil
ottron slå mig neder.
Hjelp mig, Gud, jag
beder!

2. Ack! hwad skal
jag börja? Fångt är
at försja, **IESU**, med
mig stå; Fös up otros
banden. Jag har
byggt på sanden, Ja,
på hö och strå. O!
Guds Lam, Tin kär-
leks flam Wårme up
mit kalla hjerter: Tag
bort sorg och smårta.

3. Tag emot mig
arma: Låt tig nu
förbarma: Jag här
wille

wille går. Jag är
stadd i nöden, Och är
hart när döden;
Hjelp tit usla får.
Opna sjelf Tin nådes
ålf, Och låt blodet
hjertrat rena, Mig med
tig förena.

4. Frälserman alle-
na, Tu wil ej förme-
na, Then sig wänder
om, Och wil sig ned-
böja, Blodets kraft
uphöja. Söte Jesu
kom: Drag mig fram
til korshets stam, Låt
mig höra thesa röster:
Tu är återlöster.

5. Amen, låf och åra
Wil jag då hembära
Tig, o Jesu! min.
Låt mig ej bli trötter
Ligga wid tin' fötter,
Tills jag somnar in I
tin famn, Min glädje-
hamn: Då jag får tig
ther fram bär a
Tack, låf, pris och
åbra.

14.

Mel. Rom: o Jesu, Jesu x.

Hur! hur! länge
skal jag dock ång-
sligt ropa? Oro mig
i grusligt mått öf-
werhopar: Angest öf-
wer synden swår, sorg
af lagen Warar hela
dagen.

2. Fienden på tu-
send' sätt mig anfäl-
tar, Att jag snart af
hjertrats sorg helt
försnågtar. Anden us-
taf suckande snart för-
qwåfwes: Dock tyk's
alt förgåfwes.

3. Mon' då Gud för
syndens nöd mig för-
skuttit? Mon han har
min sjåla-död fast be-
slutit? Skal jag utur
thenna själs uselhe-
ten Gå i ewigheten?

4. Skriften mån-
ga tröste språk wäl

anförer; Men jag fruktar sådant mig ej tillhörer. Ja, jag rådes, om jag them til mig tager, Jag mig tå bedrager.

5. Gud förbarma mig af nåd, tag bort straffet, Skänk mig nåden, som tin Son har förskaffat. Ty om jag ej snart tin tröst får åtnjuta, Är thet med mig ute.

15.

Mel. Förblindade werld 10.

Mitt hjerta är hårt. Thet faller mig swårt, Att bära en sten I sargada bröstet, På krossada ben; Låt JESU tin död Beweka och tröstat, Och blif tu min fröd.

2. Jag usel i alt, Blind, döfwer och halt, På farligt land

Helt sorgbunde wanskar; Ty räck mig tin hand. Ledsaga tu mig, Som går i the tankar Att söka up mig.

3. Aet! Frälsare, om Tu snarlig dock kom, Att göra mig sund, Och själen min girwa En säkrare grund: Att Adams natur Förbott kunde blifwa I nytt kreatur.

4. En syndig och swag Till nåde uptaq. Tin död wärke lif I half-döda benen Och krafter them gif. Upfriske tit blod För-torkada gren, Och göre then god.

5. Af mödan tu haft Gif anda och kraft. Sj, hjertat är skult! Tin nåde thet göre Fristt, bögligt och mjukt. Ju i tina sår Tin gnde thet före,

Ther hälsan thet får.

16.

Mel. Then som frister ic.

Nå'n syndig lusta til, Som på mig ej vinner? Tänka hw ad jag tänka wil, Synd sig med infinner. Tala hw ad jag tala må, Tungan mig förräder. Jag må ligga, gå ell' stå, Synden wid mig låder.

2. Hjertat är så hårt som sten. Aldrig är jag någder. Aldrig är min wilje ren, Ell' för Jesu bögder. Mig hans död til tro ej rör, Ej hans kärlek eller. Lika godt hw ad han mig gör Thet alt lika galler.

3. Andra hålar fatta mod, När hans röst hon höres. Andra smälta af hans blod.

Hela hjertat röres Utaf kärlet, frögd och frid, När the se hans pina; Men mig qvälja all min tid Samla synder mina.

4. Jesu, andra ära tig, Om tin kärlek shunga; Men när jag tilreder mig, Bunden är min tunga: Andra, aldrig glömma bort Suckar til tig sånda; Men then tid är alt för kort Jag kan så använda.

5. Jag mig föresätta plår Ej mot samwet göra; Men så snart tilfalle är Läter mig förföra. Jag, som lyda wil Guds lag Och ej straff förtiena, Hjertat plår til löts behag När thet galler låna.

6. All begärelse som är Mig til ondt nure tar.

tar. Lodnan thes, som
förr war kär, Nu mot
samwet stretar; **T**y
har jag alsingen ro
Uti **G**uld ell' werl-
den: Nåden kan jag
hwarcken tro, **E**ll'
ha frid i slården.

7. Skal nu tå mit
öfwerdåd **E**wigt mig
få stjelpa? Nej, än är
et endaråd, Som kan
åter hjälpa: Falla tig
Guds Lam til fot, **B**e
tu tig förbarmar; **T**u
tar syndare ju mot
Med uträkta armar.

8. **T**y är **J**esu, mit
begär, **T**ig om nåd at
tigga, **A**t tit blod mig
twager skär, **O**ch at
jag får ligga **W**id tit
kors, et nåde-hjon,
Ther se synder mina
Bli förlåtna för
Guds thron, **F**ör tin
död och pina.

9. **L**åt mig bli min
otro qwit. **S**if mig af

tig styrka. **A**et! förän-
dra hjertat mit, **A**t tig
ther med dyrka: **A**t
min tro må bära frukt
Och sig san bewisa.
Lär mig lyda andans
tukt **O**ch tig ewigt
prisa.

17.

Mel. **J**esu! djupa sären se.
Aet! hwad rånkor
hjertat hysar,
(Fast jag minsta de-
len sport.) **S**ift ur
hwarje tanka lysar så
i mindre, som i stort.
Jag kan stundom un-
dra på, **H**war ifrån
thet komma må;
Dock mit otros
hjerta snöda **K**an ej
bättre foster föda.

2. **E**gen kärlet, egen
åra, **H**ögmod, fall-
het, lögn och list **W**i
wåra hjertan bära:
Jag har sumit thet
är

är wist; Men förnuft:
 tet kommer ej Som
 en fiende, och nej;
 Men som slirig Le:
 wiatan, Som dock
 är then samme satan.

3. Nog har jag mig
 förr inbillat, Ut mit
 hjerta war it ondt;
 Men jag troddet ej så
 illa; Ty blef skalken
 ofta skont; Men nu
 ser jag, at thet är Ens
 med djefwulens be:
 går. O! at jag af egen
 fara Lärde bättre ta
 mig wara.

4. Jag nu här med
 tå förklarar Mot mit
 hjerta öpet krig. Jag
 har sedt then snärje:
 snara, Som i upail:
 ras på thes stig. Al:
 drig sluter jag accord
 Mer med Udam; Ej
 thes ord Trod jag i:
 från thenna siunden,
 Fången bör ju ligga
 bunden.

5. Nu, så liag tå e:
 wigt bunden Orma:
 såd, som dömdet är:
 Sitt med afgrunds
 ljumsta hunden Utt
 band och fjättrar låst.
 Jesus, som tig kors:
 såst har, Hjelp mig,
 at alla dar Hålla tig
 med tron i döden, Så
 blir jag och frälst ur
 nöden.

6. Satan, jag skal
 uppenbara, Tig til
 trots, förtret och
 harm, Then fördolda
 falska snara, Som tu
 nedlagt i wår barm.
 O! at hwar en kunde
 se Hwad en grufwe:
 lig fiende Hjertat är,
 och i hwad wåda
 Thet os för' om thet
 för råda.

7. Helge Ande, war
 wälkommen, För ut
 wäldelig til wår!
 Sänk mig ned i fat:
 tig

tigdomen. Uptäck
daglig mit fördärf.
JESU lär mig
waka, be, Båd' på
tig, och hjertat se.
Ja, med lika olust skä-
da Hjerta, djefwul,
onda båda.

18.

Mel. Förblindade värld ic.

WIn **JESU!** tu ser,
Jag kan nu ej
mer; Jag har mig be-
mödt at offra mit
hjerta Ut tillig, som har
dödt Af kärlek till mig;
Men ser nu med smär-
ta, Thet gifwer ej sig.

2. Jag tappat så
tidt, Jag selfwer
har stridt, Jag ser
nu jag kan ej self mig
begåfwa Med lydno-
na san. Jag faller till
fot; Fast jag ej kan
lofwa Stor bättring
och bot.

3. Dit nådiga nit,

Tin möda och slit, Ut
frälsa min själ, Tin
önskan och längtan,
Ut se mig må wäl,
Förbinda dock mig
Til yttersta trängtan,
Ut åtlhda mig.

4. Ack! at jag lik-
wist Förspörjer slit
brist På kärlek och
tro, På heliger wans-
del, På lydno och ro,
På bögt och nögd
mod, Upriktiger han-
del Och kraft af tit
blod.

5. Men, Frälsare
huld! Thet är ej tin
skuld. Tu önskar mig
tin Fullkomliga gläd-
je; Men skulden är
min. Min hoglösa
sjal Ej fritt wil til-
stådja Dig göra mig
wäl.

6. Jag therföre ber:
Ut blifwa et ler Och
böjligt war Uttina
händer.

händer. Act! prägla
tå strart i själen tin
bild. Låt wiljan bli
wänder, Och jämme-
ren stild.

7. Mitt brist- fulla
lopp Tidt trækker mit
hopp, Gör samwetet
sårt, At hjertat i brö-
stet Bland är mig för-
swårt. Mig styrke tit
blod, som förr hafwer
tröstat Mångt sorge-
fullt mod.

8. Act! lär mig tå
tro Och stundelig bo
I sären; hwars saft
Wanmäktiga själen
Upfriskar med kraft.
Slit syndenes band,
För syndiga trälen, I
tu med tin hand!

9. Min Frälsare
from, Tu ser jag är
tom: Min föda
tu blif: Still siäle-
nes hunger Och wår-
da mit lif. Tu wet:
jag är swag, Inåde-

ne unger Och felar
hwar dag.

10. Ja! himmel-
ste bröd, Tu märker
min nöd; Min hun-
grande siäl I armo-
dens händer Snart
swälter ihjäl: Tu wa-
re thes spis! At hon
til tig wänder Och off-
rar tig pris.

19.

Mel. Så i Jesu namn 26.

Jesu, skal jag län-
gre gå Hungrig
och ej blifwa spisad,
Matt och trött; men
ej bli lifad, Torstig
och ej swalkas få, Bå-
ra städs et fångslat
hjerta Och af suktan
utnött bröst? Eller
får jag för slik smärta
Snart tin nåde, hjelp
och tröst?

2. Tu wäl märker
sjelf, hwad ro Et be-
fym-

Fymrat hjerta haf-
wer, Och hwad al thes
frögd nedgrafwer Un-
der en förswagad tro:
Ungslighet för-
sagdhet, tårar: O-
wished, sorg, suck
och rop. Thet (som för-
är sårt) mer sårar, Sår-
dant wet tu alt i hop.

3. Nu är thet min
enda tröst: At jag tig
hår efter längtar, Och
tin blods-kraft efter-
trångtar, Jämwal
ber, at snart bli löst U-
tur otros swåra ban-
den The ther än så
fångslamig, At jag
ofta ej kan handen
loftaup, min Gud,
til tig.

4. Tu ser hwad thet
är för lust, At tin
namn althämt be-
römma, Och tin nåde
aldrig glömma;
Men såds dricka lif-
sens must, Som tu

ynnigt själen gifwer
Når hon trogit älskar
tig, Oförkytt wid kor-
set blifwer, Glömmes
werlden, synden sig.

5. Men min swag-
het är så stor, At när
jag uppå tig samtkar
Mitt begår och mina
tankar, Så the bort
för än jag tror: Mit
wid werlden wån-
da sinne Hos tig
jämt ej hwila wil:
Mitt med fåfängt
fylta minne Glöm-
mer tidt thet tig hör
til.

6. Nu har jag sagt
tig min nöd; Låt ock
hjertat mit bli lättat,
Samt tilfyllest nögd
och måttat Af tig JE-
su, lifsens bröd. Räck
mig fram tin öppna si-
da, Lifsens sanna häl-
so-brunn, At jag tröst
för al min qwida Ta-
ger

ger ther med trones
mun.

7. Uppfyll min ut-
tömda själ, Som än
ser sig mycket fattas
Och allt mer och mer
asmattas, Tå hon sig
med otro qwål. An-
den, såren, korset, blo-
det Läck ju mig fram
til dig; Ty låt nåden
störka modet, Och tin
död uplifwa mig.

8. Att af kärlek, kraft
och tro Hjertat mit be-
ständigt brinner, Och
at jag med wördnad
finner Uti tigen stån-
dig ro. Att tin kärlek
mig må twinga,
Och tit förbj mig gö-
ra bögd Til at tig i
stort och ringa Tjena
med behag och frögd.

20.

Mel. O! HERRRE GUD, gör
nåd med mig ic.

D! Store GUD,
jag usle mull

Med synd, och möcken
jämmer full, I stoftet
för dig faller Och dig
om nåd åkallar. Ach!
tänk på tin barmher-
tighet, Och se ej til then
brist, jag wet, Som
wid mig arma lådar,
Och tu bäst, HERRRE,
skådar. Mit hjerta är
med synd upfyllt, Och
med min wärk har jag
förskolt Stort straff
och strängste wredes-
dom, Din thet ej wor-
o! HERRRE from, Tin
lust, at dig förbarma.

2. All ting för dig
är uppenbar, Tusen
och, at jag intet har I
allan min förmåga,
Ther jag self kunde
wåga At in för dig för-
trösta på, Ell' tänka
med för dig bestå; Nej,
jag ju dagligt syndar
Och stundelig tilskyn-
dar Dig möda, med
the

the willo-språng Jag
från dig gör så mången
gång, Och med althen
olydno stor, Som i
mit onda hjerta bor,
Med fel och brist på
brister.

3. Hur' är en oren
jordklimp ren? En
blind, och halt förus-
tan mehn? En syn-
dar' i sig helig? En a-
ska för dig dag'lig? Och
et besläktat klåde
står dt? Et wagland'
rör tit tycke wår dt?
Må skyldig gå til
rätta, At sin förtjens
framsätta? Kan arm
med brist, thet är med
dygd, Sjelf skyla na-
kenhetens blygd? Nej:
ingen i sig sjelf består;
En gör, för JEsu
blod och sår, För-
tjens och död, mig
nåde.

4. Min största sorg
och sorg är thet: At

jag then kraft ej bru-
kar rätt, Som synden
öfwerwäger, Och jag
i Christo äger: At jag
til dig, o! JEsu kär
Så ganska liten kärlek
bår: Och tina purpur-
strömmar Så ganska
ofta glömmes: At jag
ock icke, som tu wil, I
tro och nåde tager til;
Men tidt af otro fal-
ler i. Then synd jag
kunnat låta bli, Om
jag tin nåd rätt nyt-
tjat.

5. För JEsu död
war, GUD, mig huld!
För dig har jag be-
kändt min skuld Och
gjutit ut mit hjerta,
Hwars synd ock gör
mig smårta. Tu wet
och känner al min
kraft, Then jag än har
och alltid hast, Hur'
wida then medgifwer,
At jag ostrafflig blif-
wer.

wer. Jag swag och
oren uti grund. Så
lägger handen uppå
mund, Et stoft jag är,
i stoftet jag. Then tryc-
ker ned. Haf tu be-
hag Mig arma, at
uprätta!

21.

Mel. Ach Sions berg ic.

Min Frälsare,
min herde söte,
Jag usle här in för dig
träder fram, Och sä-
ger just rent ut, fast
mig til skam, At tu ej
än mig rått fått skjöta.
An är et band, som
håller hjertat fast. An
brinner thet ej wid tin
ögnestast. Jag är en så
förströdder Märta.
Jag bär uti mit arma
hierta. Jämt något,
som Sig wänder om
Från dig, och icke wär-
dar. Så in i Sions
gårdar.

2. Jag är wäl stum-
dom tåmlig' nögder,
At wistas dig in under
ögonen, Och med dig
omgås, som med en sin
wän; Men är i grun-
den dock ej bögder. För
dig, rått som en fattig
syndare; Ty kan tu
mig ej fulla nåden ge.
Och måst så wil min
egen willja Mig qwäl-
ja och ifrån dig skilja.
Jag tänker så: Nu
skal thet gå, Mig mö-
dar in til qwälle,
Står dock på samma
ställe.

3. Jag är wäl ofta
angelägen, At tu, min
wän, skal hela hjertat
få. Och leda thet hwart
dig hälst tackas må.
Jag ser wäl thet är bä-
sta wägen: Jag ön-
skade then samma kun-
na gå; Men otron
drar mig gerna thet is-
frå;

frå; Ty när tin nåd
mig börjar röra, Har
jag så mycket annat
göra, Ell' också wil
Jag hjälpa til Och
mig i wärket blanda,
Och hindrar så tin
Anda.

4. Nu HERRE JE-
su, berde fromme, Så
ser jag ut; men, om af
öfwerdåd Jag har
försatt och lösat bort
tin nåd; Är jag klen-
modig, törs ej kom-
ma; Förströer jag
mig, ell' egenwillig
är, Ell' ock mig gör
båd' skada och besvär,
Min bön sig up åt hög-
den swinge. Tin kärlek
ståds mit hjerta twin-
ge, Så at tit blod Mit
forgsna mod Får al-
del's öfwer-strömma
Och mig i sären göm-
ma.

22.

Mel. Nu rinner solen up 10.

SÖ är, som JESU
nåd så litet bö-
jer, Och hans utguts-
na blod så slätt för-
nöjer Som mig? Jag
kan ju honom tidt för-
glömma, Hans pina,
Korß och död, Hans
nådes öfwerflöd Och
hjerta ömma.

2. Mon tro nå'n syn-
dare så hård kan gif-
was? Hur' är thet
mög'ligt utom blodet
trifwas? Et element
för själen bör thet wa-
ra; Dock utom thetta
blod, Thes känning
söt och god, Mång'
stunder fara.

3. Mit hjerta är så
argt, jag tror thes like
Ej sin's bland syndare
i nådens rike. Be-
dräglighet sig vppar
hwara

hwarje timma, Fast
under fagert sten;
Men är dock synda-
mehn, Som jag kan
finna.

4. Kallsinnighe-
ten stor emot min
HERre, Slumrag-
tigheten uti störr'
och smärre Med
wårdslöshet fins u-
ti hog och sinne. Oche-
gen kärlek har, Som
är the andras fa'r,
Förträdet inne.

5. Har ej GUDS
Lam för thetta jäm-
wålbotat? Jo wist;
men hwarför' är thet
så djupt rotat? Mon
tro thet kan ej åfwen
blifwa häämmadt?
Jo, wisselig tror jag,
Thet är af sådant
slag, Som bör bli
lämnat.

6. Nu, efter tu,
GUDS Lam, har lidit
pina För thessa och för

andra synder minas;
Så ger jag skiljo-
bref, hwad skal jag
slåpa Mer med thet
last tu bar? Jag icke
hjerta har På nytt
tig dråpa.

7. O kärleks-rika
Lam, må jag ej skäm-
mas? Med blygsel är
jag full, thet kan ej
nämnas. Jag har nu
så lång tid hålt på at
para Tig hop med
thetta band, Som lik-
wål aldrig kan Til-
sammans wara.

8. Tin blotta kärlek
bör mit hjerta binna,
Af egna kärleken bör
jag ej finna Mig twun-
gen; ty tårår ej tu al-
lena. War mig för-
starkt Guds Lam. Slit
af mit synda-band.
Mit hjerta rena!

9. Drag kalla hjer-
tat mit in til tin sida,

Och wärm thet up,
min nådes sol så blida,
Mit samwets sår låt i
tin sida helna. Gör
hjärtat, Jesu god,
Rätt flytand' i tit
blod, Thet annars
stelnar.

10. Du sitter ju än-
nu på nåde-thronen.
Jag kryper fram til
tig; ty tu är Sonen
Som hyllas skal.
Jag kysser tina fötter.
Du tar mig wäl emot;
Ej blir jag Jesu god,
Af dig utstöter.

23.

Mel. Ach! Stoneberg: c.

Från then dag jag
första gången,
O! Himla-Prints,
tit dyra purpur såg,
Som stänkt med blod
omkring tin skuldror
låg, Så har jag warit
ljusligt fången, Och al-
drig mig jag kunnat ä-

ga rätt, Ut wandra
fritt uppå mitt förra
sätt. Med lust jag ej
fått göra illa. Jag of-
ta har måst hålla stil-
la, I ty en röst har til
mit bröst sig låtit så-
led's höra: Hwi wil
tu mig förgöra?

2. Så ofta jag mig
tänkt förnöja I så-
dant, som wår werld
hen kalla plår En
menlös ro; men idel
synd dock är, Tin nåd
begynt mit hjerta bö-
ja, Och af GUDs ord
mig wisat, huru jag
Wäl kunde få en ro af
bättre slag: Ach! si,
GUDs Lam på korset
höga Thet ser på mig
med ömsamt öga:
Förnög tit mod Uti
thes blod, Straxt nö-
jet jag tänkt åga Mig
blifwit har en plåga.

3. När jag ock låtit
satan

satan råda, Så at han
 obehindrat och til slut
 Sit onda wärk i mig
 fått föra ut, Och jag
 få sedan stått i wåda,
 Fått stung på stung af
 lagsens skarpa tagg
 Och blifwit brydd af
 bittert samwets-agg,
 En ljuslig nåd mig
 straxt hugswalat, Och
 til mig ganska tröstligt
 talat: Min käre wän,
 Kom snart igen; Tu
 kan ther uppå lita,
 Jag wil tig ej för-
 wita.

4. När jag ock något
 stilla warit, Ej brat
 kring, ej öfwerlagt och
 tänkt; Men hjertat
 ned för tina fötter
 sänkt, Så har jag
 straxt med lust årfa-
 rit; Hur' tu med tini-
 genom-stungna hand,
 Har thet försökt at
 tända uti brand. Och
 har thet såled's ofta

brunnit; Men straxt
 har satan sig infunnit
 Och något wäkt,
 Som elden släkt;
 Ther på jag gått til-
 baka Och blodet ej
 fått smaka.

5. Men nu för tig
 jag faller neder, O
 Himla-drott, o min
 försonare, Min dyre
 wän och store Frälsa-
 re, Och utaf alt mit
 hjerta beder, Att tig få
 se uti then röda prakt,
 Så tu GUDS Lam
 för mig gick bort til
 slag, Så tu för mina
 skul war blifwen Af
 sjelfwa Fadren öfwer-
 gifwen, Ach! ach! låt
 mig få skåda tig Utt
 alt thet elände, Som
 tig för min skul hände.

6. ImmanuEl, si,
 jag här ligger In för
 tin thron med et be-
 ångstat bröst, Och med

en själ, som ej grund
fått tröst, Och om tin
blods-nåd ber och tig-
ger. För ut thet wärk,
som tu beghnadt har.
Gör hjertat wist och
hela saken klar. Låt
mig tin korfes kärlek
röna, Och se tig i tin
blodswett sköna; Så
lär jag wäl Til kropp
och själ Så kär uti tig
blifwa, Ut jag mig tig
wil gifwa.

24.

Mel. Du rinner solen up ic

Hör är eländig,
ljum, och jag ej
wärre? Hwar's hjer-
ta är et rum för synd,
o! HERR, Om icke
mit? som mig plår of-
ta reta, Som föga
räknar på, Hwad tu
har måst utstå I
ångst och beta.

2. Jag tror wäl,
föra Lam! at tu lät

slagta Tig för min
skuld; men skam! at li-
tet agta Et så durt
blod, som tu lät willigt
rinna. Ach säge jag
thet nog, Hur' synden
min tig slog, Skull'
blygd jag finna.

3. Ej understår jag
mig, at skulden skjuta
På dig, som mildelig
för mig gått luta En
retti-ära dag, och ut-
stått möda: Nej, jag
sjelf skulden är, Som
än wil dela här Mit
hjerta snöda.

4. Jag wil ej hylla
mer; men strar mig
hasta För tina fötter
ner, til stoftet hasta,
Bekänna: at jag i mit
hjerta stygga Har lå-
tit otrohet, Kall- och
lattsinnighet Sig nä-
sten byaga.

5. Mit Lam! jag
kännes wid, när jag
betän-

betänker Hwad gåf-
wor tu lagt mid, och
ännu skänker Mig u-
flamul; fast jag them
wårdslöst stöter,
Som än mång stun-
der kan På flården
wända an, Tills jag
mig stöter.

6. Kan tu än ha för-
drag och tolig wara
Med mig, som dubbla
slag är wård förfara?
Kan än för mig tit så-
ra hjerta blöda? Wäl
an! sök ut tin rätt Af
mig, ste på hwad sätt
Tu wil ha möda.

7. När må jag säga
tå: at jag är werl-
den Korßfäst? ell
seger få på sond och
flården? När får mit
hjerta frögdas i the
orden: Jag lefwer,
dock ej jag: Chri-
stus i går och dag
Mit lif är worden?

8. Tu måste mig för-

ut enfaldig göra,
Rätt fattig, och til
slut aldel's förstöra
All min rättfärdige-
het och egna tycke,
Samt göra mig rätt
bögd; För'n tu blir al
min frögd Och enda
syncke.

9. Jag usle nåde-
hjon, som tröst i blodet
Nu söker för tin thron
til själ och modet, Jag
träder fram til korset,
ther at ligga. Mit
Lam! gör som tu wil:
Jag wil nu wara still'
Blott be och tigga.

10. Min Jesu! hålt
mig fast, låt mig ej
slippa. Uphög mig
med en hast på Sions
klippa. Ach! Skal tu
se tin lust och mät-
tad blifwa Af arma
syndare? Så låt mig
bli bland the, Som tig
sig gifwa!

E 5 25. Erwan-

25.

Ewängelli Nåde-
röst.

Mel. Förbida H. Er. Gud 1c.

SU neder slagna
sål, Som hung-
rar efter tröst: Märk
dock the orden wäl:
At tu är återlöst; Al-
lenast tu thet fatta
wil, Och sätta hjer-
tans tro thet til: Ja,
som et barn på JE-
sum tro, Så skal tu
finna ro ::

2. Märk alt som fö-
rer tig Försoningen
förbi, Ur satans willo-
stig, Förnufts bedrä-
geri. Gack ej til råds
med kött och blod. Tro
säkert Jesus är tig
god: Sin otro är som
hindramå, Råd kan
tu säkert få ::

3. Ach! drif miströ-
stan bort, Och fatta
tilförsigt. Then gläd-
jen blifwer kort, Som

grundar sig på plikt.
Men som then störste
syndare, Sig köpt och
återwunnen se, Thet
är then ordning JE-
sus wil, At man skal
lyda til ::

26.

Mel. Ach! söra lust, 1c.

När skal dock mor-
gonstjernan gå
Up för min Horizont?
Och tosta natten ända
få, Då alt är skumt och
domt? Min ögon med
en långtans min' At
högd en ständigt se;
Och fast min sol ej än-
nu skin, Så wet jag
thet skal se.

2. När skal thet ljus-
wa H. Erans år
Med frögd och frid gå
in, Då to ma själen
smaka får Märg och
oblandat win? Jag
hungrig ser åt himme-
len Och suckar i min
brist;

brist; Och fast then tid
ej komit än Så kom-
mer han dock wist.

3. När skal jag dock
omfamna få Min sjä-
la-brudgumme, Som
för mig arma wille gå
I dödsens qwal och
we? Jag tänker på
then drägt han bär Af
kärlek til min själ: Och
fast han än ej kommen
är, Så kommer han
dock wäl.

4. När skal thet ful-
la wifshets ljus,
Med andans kraft gå
opp Uti mit dunkla
hjertans hus, Och
wärka tro och hopp?
Ach! hade jag then
sällhet sedt, Ach! at
thet skeddde snart;
Dock fast thet ännu
icke skedt, Ster thet
dock ofelbart.

5 Ach! sötaste min
Frälsare, Jag faller
för tig nit. Jag ber få

djupa sären se. Jag har
förr ingen frid. At
öpen se tin kärleks
famn, Wäl lust och
fågnad ger; Men,
at thet redan ha sin
hamn, Thet wil dock
säja mer.

6. Min själ hon är
så nära til At taga nå-
den an, At brinna hälst
af alt hon wil Utas tin
kärleks brand. Guds
rike thet är kommit
när, Thet felas blott
et ord Utas tin mun,
min Jesu kär, Så är
straxt saken gjord.

7. Jag beder thet
för' hjertelig, Min söte
Frälsare: Sänd tin
hugswalare til mig,
Med nådens smörjel-
se: Låt honom få tit
dyrabeld Förklara
i min själ, Och stänka
hjerta, hog och mod
Thet med, så mår jag
wäl.

8. Jag

8. Jag wet, at om jag en gång får Urfara blodets Kraft, Jag tå ej mer owar- samt trår På en så dyrbar saft. Jag wet, at om jag fattig rått, Tom, hungrig, törstig blir, At blodet genast gör mig mått. Thet sker ock hwad thet lir.

9. I medeltid, min Frälsare, Så ligger jag stads här För tig et stoft, en syndare, Och nåd af tig begår. Jag går ej bort förr än jag får Min frögd, min lust, min ro Itina djupa kärleks sår, Och lärer så at tro.

27.

Mel. Swär man må sin ic.

SJ, Jesus tager syndar' an, Wil thetas sår förbinna, Som ingen män'ska läka kan; The som ej

hwilo finna; Them werlden är så trång, at the Sig anse för en stryggelse; Them Jesus strar uprättar.

2. Hans öma broders hjerta swed: Han kom til os på jorden. För våra synder steg han ned; At för os plågad worden. Han sänkte sig uti wår nöd, Och smakte wår förtjenta död, Och skaffade os lifwet.

3. Hans öpna stöte är försan Et slott för själar skrända: Från qual och död aflöser han: Tar ångslan från the klända. Han thetas synder alla slätt I haffens djup bortkastar lätt, Och tronens lif them skänker.

4. Han bår them helf til Fadren sin På blod-

blodbestänkta armar:
Thet ömna Fadrens
kärleks sinn' Hör, at
han sig förbarmar:
Them til sin kära
barn uppar; Nåd, lif
och tröst så oskattbar
Til egendom them
gifwer.

5. Ach! kunde tu
hans hjerta se, Hur'
innerlig thet längtar
Ju efter arma synda-
re, Så wäl när hjer-
tat trångtar Til nå-
den, som när the gå
will': Si! huru går-
na han går til The ar-
ma Publicaner.

6. Hur' kärligt såg
han Petrum an, Då
han i synd mond' sal-
la? Hör syndare: tro
fritt, at han Har lika
nåd för alla: Ty han
är alltid samma man,
Barmhertig, trofast,
from och san, Mot
them til honom komma.

7. Så kom hwar en-
da synda-slas, Som
önskar salig blifwa:
Ty Jesus wisar in-
gen af, Som wil sig
honom gifwa. Ach!
wil tu tig i huset stå,
Och utan twång för-
lorad gå? Si! Jesus
wil tig hjelpa.

8. Kom nakot, arm,
kom dristelig, Så godt
som tu kan komma:
Fast synda-bördan
trycker tig, Jag nåden
tig til fromma. Si!
hur' hans hjerta öpet
står: Si! huru han es-
mot tig går, Och på
tin ankomst wäntar.

9. Säg icke så: ach!
ach! we mig, Jag syn-
dat måst bland alla,
Slid kan ej wara nå-
delig. Hör Jesus tig
mond kalla, Och ber
tig ångra dårskap tin,
Och fly med tron i så-
ren

ren in, Så skal tu nå-
de finna.

10. Dock säg ej så:
thet är än tid; Jag
werlden först wil njuta:
Ej lärer GUD,
som är så blid, Sin
dörr i dag tillsluta.
Nej: kallat han så
statt ej still; Men grip
med trones armar til,
Och Jesum strax om-
famna.

11. Drag os til dig
o! Jesu kär, Allt med
tin död och smärta.
Uppfyll med långtande
begär Vårt mer än
armahjerta. När wi
vårt eländ' skåda få,
Så lät os då ej stilla
stå; Men til tin blod
os hasta.

28.

[Mel. Jesu en dig sielf ic.

Jesus.

Ach! om tu, o
måniska kände
Huru högt jag älskar

tig: Om then kärleks
eld tig brände, Som
jag finner uti mig:
Om tu seck then för-
sten smaka, Som jag
hafwer efter dig, Wet
jag wist tu sökte mig.

Själén.

2. Milde Jesu, jag
befinner, Att min ond-
ska är så stor; Si!
GUDs wrede häftigt
brinner Ofwer sonden
i mig bor. Jag är så
försträckt af lagen:
Hjertans sorg mig
ängsla må. Ach! kan
jag än nåde få?

Jesus.

3. Jo, för dig jag led
al möda, Att tu skulle
nåde få, För tin synd
lät jag mig döda, Tu
kan fri til lifwet gå.
Jag led helfwet's
ängst och pina, Att tu
skulle bli min brud.
Tag då mot min nå-
des skrud. Själé

Sjålen.

4. War tå, JESU
 får, mig nådig, Jag
 bekänner al min nöd:
 Jag har varit öfwer-
 dådig; Jag blygs
 nämnat: jag är död.
 Jag wil tro: jag wil
 tig tjena: Jag wil ål-
 sta, låfwa tig; Men
 min otro hindrar mig.

JESUS.

5. Har tu wiljan,
 at anamma Al min
 blods-nåd i san tro,
 Si! min Ande är then
 samma, Som skal ge
 tit hjerta ro: Han skal
 trones lif upstånda.
 Kom allenast dristigt
 fram, Och fall ned wid
 korsens stam.

Sjålen.

6. JESU, jag af synd
 är hölgder: Dörs jag
 sådan komma fram?
 Jag af satan är för-
 fölger; En jag öfwat
 synd och skam. Får jag

mig så osnygg wisa?
 Skal jag strar nu fal-
 la ner? Eller först mig
 pryda mer?

JESUS.

7. Nej, låt bli al es-
 gen prydnad: Kläd
 ock af thet tu har på:
 Skal jag i tig wårka
 lydna, Tro, hopp, kär-
 lek, frögd ock så: Jag
 skal tig, til nya kläder
 skänka min rättfär-
 dighet, Som af inga
 fläckar wet.

Sjålen.

8. JESU, tu som
 döden sålde, Wäck
 mig up til life, at jag
 må bli fri från synd-
 sens wålde, At jag
 glad gbr tit behag:
 Wärm tu up mitt kalla
 hjerta; Gör mig från
 al smittoren. Jag för-
 tror mig tig allen.

JESUS.

9. Röda floden för
 mig

tig rinner; Jag skal
tvätta dig ther i. Kär-
leks-elden hos mig
brinner; Ther skal tu
upwärmder bli. Ja,
min ångest dig gjort
wärdig Till al himla-
glädjen min. Tro så
skal tu slippa in.

Sjålen.

10. Jo, jag tror til
nåd mig lånder Tving-
den af tin bördos of.
Tefna mig på tina
händer, Ja, med blod,
i lifsens bok. Slut mig
i tin famn, o JESU.
Kudpp hop håndren
om mig så, Jag från
dig ej mer må gå.

JESUS.

11. Jag bår dig på
mina händer; Hjel-
per, om tu falla må:
Blott tu sig från mig
ej wänder, Men wid
korset jämt wil stå,
Så skal jag dig ge min
Anda; Och som Ja-

dren är i mig, Skal
jag ewigt bo i dig.

Sjålen.

12. Kom, wälkom-
men, JESU söte. Sif
mig tin trolofnings-
pant. Kom mig JESU
sjelf til möte: Låt tit
ord på mig bli sant,
At os intet skal åtskil-
ja, Werldsens, satans,
syndsens magt. Haf,
o JESU, på mig agt.

29.

Mel. O syndig man som 16.

Dyrköpta själ,
som förger i tit
sine, Tro som et barn,
tig JESUS har i min-
ne; En al tin synd på
sig han burit har, Och
i tin stad et synda-of-
fer war.

2. Fördränk tin sorg
i blodet som utrunnit:
En han åt dig förlof-
ning hafwer wunnit
Från synd och nød,
från

från lagsens we och
qual. Tu har nulott
bland återlöstas tabl.

3. Märk: Jesu blod
ej hämd, som Abels,
ropar; Men själen
med al sällhet öfwer-
hopar, Och läker strax
i grund thes synda-
sår, I samma stund
hon fram til korset
går.

4. Hon känner, at
hon varit ogudaktig:
Och förger, at hon lef-
wat så felaktig, At
Jesum hon på nytt
wid korset fäst: Sin
otros synd hon förger
aldramäst.

5. Hon säger: Je-
su Dawids Son
förbarma Tig öf-
wer mig: Jag synd-
sens slaf, jag arme,
Jag ber omnåd: haf
med mit straff för-
drag: Förlåt min

synd, och mig til nå-
de tag.

6. Ur döden blir hon
tå til lifs upväkter:
Hon finner tröst; fast
hon är helt försträk-
ter: Hon fattig går,
at rik i Jesu bli: Stig
dömmar sjelf; men
blir i blodet fri.

7. Förbannad går
hon fram; men blir
wälsignad: Hon hjel-
pes up: fast hon är ne-
derdignad: Från sa-
tans slaf blir hon et
Guda-barn: Hon
drages up ur syndsens
träck och skarn.

8. Från mörkret blir
hon nu försatt i ljuset:
Hon får nu rum i
himla glädje-buset:
Thes namn strifs in i
liffens dyra bok: Hon
tar nu mot thet ljuf-
wa Jesu of.

9. Ty Jesus med
sin

sin Anda tron upptän-
der: Thez synda-sorg i
glädje-rop han wän-
der: Thez arma själ
han föder nu på nytt:
Hon blir i hog och hjer,
ta helt förbytt.

10. Nytt kreatur
hon blir af nåde ska-
pad: No människa,
hwars synd blir helt
utstrapad. Hon i sin
själ en tronens hunger
får, Alt tigga nåd i
JESU blod och sår.

11. Här måste satan
al sin rätt förlora:
Hon dömes fri från
synder små och stora:
Si! the förlåtas alla
på engång: Med blod
utplånas synda-listan
lång.

12. J haffens djup
blir sänkt alt hwad
hon felat. Hwad JE-
sus gjort blir henne alt
meddelat. Hwad JE-
sus led tillräknas hen-

ne så, Alt hennes synd
GUD mer ej tänker
på.

13. Båd' ar f- och
wårk-synd, alt blir här
tilgifwit: Alt hwad
som står i samwets-
boken skrifwit, Thez
tag's nu bort til al sin
skuld och dom, Och sjä-
len får ny nåd at blif-
wa from.

14. GUD helte gör
thes hjerta, hog och sin-
ne Med JESU blod;
ty GUD bor sjelf ther
inne. Begärelsen blir
fåst wid JESU kors,
Och mister alt sit wäl-
de och sin forsk.

15. Begärelsen wäl
wisar sig och lockar;
Ja, stundom på sit
gamla wälde poekar;
Men själen har nu
kraft ur JESU sår, Alt
kötellig lust ej någon
seger får.

16. Bort

16. Bort thet, at synden skulle wäldig wara I själen, som fått I Jesu blod är farra. Nej: hon then frukt af Jesu pina har, At helig bli och stå wid korset qwar.

17. Thes helighet är I Jesu blod och lydna: Hans spott och hån är hennes skönsta pryd- nad. Af högre glans och wärde hon ej wet, In I Jesu blods och döds fullkomlighet.

18. I Jesu får hon lifsens watten finner; Ther släcker hon al synda-lust som brin- ner: Hon twättar ther hwar stund sin köpta själ: Ther håll's hon ren: ther mår hon ewigt wäl.

19. Ther får hon nåd, när hon af swag- het felar; När hon är sjuk, sself I Jesus henne

helar: Ja, hwar mi- nut förlåtelse hon får: På sådant sätt hon döds-fall undangår.

20. Wid I Jesu kors hon satan nederfäller: Och werldens skärd som stoft hos henne galler; Ty I Jesus har, med blodets dyra saft, I hennes själ lagt ner en segers kraft

21. Then kärlek, som städs I Jesus henne wisar, Gör at hon Gud af alla krafter prisar: Hon gör hans bud, som tā ej äro swår. Al män'sko magt blods-kraften öfswergår.

22. Hon älskar ock sin nästa af alt hjerta; Ty I Jesus köpt hwar män'ska med sin smär- ta. Hon är med hwad sig händer wäl för- nögd: I med och

mot är hon til JE-
sum bögd.

23. Ja summa: hon
i trone re'n är salig.
Thes frid med GUD
och frögd är så otalig,
Alt tungan ther af nog
ej säga må. Kom käre
re själ och smaka sjelf
ther på.

24. Tu hör hwad
gunst och godt tig
GUD wil göra: Alt-
samman skal i JESU
tig tilhöra: Allenast
kom hel trygg och dri-
stig fram I hjertans
tro, til thetta Stons
Lam.

30.

Mel. JESUS alle mit goda &c.

SWarför' förger
tu, o själ? Hwi
förstör tu al tin lisa,
Och tig sjelf så onkligt
qwäl? Jag wil tigen
hjelpar' wisa, Hwil-
ken hjelpa wil och kan:

JESUS tager syn-
dar' an.

2. Ingen utslöt JE-
sus än: Adams barn
han undfår alla: Ty
han är en syndar's
wån, Mond' them
til sig tröstligt kalla.
Kom, o själ til thenna
man: JESUS tager
syndar' an.

3. Berg och dalar
blifwalik. Här i JE-
su kärleks flamma
Hårda hjertan warda
iwel; Träl och fri så
nåder samma. Här ej
stils på qwinna, man:
JESUS tager syn-
dar' an.

4. Hwarcken wisshet
ell' förstånd, Hwarcken
rik' dom, konst och adel
Uti JESU gälla
mond', Ej lags-lefnad
utan tadel, Ej then un-
der göra kan; JESUS
tar blott syndar' an.

5. Säg

5. Säg ej: ach! jag sonda-träl. Är från Gud så långt utsluten: Ach! jag har så ören själar. Nådens tid är mig förfluten. Om tig smärta tina band, Så tar Jesus syndar' an.

6. Jesus ropar: Kom och tro, Tu med synd betung'de hjerta: Se min sår, the gifwa ro, Hela, lisa al tin smärta: Ingen an' tig frälsa kan: JESUS tager syndar' an.

7. Är tu en förlorad son, Kom igen Fa'rs-hjertat blöder: Bög dig för hans nåde-thron: Fall i stoftet ödmäkt neder: Hwad tu gjort, rent ut bekän: JESUS är en son-dar's wän.

8. JESUS sanner Guda-Son, Är med mandom tin förenad, Lider marter, spott och

hån, Blir bland syndar' dömd, förklenad, Som dock gjorde godt hwar man: Ty tar Jesus syndar' an.

9. Är tu eländ', naken, blott? Jesu oskuld kan tig kläda. Har tu stort et syndamått? Större är dock Jesu sweda. Hor tar lag med afgrundsbrand? JESUS tager syndar' an.

10. Har tu ewig död förskilt? Jesu blod til döden runnit. Råds tu? Jesus alt upfyllt. Har tu brist? alt, alt är wunnit. Lifwet skänk's; här är then man, Hwilken tager syndar' an.

11. Är tit hjerta hårdt som sten? Jesu blod kan thet uplifwa. Skräckes tu för helftis pin'? Jesu pina fridmond'

mond' gifwa Hwilken segren för tig wan, Och nu tager syndar' an.

12. Salig, salig, salig är Then ther på med tro kan wåga, At GUDs enda Son så får Sig för os har låtit plåga. Salig then thet tro rätt kan: JESUS tager syndar' an.

13. Ur thet så, at JESU död Lif och salighet kan stänka, Stilla gwal och samwetsnöd, Wil jag trogit ther på tänka. JESU söte sjåla-man, Tag mig arma syndar' an.

31.

Mel. Kom o JESU huru ic.

Shen som wil en-saldig blifwa Uti forhets hemlighet, Ej tilstådjer sig at drifwas Af förnuftets konstighet, Han i san-

ning ågar är Af then nåd, som skiftas här, Then förnuftet ej begår.

2. En som upwåkt är af lagen, J sit samwete och själ, Han blir strax til nåd uptagen: JESUS hjälper fort och wäl, Lå han går ger de fram Til GUDS Son, thet söta Lam, Ther han nåde undsa få kan.

3. Strax et samtal börjar höras, Sjålen säger: JESU kär, Låt mig af mit elånd röras; Ty jag alt för usel är. Til mig JESU kommer jag, Nåde-hungrig, matt och swag. Wiså mig tit hjertelag.

4. Tu kan syndas banden lösa, Och mig wiså nåd för rätt. Ach! låt ur tin sår mig ösa Liffens mjölk, at jag

jag blir mått. Täg at söka har jag haft Eius af Ewangelii kraft, Gör mig ren i blodets saft.

5. Tu wil tigg ej för mig dölja: Nej, tu ljufsta syndar's wän. Jag mit hjerta ej wil hölja, Huru syndigt thet är än. All thes slemhet rensa ut; Låt min otro se sit slut: Trones lif i mig ingjut.

6. IESUS swarar: Kom hel trygger, Uti trons enfaldighet, Tu tin sällhet wärligt bygger På min blod och trofasthet: Tu skal lewa, bli min lön För mit arbet, swett och böda: I min ögon är tu skön.

7. Blif beständig, nedrig, trogen, Och uti min kärleks famn Täg

inlut, war redebogen Följa mig i hål och hamn; Om tu känner retelse, Werlds och satans frestelse, I mit blod fins helgelse.

8. Ach! hwad sällhet, nöje, gamman Är at wara IESU slaf? Ach! thet witna allesamman, Som ha ätit swina-draf; Went tron nu måttas får Utas IESU blod och får. Ach! hur wäl then själen mår.

9. Up frigjorde själar käre, I, som äten nådens mjölk, Skonden e'r at IESUM ära: IESU Ande blif e'r tolf. Amen, pris och låf alltid Ste GUDS Lam, wår brudgum blid, I från nu til ewig tid.

32.

Mel. Min dag är al ic.

SE Jesu sår, hur the af kärlet blöda: Se hur wår brudgumme af kärlet dör: Hans död os til Guds barn kan endast föda, Hans blod os om wårt barnskap wisja gör. Ach! frögd för then, som känner hjer-tat swida Af syndsens gift, och fruchtar för thes fölgd, At blifwa frälst i JESU famn och sida, Och nådigt med hans hwita silke hölgd.

2. All härlighet, som him'lens fälle bära, Består allen' i thetta blodets prakt. En syndig själ updra til him-melst ära Har ingen mer än thesse sären magt. Ach! kan thet os på jorden såled's

hägna Och gifwa lif, at JESUS för os dödt: Hwad skal thet os i him'len icke sägna, När wi en gång wår wandrings-staf för-nött?

3. Hit syndare, i slippen at betala, Jund-sån nåd, til stänks, för intet grand: Låt eder ängst med JESU ängst hugswala, Och läggen trygt i tron hans purpur an: Förfärens ej, thet är e'r JESU wilja, At i hans prakt och renhet dragen på: Tron man om godt, han wil e'r ej bortstälja; Han wil e'r del i arfwet låta få.

4. Glorwördig'ste min himla-Konung store, Min brudgumme, som så utdelar nåd, Ach! at hwar en med tig bekanter wo-re,

re, Som värklar sielf,
ell' går i öfwerdåd:
Tu ju tin blod för os
förklara måste; Wi
bedje tig som barn här
om i hopp. Ach! Käre,
wis os hwad wi tig ha
låstat, När tu för os
war hängd på korsbet
op.

5. Låt falla tå tin
blodswetts dagg här
neder Uppå tin jord
som annars tistel bår:
Låt se, at os tin Ande
ståds bereder, Och wi-
sar os hur' genom-god
tu är. Ach! kom be-
språng med blod vårt
torra hjerta, Som likt
tore jord upgapar ef-
ter regn. Ach! kom,
förbyt i frögd och lust
wår smårta. Kom,
kom, wår wån, kom
tag os i titt hägn!

33.

Långtan efter Nåd.

McL. Min högsta skatt o. r.

D JESU Christ,
min stöld och
sol, Jag faller för dig
neder, Tu arma sjä-
lars nåda-stol, Och tig
om nåde beder. Om tu
tin blods-nåd mig ej
ger, Och jag i tron tit
kors ej ser, Mig wre-
den platt uppsukar.

2. Jag tilstår af
mins hjertans grund,
Then skuld är ganska
mycken, Och mer än
tio tusend pund,
Hwar med i många
stycken Mitt lystna
kött och synda-blod,
J otro med berådde
mod, Tig wissertlig
förtörnat.

3. Dock är fast mera
obekant För mina ö-
gon blifwit, Som tu

D 5   likwål

likwål har teknat
grant, Och i tin skuld-
bok skrifwit. Oweten-
het ej ursått får; Ty
ock i liuset för dig står
Min obekanta synder.

4. Ach! wil tu nu til
rätta gå Med mig och
strängt förfara, O-
möjlig t kan jag tå be-
stå, Ej et mot tusend
swara. En så skaltag-
tig synda-träl, Tin lag
med högsta rätt och
skäl Till ewig eld för-
dömer.

5. Ach! **HERRE**
haf dock tolmod, Jag
wil tig alt betala: Jag
wet, at tit utgutna
blod Kan fullt **GUDS**
wredeswala, Thet tu
til syndar's lösen gaf:
Skänk mig en droppa
ther utaf, Så blir min
skuld utstruken.

6. Jag hör et ord, tu
säger mig, Som we-
derqwecker lifwet:

War wid god tröst,
jag hafwer tig Tin
synda-skuld tilgifs-
wit: I mig är tu rättfär-
dig, ren, Ja, fri ifrån
alt synda-mehn, I
genom tron allena.

7. Jag tror, min
IESU, stärk min tro,
At jag tig helt må nj-
ta. Gif kraft til frid
och samwets-ro, Mig i
tin får insluta: Mig
rene städs tin blod-
swett röd: Min själ
uplifwe så tin död, At
jag tig blott må lefwa.

8. Dig ware pris, o
IESU from, Som
mig til nåde tager.
Ach! låt mig som tin
egendom, Här lefwa
alla dagar: Och när
jag dör, så war mig
huld; Tin blod afpla-
ne al min skuld, Så är
min räkning sluten.

34.

Mel. Then blomster tid ic.

Tu ädle **IESU**
 Christe, Som
 för min wälfärd skull
 Dit dyra lif bortmiste,
 Samt war så kärleks-
 full, Och led thet jag
 bordt lida, För tig jag
 faller ner, Och under
 hjertats qwida, Så
 godt jag kan tig ber.

2. Låt nådens sol up-
 rinna. Låt Anden gö-
 ra lif. Låt otrons moln
 för swinna, Och tu
 min klarhet blif. Tu
 sköna morgonstjerna,
 Tu kärleks wårda alt,
 Hjelp mig tig undfå
 gerna, Som tu har
 mig befalt.

3. Jag wil och törs
 ei skåda På synda-
 bördan swår, Som tu
 ser wid mig låda, Och
 mig til hjertat går;
 Ty när jag thet på

tänker, Min matta
 sidl sig ned Idjur'sta
 ångslan sänker, Och
 har tå ingen frid.

4. Jag håldre thet
 för wänder Min ö-
 gon thet ifrån, Och
 hjertans suckar sänder
 Til tig **GUDS** Lam
 och Son, Ther tu på
 korset hänger, Med et
 beängstat mod: Ach!
IESU, jag ei långer
 Wil trampa på tit
 blod.

5. Ach! kärleksfulla
 hjerta, Ach! tag mig
 nådigt an: Fördrif
 min sorg och smårta:
 Tu ju ei annat kan Un-
 kärligt tig förbarma,
 När tu med glädje ser,
 Hur' som jag syndar'
 arme, Om nåd och
 tillgift ber.

6. Min lust och al-
 min långtan, Min å-
 trå och begär', Min
 hog

hog och al min trång-
tan, Til Jesum stäl-
der är. Tu milde Jesu
så kåre Ach! wärka
tron i mig, Och gör
mig nu then ära Tro-
läsfa mig med tig.

7. Så blir jag glad
och nögder Uti tin sår
och blod: Jag njuter
frid och fröjder, Utaf
tin kärleks flod. Ach!
kom nu snart min fåg-
nad. Tin tröst tu gif-
wit mig, Kom snart
min ljufwa hägnad,
Och tag mig hem til
tig!

35.

Mel. Jesus alt mit ic.

Ach! hur' länge
skal dock jag Uti
twekans mörker sitta?
Och beswåras natt och
dag, Utaf otrons star-
ka hetta? Jesu, låt
thet bli min tröst, At
tu mig har återlöst.

2. O! min wån Im-
manuel, Tu min sol
och himla-fågnad, Låt
nu på min torra själ,
Dagg utur tin sida
rägna. Söte Jesu
twar min tröst! Tu
har mig ju återlöst.

3. Kom dock snart,
ach! kom jag ber; An-
nars jag af törst för-
smågtar. Jag af wan-
magt signar ner, Och
ei längre motstå måg-
tar: Låt mig få en
droppa tröst Ther ut-
af, at jag är löst.

4. Sinlig frögd jag
ej begär, Om tu then ej
täckes gifwa: Nej,
min önskan endast är,
At med tro wid korset
blifwa. Jag wil blott
ther af ha tröst, At tu
mig har återlöst.

5. Jesu gif mig nåd
at tro, Swad som tu i
ordet talar: Låt then
ädla

ädla säden gro I mit
hjärtas djupa dalar.
Grunda i min själ
thet tröst, At tu mig
har återlöst.

36.

Mel. **J**esus är min wän.

Brist mit hjerta
uti stycker. Sju-
ter ögon tåre-ström.
Fly min själ thet qwal
som trycker. Ned i stof-
tet tig förgöm. Ach!
min synders stora ska-
ra klagar mig i him-
len an. Ach! skal intet
ställe wara Ther jag
mig fördölja kan.

2. Nej, hwart wil
jag wägentaga, Om
ej **J**esus nåd betar?
Skal jag bort i öknen
draga? **H**Errens
hand mig finner ther.
Om jag mig i hafwet
dränker, Släcker
watnet ej min glöd;
Om jag mig i helftet

sänker, Börjar först
oänd'lig nöd.

3. Men uti sif syn-
da-wåde, **H**Erren
mig dock kalla må:
Hör o själ, jag wil i nå-
de, Sener bättringe ej
försmå. Mins min dys-
ra ed jag swurit: Jag
wil ingen synders
död. Jag, som tig i
tokmod burit, Wil tig
frälssa ur al nöd.

4. Fader, ach! tit
faders hjerta Brister:
kund' jag thet rätt tro,
Så skull' snart min
samwets smärta By-
tas om i själa-ro. Ach!
jag mond' i wäntan
swäfwä, Ögon rinna,
hjärtat slår. Tör jag
wäl i hoppet lefwä, At
jag nåd och tilgift får?

5. Ach! jag hafwer
mig förbrutit, Mer
än jag upräkna kan.
Nåden hafwer jag
förstu-

förskutit. Lagen mig
nu klagar an. Domen
wil ock på mig häm-
nas; Säger: jag är
intet wård, At tit barn
nu mera nämnas,
Som har warit så
förhård'.

6. Ach! jag faller
för tig neder, Tigger
nåd, för Jesu skuld:
Om san tro af hjertat
beder. Hjelp at tro,
tu är mig huld. Jesu
blod thet för mig ma-
nar: Fader, wisa nåd
för rätt. Jag wid
korsset ödmjukt sta-
nar, Ther tu Sonen
döda lät.

7. Anse thetta Lam-
met rena, Och thes
helga dyra blod:
Mig med thet i tron
förena; In then hand-
skrift mot mig stod Ar
med thetta blod ut-
plånad, Och wid kors-
set någlad fast. Bli

altså för döden skonad,
Ja, ock frälst från
syndsens last.

8. Tack, min Soel,
jag nu winner: Ty tin
seger tages an; Och tit
hjerta, som här brin-
ner Hjertat mit up-
tända kan. Tina sår,
som strömligt blödde,
Låka nu min kranka
siäl. Jag får lefwa; tu
self dödde. Jag är fri;
ty tu war träl.

9. Ach! min milde
GUD och Fader, Jag
tit barn nu åter är.
Therför jag af hjer-
tat glader, Tack och
pris tig ödmjukt bär.
Gif mig nåd tig stads
at lofwa: Jämt at bli
tit nåde-bjon; Mig
med Andans kraft be-
gåfwa, Som förwärf-
wat har tin Son!

10. Hjelp jag mer ej
synden lider, Then tu
mig

mig nu gifwit til; Utan
 wandrar alla tider,
 Som tin Ande styras wil.
 Låt i tro san kärlek brinna;
 Lär af kärlek lyda dig,
 Och i trone stadigt finna
 Jesu fotspors smala stig.

37.

Mel. *Jesu är min hägn. 2c.*

Sörstig hjort ej
 hwarlar, Utan
 trågit ilar Thit han
 watnet får; Så min
 själ then arma Til thet
 blodet warma Uti
 Jesu sår. Skyndar
 sig Rätt innerlig,
 Söker, söker, hastar,
 längtar, Och osägligt
 trångtar.

2. Jesu låt mig finna
 Källan, och låt rinna
 I min torra själ
 Kärleks-warma blodet,
 Som upfriskar
 modet Och mig styr.

ler wäl. Låt mig bo,
 Och ha min ro
 Wit tit kors och tig å-
 skåda, Styrkas af
 tin nåde.

3. Trösta tu mit
 hjerta. Tag bort al-
 thes smärta. Et nytt
 lif mig gif. Lär mig alt
 försaka Och tin blods-
 kraft smaka. Jesu
 min hel blif. Lär mig
 be, Och stadigt se På
 tin nåd och mitt es-
 lände, Till min sid-
 sta ånde.

4. Wårdes sielf mig
 lära, Till tin egen ära,
 Korsets hemlig-
 het. Korsets frukt
 och fromma Låt ock
 mig tillkomma, Med
 delagtighet Af tin död
 Och al tin nöd. Låt
 ock, Jesu, tin för-
 soning Wist bli
 min försoning.

38.

Mel. Barmhertige GUD ic.

Sjelfständiga
Ord, Sitt med
mig til bord. Hjertat
gjut saft. Låt mig få
förnimma Upståndel-
sens kraft. Upmuntra
mit mod, At hjertat
må simma I stänkels-
sens blod.

2. Jag känner nu
wål, Hwad sjukdom
min själ I Adam bar
fått, Hur högst obe-
någen Hon är til alt
godt; Ty hjelp mig
min GUD! Bli mer
angelågen At låra
tin bud.

3. Ach! Frälsare
lär, An mera mig lär
Mit hjerta rätt se;
På thet jag thes mera
Må låra at be. Ja, lär
mig thernäst. Eben
lärlek wårdera, Hwar
med tu mig fåst.

4. O! Löstes. Man
mild, Tu ser hwad jag
wil. Tu märker nu
wål, Med hwad för
stor trångtan Min
nödstålta själ Begär
rar tin tröst, Och ot-
trar sin långtan, At
höra tin röst.

5. Tu hafwer ju ej
Tilförne sagt nej, När
man til tig tar Sin
tilflykt i faran Och
ber om förswar: Ty
är ock min bön, At en-
dast få wåra Tin ar-
betes lön.

6. Ja, Frälsare lär,
Mit högsta begär, Är
endast, at få I throne
frimodigt Til korshet
framgå, Och ther låg-
ga ner Mit hjerta så
blodigt Och orent
thet är.

7. Här träder så
fram, O! Iargade
Lam, En syndare, som
Utaf

Utaf tina nåde Blef
frälst från sin dom:

Nu är jag igen För-
fallen i wåde; Ty
hjelp mig min wån.

8. Ach! hjälpare
from, Nåps fienden,
som På tusende sätt
Mig söker förbjuda
Min borgare-rätt.
Tu ser mit behof, Ach!
Lejon af Juda, För-
swara tit rof.

9. Jag ställer mig
här Just sådan jag är.
Si! syndenes kropp
Med hårdhet mig plä-
gar Och trycker mit
hopp; Tyhjelp mig i-
gen, Ut jag påtig wä-
gar, Tu syndares
wån.

10. O! blods-för-
want huld, Sjelf ger
jag mig skuld Tå jag
ej har ro; Ty otron
fått slåcka Min klen-
trognat ro; Jag ther-
före wil Nu barnsligt

uptäcka, Hur' med
mig står til.

11. Jag tilstår, at
jag, Ja, åfwen idag,
Försummat mång
stund Wid korset at
ligga; Men gör dock
miskund! Mit want-
ga råd Är gråta och
tigga Om rening
och nåd.

12. O! öfwerste
Präst, Mit hjerta be-
fäst Wid korset, så at
Tit kors blir min bä-
ste Och ädlaste skatt;
Ja, hjelp mig också Ut
Adam korshästa I
trone ther på.

13. Försona min fel
Och gör mig strax hel
Uti tina sår, Thet
grundfasta fäste,
Som ewigt består:
Ther finner jag ro:
Ther är ock thet näste,
Som foglen wil bo.

14. När afgrun-
dens

dens trål Ansätter
min själ, Therefore, at
jag Som oftast mot-
brutit Guds heliga
Lag; Så wisa tå
fram Tin blod, som
utflutit, O! sargade
Lam.

15. Sänd nådenes
And', Som tar mig
wid hand, Och styrer
min gång, At jag mig
må skilja Från afwä-
gar mång. Uplys mit
förnuft. Uplifwa min
wilja. Tit ok bli mig
ljuft.

16. Tu Nochtu O,
Gif nåd til at tro, At
jag ock är köpt, Samt
at jag i döden Med
Christo är döpt. Gif
nåd til at be, Ja, af-
wen i nöden At tro
och ej se.

17. Gif nåd at bli
barn, Och undgå the
garn, Som self-klo-
hets råd, Som oftast

inwänder At hindra
tin nåd. O! Jesu,
hjelp mig, Med tilför-
sigts händer Jämt
hänga wid tig.

18. Min Frälsares
död Är säkraste stöd,
Ther på har jag bygt,
Ther wid jag ock hwi-
lar Hel säkert och
trygt Theta och köld.
Mot fiendens pil ar
Är korrhet min sköld.

19. Ja, Jesu tin
död, Tin pina och nöd,
Tin kors, sär och blod,
Låt blifwa min ära
Och själa-ellenod. Ther
med är jag nögd, Och
kan ej begära Full-
kommare frögd.

20. O wärdiga
werld, Tin ledsamma
flärd Oroar mig wäl;
Men kan dock ej fäng-
sla Min dyrköpta själ:
Stor sak i tit twäng.
Jag wet, at then äng-
slan

slan Wål slutas en gång.

39.

Mel. Sit, o Jesu! saml. 2c.

Ach! jag usle mull
och stoft Faller
för dig, Jesu, neder;
St, et ömkligt grand
och doft, Tig, al werld-
sens HERre, beder:
Låt min uselhet tig rö-
ra, At mig arman nå-
de göra.

2. En eländig syn-
dig mull, Uslast' af al
fråk på jorden, Tig om
hjälp, o! hjelte buld,
Dmjukt ber med
thessa orden: Låt en
arm, eländig, trötter
Nåde få wid tina
fötter.

3. Jag en jordelimp
bräcklig, swag, Sam-
mansatt af wedermö-
da, Kan ej tåla wre-
dens slag: Ring' sta-
ord formår mig döda.

Mig min egen skugga
sträcker, Mer then röst,
som benen bräcker.

4. Men än mer, jag
sondare, Har stor skuld
mig sielf påbördat.
Mer ännu, tig Fräl-
sare, Har jag med
min synder mördat.
Måst af alt, tin död
och smärta Jag ej
wördat i mit hjerta.

5. Jag har af et syn-
daslem Ören, syndig
aflad blifwit. Syn-
digt war mit första
hem. Synd jag fått i
moderlifwet. Synd
jag gjorde först i werl-
den. Synd är med
til hådanfärden.

6. Hur skal jag tå-
nu bestå? Synden
kan med synd ej botas.
Synd är hwad jag
göra må. Straffet kan
med brott ej motas.
Endast hjälper nåde
E 2   tig-

tigga, Och för Jesu
fötter ligga.

7. Ner wid korset
faller jag, Ber om
tilgift, hjelp och nåde.
Med tit blod mig,
Jesu, twag. Hjelp
mig nu ur al min wå-
de. Alla andra ting
mig stjelpa, Tu är en-
dast, som kan stjelpa.

8. Tu som plågar
wara huld, Fast jag är
så helt owärdig; Gif
mig ändock til min
skuld; Gör mig i tin
död rättfärdig. Skänk
mig ock tin Helga An-
da, Som i alt mig går
tilhanda.

9. Gif mig kraft ur
tina sår, At min onda
art förandra, At jag et
nytt hjerta får Och
kan i tin lydno wan-
dra. Hjelp mig, som
jag förr tjent werlden
Ejena tig til händan-
färden.

40.

Mel. När får jag min re.

D! Jesu, tit ljus
Länd up i mit
hus, Som lysar för
mig, Som wisar mig
wägen Och leder til
tig, Som bäst kan för-
må, At göra mig träs-
gen Wid korset at stå.

2. Mit sötafte
Lam! Til dig går jag
fram, Och kastar mig
ner In för tina fötter
Med tårar, och ber.
Med blod mig bes-
stänk; Mig matter
och trötter Tin hwila
nu stänk.

3. Min börd a tu
bar, Och utstått tu har
Thet ewiga we Then
ewiga nöden, Som
jag skulle se: Then tog
tu på mig, Och gick uti
döden, At plikta för
mig.

4. Wet

4. Vet jag då ej
mer, Så vet jag och
ser, Tu, Frälsare god,
För mig låtit rinna,
Dit helig' ste blod, Och
ther med mig löst. Låt
mig nu ock finna Thes
wårkan och tröst.

5. Jag hör och jag
ser, Hur kärligt tu ber
Och ropar os fram.
Tu wil os församla,
Och taga i famn. Ur
mörkret os för Hwar
i wi nu samla, Och
nåd med oss gör.

6. Hwad får are
tröst, In höra then
röst: Tu Frälsare
får, Mit hjerta wil ta-
ga Så ondt, som thet
är, Och sielf uti alt
Om wårdenaden draga
Om then tu betalt?

7. Thet blod, som
för mig, Måst' ström-
ma af tig, Then dyra-
ste saft Ingiut i mit
hjerta, Och gif mig

thes kraft; Ut stån-
digt jag får Uståda
tin smärta Och blo-
diga sår!

41.

Mel. Adlaste gäfwan, som
Skaparen ic.

Jesu Jehowa, jag
söker och ilar
Med tig allena at blif-
wa förent. Lös mig af
alt, hwar på jag än
hwillar. Låt mig, mit
winträd, så blifwa tin
gren. Wisa mig klar-
lig mit djupa elände.
Rög thet ur wägen,
som hindrar tin hand.
Gör på min uselhet
än' lig en ände. Tänd
tu mit kalmade hjerta i
brand.

2. Fäst mina händer
wid wißhetens ankar.
Låt mig ärfara hwad
andan förmår. Stor
tu min tunga och flyk-
tiga tankar. Led mig
E 3 tit

tit barn, som så straf-
wande går. Lär mig
förlora, på thet jag
må vinna. Lär mig
af hjertat at bedja och
tro. Låt uti själen alo-
tro försvinna. Hin-
dra allt thet, som wil
hindra min ro.

3. O! at mit hjerta
tin blods-kraft är foro;
O! at thet höllo med
alfwar tin lag. O! at
dock korset min hwilo-
stad woro. Ach! jag
är, klagan wårdt,
kraftlös och swag.
Jesu tu, som mig gett
wiljan, gif styrka.
Gjut uti själene kraf-
ter och tröft. Sätt mig
i stånd tig at hjertelig
dörka. Wäpna med
belig för måga mit
bröft.

4. Hör, o! min Je-
su, min suck och min
qwida. Stärk, o! min
hjelte, mit swiktande

hopp. Sök, o! min
herde, tit får, thet wil
bida. Väck, o! min
kärlek, mig rättelig
opp. Bringa min
kundskap och insigt til
hjerta. Låt mig ej sy-
nas blott utwårtes
tin. Fria mig ifrån
al fruktan och smårta.
Wis mig, at him'len
för tin skull är min.

5. Jesu, när skal tu
mig en gång hugswa-
la? Se dock hur' qwäl-
jer mig syndenes håg.
Får jag snart se tig, och
höra tig tala? Kom
dock och stilla then stor-
mande wåg. Wänlig's-
te Jesu, tig wårdes
förbarma; Dölg dock
ej längre tit ansigt' för
mig. Adlaste rikedom
för and'ligen arma,
Fyll then nödtorftiga
själen med tig.

6. Mildaste Jesu,
jag

jag wet tu är waken,
 Omka tig öfwer min
 elända själ. Låt thet
 nu komma til slut uti
 saken. Tbet blir i grun-
 den dock aldrig förr
 wäl. En gång tu sade,
 som glad'lig jag min-
 nes: Folket kan dö,
 om thet icke får
 bröd. Jesu, thet må-
 ste tå gå tig til sinnes,
 At jag til själen är
 stadder i nöd.

7. Medeltid wille
 tu, hjelpare fromme,
 Ståds med tit löfte
 hugswala min siäl:
 Swilka som bedja
 the skola bekomma.
 Swad tu har lofwat,
 thet håller tu wäl.
 Jag tig anropar, fast
 tu tig ock döljer; Wan
 Cananeestan, winner
 ock jag. Hjelpen på
 bönen omsider dock
 följer. För tig jag lig-
 ger til sista min dag.

42.

Mel. Ach! hjertans we, 2c.

MIn Frålsare,
 Jag längtar se
 Dit ansikte thet blida;
 Och at tu för mig will'
 te Din upstungna
 sida.

2. Jag har ej ro,
 Kan intet tro Så fast,
 jag gerna wille; Förr
 än som tu med tit blod
 Fått mit hjerta stilla.

3. Låt therför' mig
 Få ståda tig Uti then
 röda dragten, Som tu
 drog så tåtelig För
 then fallna slågten.

4. Låt mig tig se Af
 qwal och we På jor-
 den nederkastad, Ung-
 slig i Gethsemane, Af
 wår synd belastad.

5. Tå blodden ned
 Ur hwarje led Som
 swett ran ut på jor-
 den; Så at makan

E 4

ångs

ångslighet Aldrig
hörd är worden.

6. Låt mig också Få
skåda på, Hur' tu,
se'n wardt handterad,
Sportad, Slagen
brun och blå, Hatad
och skymferad.

7. Låt mig få se Tit
elände, Då man tin
rogg hudflängde,
Dch tig, som en rös-
ware, Uppå korset
hängde.

8. Then smådes-
pragt Man på tig
lagt, Som tig dock
kongsligt kläder, Gif,
at jag rätt ta'r i agt,
Dch mig ther åt glä-
der.

9. Uti min själ In-
gömhelt wål The or-
den, som tu sade, Då
man änt'lig tig ihjäl,
Nåstan plågat hade.

10. Ach! Frälsare,
Låt mig få se, At tu
altsammans thetta

Har, til tröst för syn-
dare, Welat wål för-
rätta.

II. Wis äntelig, At
tu på mig, Då tu på
korset hängde, Uti
största nåd hos tig
Hjerteligen tänkte.

43.

Mel. Ach! min själ haf ic.

TU GUDS Lam,
som dödat är,
Låt mig hålla tig så
tår, At jag aldrig mer
begär, Un blott fin-
nas ther tu är.

2. Jesu, låt mig sö-
ka ro, Wid tit korset
faldigt bo. Låt mig,
som et menlöst får Ta'
min tilflygt til tin får.

3. Låt mig winna
nåd af tig. Låt mig
känna lif i mig. Up-
wäck hos mig rätt be-
gär Til tig, Jesu,
broder tår.

4. Jag

4. Jag kan ingen
stund bestå, Tå jag ic-
ke ligga må Wid tit
kors, min Frälsare,
Som en fattig syn-
dare.

5. Tu wål ser min
nöd och brist, Sötaste
o! Jesu Christ. Låt tit
öma hjertelag Fånga
mig hwar enda dag.

6. Jesu, uti lif och
död Låt mig ha tig til
mit stöd. Slut tig in
uti min själ; Ty tå
mår jag nögd och wål.

7. Tu är then, som
mig förlöst Med thet
blod, som tu ut-döst;
Ach! hwi skulle icke
jag Tig tå älska natt
och dag.

8. Kom, min söte
broder kär. Kom mit
Lam, och blif mig när.
Kom min ljuffte själa-
wån; Låt mig blifwa
tin igen.

9. Gör mig i tig

hjert'lig nögd. Blif tu
al min lust och frögd.
Låt mig i tit kärleks
sköt Hwilla stads, o
Jesu söt!

10. Låt mig lefwa
uti tig. Låt mig tro
enfaldelig, At tu
från alt qwal mig löst,
Och förwårswat e-
wig tröst.

44.

Mel. O! Jesu full af nåd ic.

Sllåt mig, Jesu
söt, för tig få fal-
la neder Och säga, hur'
jag mig befinner then-
na stund. Sänd mig
tin Helge And', som
mig med kraft bere-
der, At öpna mit be-
går och hela hjertats
grund.

2. Tit stora namn
til lof och pris bör jag
bekänna, At jag utaf
tin hand nog kraftigt

E 5

fat

fattad är. Nog har jag någon lust tin nåd igen erkänna; Doct har jag tigej än af allt mit hjerta kär.

3. Jag är i mitt förstånd nog öfvertygad worden, Ut herda-ö-gat tit stads på mig wakand' står; Doct skingras ofta jag från dig så wäl som hjorden, Och finner, at jag tide på magert bete går.

4. Mit skepp thet borde wäl stads ligga trygt för ankar Wid korset; al min hog bör ther helt läggas ned; Men si! jag ofta nog i willa wågor wankar, Och finner se'n med plats min förra segel- led.

5. Jag finner, at tin nåd är ständig på tin sida; Men jag är ther emot låtsinnig, trög och stel; Och ändock

dröjer jag, at af tin läppar blida Ta' mot förlåtelse för mina många fel.

6. Jag tillfalle nog har, mit hjerta at utgjuta I bön; men nåden ej rätt alltid brukar jag; Ty finner jag ock tidt, tå satan börjar skjuta Sin skott och pilar ut, at jag är ganska swag.

7. Min dageliga bön är wäl, enfaldig blifwa, Samt i min anda rätt bli hungrig, fattig, tom. Jag ser, at HERren wil wäl nåde ther til gifwa; Men hjertat säger: gack, se'n munnen ropat: Kom!

8. Jag beder ofta nog, at stads i trone kunna Behålla synden qwar i sin förtjenta död; Men ach!

ach! hur' ofta jag then
fångna frihet unnar,
Och störter mig ther
med i en onödig nöd.

9. Jag finner ofta
nog, hur' hjertat mig
bedårar; Dock håller
jag ibland min fienda
för wån. Jag gör som
barnen ej, som fingret
en gång särat Och se-
dan elden sky; men
kommer tidt igen.

10. Nog önskar jag
hwar dag: min **JESU**
su mig förstona.
Ach! skänk mig nåd
at tro; bli hel och
hållentin; Dock ne-
kar jag, när tu wil
mig i grund försona.
Jag önskar wål bli
tin; men wil ock wa-
ra min.

11. Si, sådan är jag
nu, o **JESU!** thenna
stunden. Mot et så
orent stoft äst tu så
hjert'lig god. Ach!

skänk tå mig tin nåd at
känna otros grunden,
Och skänk mig öfwer
alt med Isop och med
Blod.

12. En sådan synda-
mark, är nu, som til
tig ropar: Hjelp et
wammågtigt stoft,
som intet annat wil,
An hindra tig, tå tu
med nåd mig öfwer-
hopar. Så ömkelig
jag är, så hör jag tig
dock til.

13. Ach **JESU!**
JESU! låt en gång
thendagen dagas, At
jag wid korsfet tit i tro-
ne rätt blir fäst, Och
icke hit och thit af
ströpligheter drages.
Uti tit söta blod mär
själen aldrabäst.

14. Hjelp, Helge
Ande, mig i trone be-
dja, waka, Beständigt
böja mig för Lammet
natt

natt och dag, Och re-
ning i thes blod låt al-
drig mig försaka; Så
slutas wål en gång
then klagan: Jag är
swag.

45.

McL. Förbida Her. Gud 2c.

S Het dyra ord står
fast, Och är för
al ting wårdt, At then
som syndsens last Har
trykt och hårdt be-
suårdt, Anammar thet:
at Iesus kär I fallna
werlden kommen är,
At frälsa synda-hopen
all, Utur thes djupa
fall. Then själen är
barmhertighet Wist
wederfaren, hwilken
wet, At som then stör-
ste syndare I trone
sig anse.

2. Ach! min förbar-
mare, Gif nåd at thet-
ta tro. Gör mig til syn-
dare. Låt mig få ingen

ro, Förr än jag råttligt
waknat opp Och ne-
derlagt thet falsta
hopp, Lå jag förr
ment mig vara from
Och slippa ewig dom,
För thet jag grofwa
laster stödt Af träl-
doms fruktan, och
undflydt Folks wan-
tro, misbruk, säkerhet,
Samt orättfärdighet.

3. Min fromhet gör
til skam, O! Gud,
med tuktan tin. Ach!
drag mig til tig fram
I djupt förnedrat sin,
Rätt blinder, naken,
blott och arm, Som
warit hwarken kall
ell warm, Som ment
ha Ewangelium;
Men warit trolös,
ljum: Som drömt
om hög försakelse;
Men kommit när för-
hårdelse: Som hjer-
nan full med kund-
skap

skap haft; Men hindrat ordets kraft.

4. Jag står nu för din dom, Din vrede hotar mig: Din lag han ropar: Kom, Gör rätt, o själ för mig. Mitt samvet vittnar mot mig så, Att jag försagd i sorg måst stå. Ach! store GUD, wet tu ej råd, Fins nu mer ingen nåd? Har tu ej gifwit ut din Son, För werlden al til nådathron? Har han ej gett sit lif i död, Att släcka afgrunds glöd?

5. Din nåd är wida spord, Min GUD, min hjelp försan, Tu lofwat i tit ord, Som aldrig fela kan: Att then på Jesum hjertligt tror, Och ihans plöno blott beror, Skal ej förgås, men nåd undfå, Skal ewigt lif ärna: Skal dömas ifrån

straffet fri, Skal slipa syndsens slafweri, Skal få hans egen dörra skrud, Och ewigt bli hans brud.

6. Ach! min förbarmare, Jag faller för dig ner, Jag som en tiggare, Om nåd och tilgift ber: Ach! drag mig til din kära Son; Ty eljest är thet aldrig wån, Att slippa syndsens kraft och qwal, Samt afgrunds marter al. Förlåt al synd för Jesu blod. Ach! war mig arma mild och god. Ach! wårka i mig hjertans tro, Gif samwets frid och ro!

7. O! Jesu Christ, GUDs Lam, Tu syndar's wån och bror, Til dig jag kryper fram, Uti min armod stor: Ach! tala sief, in i mit bröst, Med Es
wan

wangel's ord och tröst. Gör mig fullwist om nåd och lif, I hjertat mit inskrif: Ut tu mig köpt med blod och död Af kärlek frälst från ewig nöd, Ut tu är min rättfärdighet, Och enda salighet.

8. Ach! stärk min swaga tro, Blås up min quista klen: Gif i tin sår mig ro: Gör i tin blod mig ren. Tin död, till lifes upwäckelse, Lifs-kraft af tin upståndelse, Skänk mig som eljest lif-lös är, Jag endast tig begär. Ach! lät tin kärlek värma opp Mig helt til anda, själ och kropp. Lät mig af kärlek lyda tig, Och rätt försaka mig.

9. War sielf, uti min själ, Min wisdom, Jesu kär. Tin blod mig rene wäl, Som

så orener är. Ut tin rättfärdighet är min, Trock thet helt fast i hjertat in. Tu blif ock sielf min helgelse, Mot al besmittelse. Gör tu, uti tit dyra blod, Min själ rätt helig, ren och god. Blif tu ock min förlofning wist, Utur al nöd och brist.

10. Min herde, fød min själ Ståds på tin betes-mark: Föd ufwar skydda wäl: Gör mig i trone stark. Tit Ewangel's ord mig så Uplöse, at jag tber i må Utnjuta nådens mjölk och saft, Samt tin försonings kraft. Min själ bespisa, nådigt fød Med tig, som sielf är liffens bröd. Min hälsos källa, läska mig, Jag törstar efter tig.

11. Tit hus min klarhet

bet blif, När mörkret
faller an: Mig kraft i
trone gif, Jag tå ejfela
kan. När tron tu
wärlat pröfwat skal,
Statt mig tå bi och
hjelp från fall: På tig
al omsorg kastar jag,
Som kraftlös är och
fwag. Låt mig, i an-
dans fattigdom, För-
tro åttig tin egendom,
Som tig så hårdt tit
hjerta bant, När tu
mig återwant.

12. Jag beder, Jesu
lär, Tu mig tin Anda
ger, Som mig al san-
ning lär, På smala
wägen för, Ått fri för
lagsens twång och hot,
Så wäl med hjerta
som med fot, Ståds
wandra i tin helga
fiåt: Men, dyre Jesu,
låt Mig ejtherföre sa-
lighet Begära med
formåtenhet; Men
wid al wandel i tin

bod, Blott lefwa up-
på nåd!

13. Wid al försakelse
Låt endast mig ha frid
I tin fullgörelse, Och
therför salig bli, Som
en benådad syndare
Och rätt onyttig tie-
nare, När jag alt thet
min plikt tilhör, I tro-
ne willigt gör. Ach!
liffens lif, lef tu i mig,
Ått jag ståds lefwer en-
dast tig, I wako, bön
och se grand' strid,
Min korta wan-
drings tid.

14. Sift her jag
Jesu dyr, Uti tit söta
namn, Ått tu min lef-
nad styr Til ewig säll-
hets hamn. Stånk
mig tin Andas wit-
nesbörd, Ått jag, som
barn af nåd blir hörd.
Tin frid regere i min
sål, Så mår jag ewigt
wäl. Låt på tin död
mig

mig somna in; Min
döds-ångst lise blod-
svett tin. Låt i tin
famn, min hvilostad,
Mig dö förnögd och
glad!!

46.

Mel. Således är vår kyrk. 22.

Jesu, tu GUDS re-
na Lam, Som
för mig stått ut almdö-
da, Och betalt på kors-
sens stam För min
synd och ondsko snöda,
Låt mig nu af nåd få
ärftwa Friden, som tu
mond' förwärftwa ;:

2. Tu, som är så mild
och kär, Söte Jesu,
tåg förbarma Öfwer
mig, som uslast är I-
bland alla sondar' ar-
ma. Låt mig i tit blod
bli twagen, Och uti tin
famn uptagen ;:

3. Ach! jag är wäl
intet wärd, At så hö-
ger nåd få smaka, Jag,

som är i otro snärd
Och så ofta gäddt tilba-
ka; Men tit blod gör
mig dock trygg, At
gå fram; fast jag är
stygger ;:

4. Gör mit sära
hjerta helt, Som af
synd mond' illa luktta.
Låt mig ej om tig gå
felt. Wärdes torra
själen fuktta Med tit
GUDa-blod thet rö-
da, Som på korset
mond' utflöda ;:

5. Ach! förlåt min
synda-skuld, Och tag
domen bort af nåde.
Jesu war mig god
och huld. Fräls mig
från min otros wåde.
Släck med blod the he-
ta glöden. Wäck mig
up ur synda-döden ;:

6. Tand i själen tros-
nes ljus. Gif mig
kraft at tig intaga I
mit usla hjertas hus;
Och

Och tåg aldrig mer bortjaga. Jesu, jag wil tåg omfatta; Tåg för alt mit goda skatta :;

7. Jesu, war min salighet; War min sálhets krants och krona; War tu min rättfärdighet; War min egen genom trona. Sörk med nåd mit matta sinne, Alt tåg ewigt ha i minne :;

8. Låfwad, prisad ware tu, O! min löf-tesman och borgen: Jag är så förnögd nu; Ty tu sêlf borttagit sorgen. Mig nu glädje blott tin willia. Ingen skal mig från tåg skilja :;

47.

Mel. Kom o Jesu huru se.

Jesu låt för mig ej stryta Nåden then jag eftertrår. Låt i sjä-

len min inflyta Blodets kraft af tina sår. Opna nu tit kärleks bröst, Jesu, til min själa-tröst. Tånk på theu tu återlöst.

2. Sjålen min nu håstigt långtar, Dyre Jesu, efter tåg: Efter lif i tåg hon trångtar; Söte Jesu, kom til mig. Hjelp jag tåg omfammar så, Alt jag tåg behålla må, Och ej mer ifrån tåg gå.

3. Tu är sêlfwa hålsobrunnen, Som kan ge the döda lif. Låt mig i tin sår bli sũnen. Tu mit enda alt förblif. Blodet bli min själs Ap'tek. Med tin kärlek mig bewel, Alt tåg ålska utan swel.

4. Wårdes mina sonder drånka I tit djuwa nådes haf. Låt mig i tin sår mig sån-
F ta:

ka: Ja, låt mig ther få
min graf. Låt mig
ther få somna in, Al-
dralsjufste Jesu min:
Jag i lif och död är tin.

5. Sig, o Jesu, wil
jag wisa Tack och lof
bland helgon mång:
Jag wil ewigt tig be-
prisa Med then nya
Lamsens sång: Sig ske
ära, kraft och magt,
Som har döden ne-
derlagt, Och mig lif-
wet återbragt.

48.

Mel. 3, på alt onde begif-
ne sinnen 2c.

Brudgummen.

Jag är et blom-
ster uti Saron,
En täcker lilja uti da-
len grön, Och tu, min
brud, en ros bland
törnen stön. Jag fåg-
re är, än prydde Aron,
Och rikare, än sälle
Salomon. Jag,
helfwa härlighetens

Herr's Son, Står
för tin dörr i dag-
gen wåta, Ber tig
stå up, at mig inlåta.
Jag har tig kär, Tu
dag'lig är; Tu har
med et titt öga Mig
fågnat i thet böga.

Bruden.

2. Jag är hel svart
af solen bränder;
Ty se tå ej med ögat ef-
ter mig, Min blygd
och sorg ther af blott ö-
kar sig. En wingård
gaf man mig i hån-
der; Men then har
jag förfara låtit så,
At jag therför med
skål föragtas må. Jag
står ej up, jag nyss
mig lade, Och satnar
then min själ kär ha-
de. Jag sted nos opp;
Men fåfängt lopp
Jag staden kring,
och sporde Them, som
mig illa gjorde.

Brud:

Brudgummen.

3. Ach! Känner tu
 mig icke sjelfwer, Tu
 Skönaste, min syster,
 Kära brud, Ell' mig
 tin wån, min röst, mit
 älskogs ljud; Så speg-
 la mig i nådens älfwer,
 Och bet tin tid wid
 herdahuset tit. Hör
 til, wånd om, Kom
 hit, o! Sulamit.
 Min brud, gack frå
 the lejons boning
 Och parders berg, at
 njuta honing, Frukt,
 mjölk och win I hods-
 dan min. Jag är,
 (tit hopp thet öker,)
 Then tu nu åter
 söker.

Bruden.

4. Är tu min wån,
 hwars röst jag hörer,
 Så spring, war lik
 en rå och unger
 hjort, Kom öfwer
 berg och högder til
 mig fort: Jag möta

will, om tu mig förer;
 Så at jag en gång
 än fick kyssatig, Ut
 ingen mer sen må
 föragta mig. Säg
 mig: hwar tu tin
 hjord nu betar, Ut
 jag hos främmand'
 tige esletar. Tin ljuf-
 wa röst Mig gifwe
 tröst, Borttage ångst
 och smärta, Och frög-
 de nu mit hjerta.

Brudgummen.

5. Jag måst i öra
 tegården wistas
 Bland mirrhäm,
 granat-äplen, aloe.
 Kom snart, min
 wån, och tig ther för
 mig te. Jklyfter och
 ther bergen brista Låt
 mig tig se, min duf-
 wa hwit och råck,
 Som är med allo skön
 och utan fläck; Tin
 kinder likna morgon-
 rådnan, Tin ögon so-
 len,

len, bröstet månan.
 Mit hjerta med tin
 halses ked Och skon-
 het tin tu wunnit,
 Samt then tu sökte,
 funnit.

Bruden.

6. Hör, Salems
 döttrar! jag har
 funnit Then jag
 har sökt, och then
 min själ har kär.
 Jag sitter i thens
 skygd, som jag be-
 går. Et mirrhams
 knippe sammanbun-
 dit är mig min wän,
 som hänger på mit
 bröst; Och söt, som
 win, är mig hans
 ljufwa röst. Nu
 måttas jag af söta
 frukter, Och friskas
 up af lilje-lukter. På
 blomster-stig Han fö-
 rer mig. Sit hjer-
 ta han mig gifwer;
 Han min, och hans
 jag blifwer.

Brudgummen.

7. Stat nordan
 up, Kom sunnanwä-
 der, Och ljuflygt ge-
 nomblås min örtes-
 gård, Ut drypa må
 then frukt, som än
 är hård; Så at min
 brud, som hit nu träd-
 der, Må äta sig i
 wällust fet och nögd,
 Samt drucken bli af
 win, mjölk, must och
 frögd. Mig här uti
 min bröllops-krona
 Och hjertans frögds
 dags klädebona
 Samt kärleks skrud,
 Min låra brud, Och
 Salems döttrar
 wäna, Sku ståda få
 och tjena.

Bruden.

8. Min wän ut-
 korad bland mång'
 tusend, Som hwit
 och röd på roser går i
 dans, Betrön mig
 med

med tin nådes blom-
ster-krans. Och tag
mig in i herda-husen.
Tin kärlek öfwer
mig bli et baner,
Som tig nu i tin win-
gård hjertat ger. Tin
vänstra arm min
hufgård blifwe. Then
högra kärligt mig
omgifwe. Wårt kär-
leks-band Tin starka
hand Så ouplösligt
knyte, At ingen thet
kan bryta.

Brudgummen.

9. Mindufwa, kä-
ra syster fromma,
Tu stödde mig man
säkert på tin wän.
Si, kring wår säng
stå sexti starke män.
Nu grönskas then;
wår gård i blomma
Som prydder står,
skal drypa utaf must,
Och thet, min wän,
alt mig til tjenst och
lust. Här är tin röst

mig ljuf at höra.
Tin ögon brinnans
de mig göra. Tag
hvilan sot nu i mit
stöt. Sof tils mig
wakna lyster; Ty
bygden all är tofter.

Bruden.

10. Som et inse-
gel på mit hjerta,
Samt bröst och arm
fätt mig, o! brudgum
min, Och låt mig wa-
ra ögna-sågnad tin.
Wis bort alt hwad
mer kunde swårta
Min twägna skrud
och rena brude-namn,
Ell rycka mig utur
tin kära famn. Har
duswan bo och swalan
näste Nu fått hos mig,
så thet befäste! Gör
stark som död Och
het som glöd Wår
kärlek, at ej bräckan
kan wäld, ell wat-
net slåckan.

49.

Mel. *Swär man må nu ic.*

D! Huru sött och
godt likwäl, I
JESU fann få ligga!
All sällhet äger ther en
säl, När hon om nåd
will tiggå. Min JESU!
war tu städs mig när.
Låt blodet nöja mit be-
går; Så torf jag al-
drig törsta.

2. Jag är hel stygg;
tu dägelig. Jag tig-
gare; tu HERRE.
Jag syndig; tu beha-
gelig. Jag dömd,
om icke wärre. Doct
wet jag, tu är syndar's
wån: Låt mig i trone
blifwa then, Som tig
min bror kan kalla.

3. Gör mig til intet,
war tu alt Utt min
hog och sinne. Intryck
i mig tin kors-gestalt,
Lå ut rit blod låt rin-
na Till dryck för alla

torstiga, Til skatt för
alla torstiga, Och
styrkio för the swaga.

4. Befreda mig,
min sälla-man! Från
alt hwad mig kan
trånga. Lär mig i tro-
ne se tig an, Och städse
wid tig hänga. Min
hjertans milde Fräl-
sare! Låt mig få bli en
tjenare, Som städse
gör tin willja.

5. Thet kostar tig et
enda ord, All satans
magt fördrifwa;
Hwad hindrar tå på
thenna jord Mig, hjer-
tat åt tig gifwa? Up-
wäck mig, JESU! rät-
telig, At jag må kunna
se på tig, Och såled's
blifwa frälster.

6. Ej hjälper nu at
pryda sig Med egen-
hetens kläder; Men
som en syndig skyla
sig, In- under JESU
fräder.

fiäder. Thet kommer
här ej an på from
Ell' helig wandel,
Som är tom Af JE-
su blod och lydna.

7. Gif, söte Jesu!
nåd ther til, Somen-
dast nåd kan gifwa, At
tro just som tu hafwa
wil; Och alltid tin för-
blifwa; Så har jag lif
och salighet, Tå jag af
intet mera wet, An at
tu för mig lidit.

8. Hjelp mig för-
thensfull, Jesu min!
Bli mer och mera fat-
tig; I Korßens hem-
lighet se in, Bli af
thes frukt delagtig:
Samt lämna få min
fattigdom, Ther
jämte ock min rike-
dom, Och sä i mig bli
salig!

50.

Mel. Råde hjertelig sag ic.

SJ, hwar min
Jesus hänger

Til min wälsignelse;
At jag ej skal bli länger
Qwar i förbannelse;
Men saligheten är-
wa, Som han med
blodig swett Mond'
syndare förwärfwa,
Och för them har be-
redt.

2. Si, hur' hans
hjerta brinner Af kär-
lets lågand' flam;
Ach! si hur' blodet
rinner Utur hans sida
fram. Thet om för-
skoning ropar, At
nåd får gå för rätt;
Thet syndar'n öfwer-
hopar Med nåd på
alla sätt.

3. Tu wil nu endast
hafwa För al tin mid-
da swår, Ther i tu har
måst slafwa Mer'n
tre och tretti' år, Mit
tröga, kalla hjerta Til
wälförtjenter lön, För
al tin nöd och sinär-
ta,

ta, För arbet, swett
och bön.

4. Si, här min JE-
su äret, Fast stngt och
hel förwänt, Tu så-
dant nu begäret, Och
wil hief görat rent I
dyra GUDa-bloden,
Som runnit, så tu har
Fullkomnat al budor-
den, Och så förlikt
tin Far.

5. Låt mig i blodet
lefwä, I sären stän-
digt bli; Så har jag
kraft at sträfwa Mot
satans tyranni. Låt
hwar minut mig
känna Thes dyra
GUDa-kraft, Och
mätta mig af thenna
Utgutnar röda saft.

6. Ja, thetta dyra
blodet Är al min lust
och frögd: Thet fri-
skar hela modet: Thet
gör mig rätt för-
nögd: Thet gläder
rätt mit hjerta: Thet

är min fasta stöd:
Thet drifwer bort
al smärta, Och fräl-
sar mig af nöd.

7. Intag mit hela
sinne, GUDs Lam,
min Frälsar god.
Släpp aldrig ur mit
minne Tin dyra sär
och blod; Men låt mig
ther städs rena Hwar
stund min lösta själ.
Ach! Jesu, mig för-
ena Med tig, så mår
jag wäl.

51.

Mel. Barmhertige GUD, ic.

När får jag min
skrud, Som tu
mig, min GUD Bes-
redt i tit råd, Thet
klädningen sköna Af
blodröder nåd, Som
syndare blott För tin
skull få röna Til del
och til lott.

2. Kläd mig nu
then,

then, Min himmelske
wån, Nu tarfwas
then på: Man kan u-
tan kläder I him'len
ej gå. Min nakenhets
blygd Låt under tin
sjäder Så tillflygt och
skydd.

3. Jag hade en råck:
En staf afwen ock,
Som tröstade mig,
Els nöden blef kån-
der: Nu böjer han sig,
Och faller ur hand,
Och råcken är bränder
Til aska hwar grand.

4. Allt kösteligit stöd
Ur doglöst i nöd: Med
sielgjorder dragt Ur
blygden ej hel Eller
halfwer betått: Hel
naken jag går! Ejan-
nat här galler Un
Frälsarens sår.

5. GUDS menlösa
Lam, Til dig går jag
fram; Och endast be-
går, Så kasta mig ne-
der, Så fattig jag är,

Uti tina sår; The bli
nu min beder, The
med jag består.

6. Rättfärdighet tin
Ur klädningen min,
Then tag nu försport:
En blodiga lydna
Mig rener har gjort.
Jag står som en brud,
I heliger prydnad
Och pråttiger skrud.

7. Ach! Brudgun-
me min, Jag är nu
hel tin. Jag står i tit
band. Hur snart får
jag ståda Mit Fäder-
nes-land, I ewiger
frögd? Doct må tu
sielt råda; Med tig är
jag nögd.

8. Jag kläder tå mig
Min Frälsar i tig. At
tu är mit Lam, The
stärker mig modet, At
driftigt gå fram Til
Faderen kär; Ty stån-
kelse-blodet Min skrud
håller står.

52.

Mel. Kom min Christen ic.

Ach! hwad lär mit
hjerter tänka,
När en gång i Lam-
sens blod Thet sig låtit
rätt nedsänka; Och jag
uti håg och mod Rö-
ner huru mild och kär
Jesus emot syndar'n
är, Och hur' blin-
der jag har warit,
Som ej förr then
nåd ärfarit.

2. Ach! hur' lär jag
mig tå böja Glad för
helga korsjet nid, Och
tit blod, GUDS Lam,
uphöja För mindyra
sjåla-frid. Ach! hur'
lär jag icke tå Jämt
med wördnad tänka
på, Hwad tu welat
mig förwårfsa, Och
jag utaf nåd får
ärfsa.

3. Medeltid, mit
Lam, jag ligger För

tin såra fötter nid,
Och, så godt jag kan,
tig tigger Om full-
komlig samwet's frid.
Sjålen är wål stuns-
dom nögd; Men en
ständig ro och
frögd Har hon uti
dyra sären Icke, som
the andre sären.

4. Dock jag finner
och förmårker, At mit
hjerter fattar mod. An-
den uti stillhet stärker
Sjålen, och om Jesu
blod Talar med en
ljuslig röst; Så at mit
försagda bröst, Tå
thet hörer sådan gam-
man, Kopar uti hop-
pet: Amen.

53.

Mel. Min själ skal läfwa ic.

Si Frålsaren i
högoen, Ach! si,
si, GUDS menlösa
Lam! Kom, låt os
in

in i frögdén Och til
hans thron os tränga
fram. Låt os på **J**
sum skåda, Som
har begynt wår
tro: På jord och werl-
den tråda; I honom
sökaro. Med al för-
tröstning sälle Wi
os tå til hans stol.
Wi tilgång ha, och
ställe Med frögd os
kring wår glädje-sol.

2. Si, han wår
synd borttager, Gör
sjålen glad och full
med frögd: Hans sam-
wetet rentwager, Gör
syndaren båd' någd
och bögd. Si, hur
hans hjerta blöder:
Si, sidan öpen står:
Si, nåden öfwerflö-
der Med blodet ur
hans sår: Si, på the
kärleks-strömmar,
Som gifwa sjålen
kraft. Kom, smaker
och berömmér I hen

ljuswa liffens nåde-
saft.

3. Kom, alle j, som
spörjen: Alt i ert kött
bor intet godt: **J**,
som för synden för-
jen, Och sen för mycket
på er brott. Märk:
synden er bedrager
Och wäcker lustan
mer, Och mer hon er
förswagar, Mer j på
henne ser; Men låt os
se på Lamet, Som
werldens synder
bår, Och the skufly,
som dammet Afwin-
den snart fördrifwas
plår.

4. Ty drag, wår
skatt, wårt hjerta,
Til tig och låt thet
hos tig bli. Låt os ock
på tin smårta, Samt
uppå tig korsfästas
si, Alt jämt wid korset
ligga, Med bögt och
hungerigt mod, Ståds
se

se på tig och tigga
Om kraft utaf tu
blod, Om tröst utaf
tin pina, Om del uti
tin död, Om bot af sä-
rentina, Och lifa utaf
al tin nöd.

5. Låt ögat på tig
waka, Och örat städse
öpet stå, Begärets
mun få smaka, Och
trones hunger röna
få Thet lif, then kraft,
then seger Och frid,
som af tiggår, Then
mani trone åger Och
af tin åson får. Ach!
om mit hela hjerta
Dock städse wid tig
låg, Tig i tin död
och smårta Och
majestät tillika såg!

6. Wid alt, ehwad
wi göre På wägen
af wårt wandrings
lopp, Wid hwad os
kommer före, Lyft tu
wårt hufwud til
tig opp. At wi städs

synen fäste På härlig-
hetens högd, Och werl-
dens usla näste Förgä-
te i then frögd, Som
tu os nådigt skänker,
När wi få skåda på
Then pragt ther om
tig blänker, Och nå-
den, som wi smaka få.

54.

Mel. 3 på alt ondt begifn. 2c.

Ach! Kommer,
Kommer sialar al-
la, Som ännu ej a-
nammat Jesu blod:
Låt os gå fram med et
upriktigt mod. Ach!
lätom os til fota fal-
la För Frälsaren och
honom ödmjukt be,
At wi hans sår och
marter måtte se. Ach!
lätom os af hjertat ta-
la, Så skal han säkert
os hugswala. Wi bör-
ja så Med alfwar på
Til Jesum all i hos-
pa

pa Enfaldigt så at
ropa:

2. GUDS Lam,
wi, som alt jämt ha
brutit Dig swåramot
och trampat på tit
blod Jotro och med
et owardsammt mod,
Wi hafwa nu hos os
beslutit, At wi sku gå
til tig och trågit be:
Tu wille nu tin sår os
låta se, At wi ther af
betagne blifwa Och
tig wårt hela hjerta
gifwa. Thet är stor
skam, O! söta Lam,
At thet ännu ej blif-
wit, Dig helt och hål-
lit gifwit.

3. Men, at wi then-
na nåd må njuta, Så
bedje wi tig milde
Frålsare: Tu wille os
then stora nåd bete,
Och wåra sinnen nu
tillsuta För alt hwad
som tin nåd förhindra

plår, Och satans
wårk i fört och blo-
det är; Och, at tu os
rätt göra wille En-
faldiga, som barn
och stilla. Hjelp os,
at se På tig och be:
Tu wille med tin
smårta Ta in wårt
hela hjerta.

4. Nu wis, o! mil-
de Jesu, sären Af her-
da kärlek och på mo-
ders wis, Til ljuflig
stygd och hålsosamer
spis, För thessa dyrt
betalta sären, Som
ligga här för tina fõt-
ter ned Och be om nåd
på arma fångars sed.
Ach! söte Jesu, hjelp
os arma: Dig öfwer
os af nåd förbarma.
Tin anda gif, Som
wårkar lif Och hjertat
kan uptånda. Ja, A-
men låt så hända.

55.

Mel. Ifrån then dag ic.

Ach! Stons berg,
tu sälla boning,
Ther Lammet sielf
med fridsbaneret står,
Och hjorden al i ym-
nigt bete går: Ther tal
om nådens mjölk och
honing, At thes inwä-
nare, med glädje förs,
Och åter skall af ja och
amen hörs, Ther her-
den wänligt kallar få-
ren, Som wittit af
från rätta spåren, At
wända om, Och ropar
Kom: Then, som til
mig wil hafa, Jag al-
drig skal utkasta.

2. Then egendom,
som han förwårswat
För själar med sit blod
och djupa sår, Hwar
en som wil för intet
njuta får: Ja, ock at
then sin rätt fördarf-
wat, Förkunnas frid i

Evangelio, Then som
wil tro, skal finna sjä-
la-ro. Ach! hörer tå j
arme själar! Som
blind-wis äro mörk-
sens träalar: Gud ro-
par: Kom. Ach! wän-
der om: Si! Fadrens
kärleks-armor Ar re-
do, at förbarma.

3. Jag står för edra
hjertans dörrar, (Så
elagar han) och trågit
klappar på, Men nöd-
gas måst ohörder från
er gå, Och ingen är,
som ther på hörer; Ty
Adams fall har själar-
na så söft, At hjertat
är båd' dödt och blindt
och döft. Then felas
guld och ögna-sal-
wa. The dyrka mig
med hjertan halfwa;
Men wän der om,
Jag ropar: Kom, Och
warer doct påminne,
At köpa guld för inte.

4. Ach!

4. Ach! låtom os stå
 mån'stor alla, Som
 syndare i djup'sta stoft
 och mull, Begåra nåd
 för Jesu Christi skull.
 Ach! låtom os til fota
 falla Och säga: jag
 är skyldig många
 pund; Men Da-
 wids Son bete
 mig dock miskund:
 Jag är ej wård tit
 barn at nämnas: Jag
 osåll är, om tu wil
 hämnas. Min Jesu
 from, Thet ordet:
 Kom, Gör, at jag
 wänder åter, Och syn-
 derna begråter.

5. Jag finner nu
 min otro stygga,
 Som hindrat mig,
 (ja, mig til blygd och
 skam) At känna tig
 tu sargade GUDs
 Lam. GUDs känne-
 dom jag satt til rygga,
 Hwad satan, werld
 och kött behagat har,

Mig fågnat måst i
 mina förradar: Mig
 tykte ther i godt at wa-
 ra, Jag såg ej tå min
 själafara. Nu Jesu
 from tag bort min
 dom. Jag faller för
 tin fötter, Låt mig ej
 bli utstötter.

6. Ach! GUD, tu
 kunde mig fördöma;
 Ty jag har grås'ligt
 syndat tig emot. Men
 Jesu blod bli nu min
 syndabot. Ach! wår-
 des nu min synd för-
 glömma; Fast alt
 hwad jag har gjort
 båd' ondt och godt, Ar
 idel synd; ty thet afro-
 tro gått. Mit eget alt
 mig wil nedstjelpa,
 Din nåd kan mig nu
 endast hjelpa. O!
 HERre kom, Hjelp
 wända om Från
 stränga Mose'stäf-
 wen, Til Jesu nådes-
 glaswen. 7. Jag

7. Jag lyfter händren up at högden, På Jesum ser, som hela kan mit sår. Si! hwar GUDs Lam med fridsbaneret står. Här lysas ut kring hela bygden Et ewigt fridsens Ewangelium, Så när, som fiär, så öfwer kall, som lium. Thet säger: boken som war slutten, Ar utaf Lammet nu upbruten: Thet hjuder, Kom, Ach! wänder om. Ther Jesus spikad hänger, Ar tröst för then som tränger.

8. Tag Jesu tå mit hjerta kalla, Som upfyllt är med otros syndaslem: Låt andan tin tillig här bereda hem: Låt blodets saft ther uti falla. Du heter ju en siäl: Frälsare, Som kommen är at

lösa syndare, Bland hwilla jag är then förnämste, Then störste, uslaste och främste. O! Jesu from, Till söta Kom, Upfriske hela modet. Min rikedom bli blodet.

56.

Mel. Så skön lyser then ic.

WIn frögd, min krona, Jesu kär, Till mig står alt min siäls begär; Jag önskar hos dig wara. Stor långtan brinner i mit bröst, At tu min enda siälströst, Dig wille med mig para. Kom, ach! kom, Jesu from. Gjut, min Konung, Nådens hönung I mit hjerta, Så förgås al ängslans smärta.

2. Si, hur' mit hjerta bafwar fast, Och trycks

trycks af lagsens dom
och last. Ach! Jesu
tig förbarma, Och gif
mig styrka af tin' sår,
At jag i trone tröst ligt
går, Tig Jesu at om-
arma. Söte wån, Jag
är then Arme Sonen,
Som för thronen Fal-
ler neder, Och om nåd
wid korset beder.

3. Ach! si, min synd
jag med mig wet, Min
otro och klenmodig-
het Mig söka från dig
skilja: Men HERre
med tin Andas kraft
Styrk själen min med
blodets saft. Och up-
wäck tu min willa, At
gå fram Till GUDS
Lam Hel frimodigt,
Som så blodigt För
mig hänger, Och ej stå
tillbaka långer.

4 Rengör mig med
titt GUDa-blod. Låt
tina döds-sårs röda
flod Mit hjerta genom-

tränga. Låt mig som
barn tig trågit be, Och
på tit kors i trone se,
Och wid tig stadiat
hänga. Jag tå blir,
Som saphir, Skär
och finer, At jag skiner
Uti blodet, Och får
tröst i matta modet.

5. Min enda lifs-
kraft nådigt blif, Tu
söta Lam, som gaf tit
lif För mig af idel nå-
de: Tu löst mig arma
synda-slaf; Tu synd
och satan stört i qwas;
Mig frälst af sälla-
wåde. Styrk min tro.
Bif mig ro, I tin pi-
na. Synder mina Tu
utstrapa. Och nytt
hjerta i mig skapa.

6. Jag wet, at tu, o
GUD och man, Min
synd i grunden låka
kan, Med blodet som
utblödde. Jag wet ej
annat renings-bad,

G

An

An tro på dig, som
nögd och glad På kors-
set för mig dödde. Du
gick fram, **Milda**
Lam I mit ställe.
Ach! thet gälle Till
min rening! Jag står
nu i tin förening.

7. Nu wet jag wäl,
at **Adams** art Fins i
mit arma hjerta
qwart, Tills grafwen
blir mit näste; Men
Jesus med tin blod så
röd, Du hälle synden i
sin död; Wid korset
henne fäste. Rena mig
Stundelig **Genom**
trona, **Du** min krona,
Såren hela, Och för-
låt hwad jag har felat.

8. Ach! intag **Jesus**
hjertat mit, Och låt
thet ewigt wara tit.
Mig med tin kärlek
twinga, At jag ej me-
ra lefwer mig; Men,
endast at behaga dig,
Min lifstid så tilbrin-

ga, At jag bar **All** min
dar, **Dig** i hjerta, **Som**
med smärta **Smat** ad-
döden, Och mig frälste
utur nöden.

57.

Mel. Blida sol, gack låt ic.

(**Jesus**.) **A**re själ,
låt up-
tit bröst: Låt min bön
tit hjerta röra: Låt
min nåd dig salig gö-
ra: Tag emot min frid
och tröst. (Själén.) Låt
tin nåd mig salig göra.
Skänk nu mig tin frid
och tröst!

2. (**Jesus**.) Kom
min syster, kåra brud!
Kom, och tig med mig
trolåfwa. Tag mot
nådens morgongåfwa
At tin brudgum, bror
och **GUD**. (Själén.)
Skänk mig nådens
morgongåfwa, O!
min brudgum, bror
och **GUD**. 3. (**Je-**

3. (JEsus.) Si, mit hjerta brister snart, At jag mig så högt förbarmar. Rasta tig i mina armar, På förtrolig barna-art. (Sjålen.) Tag mig upp i dina armar På en kärlig moders art.

4. (JEsus.) Tu ståds för min ögon är; En jagtig på hämdren teknat: Eberför' jag i döden bleknat, At jag hade dig så kär. (Sjålen.) Har för min skuld tu så bleknat, Ach så haf mig ewigt kär!

5. (JEsus.) Si, hur djupt min kärlek har Dig uti mit hjerta skrifwit, At jag ock mit lif utgifwit, Endast at bli tit förswar. (Sjålen.) Ja, tu har tit lif utgifwit, Endast at bli mit förswar.

6. (JEsus.) Si, min sida öpen står, Hand

och fot, som blod utgjuta: Ach! at tu dock wille njuta Kraften af min blod och sår. (Sjålen.) O! at jag rått sinne njuta Kraften af tin blod och sår.

7. (JEsus.) När jag ser min ångst och död, Börjar jag af långtan brinna, At tu må thes wärkan finna, Och bli frälst af al tin nöd. (Sjålen.) Ach! låt mig thes wärkan finna Och bli frälst af al min nöd.

8. (JEsus.) Kan o själ! tu längre lå En minut ifrån mig dröja, När tu ser thet mig förnöja, At tig i min famn nu så? (Sjålen.) JEsu, låt thet mig förnöja I tin famn at hwila så!

9. (JEsus.) Låt ej synda-skulden stå öfver Dig

Tig ifrån mit ansigt'
sträcka, Jag wil tina
fel betäcka, Och them
kasta bak min rygg.
(Sjålen) Wårdes mi-
na fel betäcka, Och
them kasta bak tin
rygg!

10. (JEsus.) Ja,
jag wil them ewigt in
uti djupa hafwet
sänka, Och ej mera på
them tänka. Kom,
och blif tu endast min!
(Sjålen.) Wårdes ej
mer på them tänka:
Låt mig ewigt blifwa
tin!

11. (JEsus.) Et jag
dnstär i min högd,
Somen lön för al min
smärta: Ach! mit
barn, gif mig tit hjer-
ta! Gör mig tå then
stora frögd! (Sjålen.)
Si, o JEsu, tag mit
hjersta, Tig och mig
til ewig frögd!!!

58.

Om JEsu Födelse.

Mcl. Lofflungen, Loff. 16.

ET Barn är os
födt och en
Son är os gifwen.
Then ewige **G**UDen
är människa blifwen.
Ur människo-slågtet
tog **G**UD sig en mo-
der, Och föddes i ar-
mod en människo-
broder.

2. Ach! salighet tå,
at en människa wara;
Når **G**UD sig har we-
lat med mandomen
para! Nu får hwar en
människa, bögder och
glader, Rätt barnst-
gen ropa: **G**UD! Ab-
ba min Fader!

3. Thet eländ' os A-
dam påförde med fal-
let, Thet warder nu
botadt af Barnet i
stallet. Benådade son-
dare

dare sig nu berömma,
At the fått til broder
then werlden skal
dömma.

4. Nu må ingen syn-
dare vara försagder:
I Bethlehem föddes,
i krubbon blef lagder
Then HERren, som
syndare gärna anam-
mar, Och them med
sin Anda åt Fadren
upammar.

5. Hans ankomst
på jorden ej skedde med
dunder. I tysthet, om
natten, tildrog sig thet
under, Som fordom i
Juda, med ångla-
frögd, skedde: At
GUD sig i människo-
foster betedde.

6. Så litet et Barn
os må skrämnel inja-
ga; Så gärna wil
GUD os al fruktan
betaga: Ty kom han
så liten och låg ther så
späder, At ingen må

rådas; man håldre
sig gläder.

7. Här ligger i lin-
da al werldenes lisa.
Här daggias wid
bröftet then alla
månd' spisa. Här
gräter then, som the
bedröfwade fågnar.
Här ansas och stö-
tes then werldena
hågnar.

8. Här ligger then
wänskap med GUD
för os stittar, Uppfyller
GUDs lag och för
synderna pliktar. Här
ligger then Hjälten,
som strider och win-
ner, Samt ewig för-
löfning åt fångarna
finner.

9. Här ligger then,
som på the nödstälta
tänker, För syndare
beder och lifwet them
skänker. Här ligger
wår Soel, ja, Lam-
met

met i Stolen, Wår salighets Höfding, rättfärdighets Solen.

10. Här ligger then fattig, som alla begåfwär. Här ligger then nedrig, som himmelen lofwär. Här ligger then **HÆR**ren, som domen skal föra. Här ligger then Herden, som fåren tåhöra.

11. Si djupet! si högden! si bredden! si längden! Allt finnes i Bethlehemitiska ängden. I stallet, i krubbon, ther ligger en Gåfwa, Then Änglar beprisa och människa lofwa.

12. En Gåfwa, som himmel och jord öfwerwäger. En Gåfwa, som GUD os i ordet tillsäger. En Gåfwa, som skänkes, för intet, af nåde År hwar

och en syndig, som tror i sin wåde.

13. Thet sötaste Barnet, wår sätaste Broder, Här ligger så mildt, så wänlig, så god: Wålsignade Säden, af början utlofwad: En dägelig Bilt, med GUDs fullbet begåfwad.

14. Hit komme då unge! hit komme då gamle, Och sig uti stallet, wid krubbon, församle! Här wele wi råkas. Här wele wi troppas. Här wele wi tro och här wele wi hoppas.

15. Här wele wi qwåda. Här wele wi lalla. Här wele wi samtelig Barnet åkalla. Här wele wi jula. Här wele wi blifwa. Här wele wi tåden med Barnet fördrifwa. 16. Här

16. Här qwicknar
then döde. Här får
then som tigger. Then
trumpne blir glad och
then rädde blir trygg.
Här kastar then
halte bort läppen och
tryctan. En ysling
här winner then sällas-
te lyckan.

17. Then blinde får
synen och målet then
dumme. Här börjar
at brinna then kalle
och ljumme. Then
döfwæ får hörsel, en
spitälst sin hälsa. Här
rårar en fångslig
then honom skal frälssa.

18. O sötaste Barn!
Ach! tin åsyn os så-
rar; Så at våra hjer-
tan the smälta i tårar;
Wi alle, som äre wid
krubbon tilstådes, Wi
wörde, wi prise, wi äls-
ste, wi glädes.

19. Hör! himlarne

sunga med sina här-
skarar: The frögdas,
at GUD sig med män-
niskan parar. Skal då
ifrån jorden, af män-
niskor alla, GUDs lof-
utur stoftet mot him-
len ej skalla.

20. Ach människor!
låt om os alle tillsam-
man, Nu hylla thet
nyfödda Barnet med
gamman! Bris wa-
re tig, HERRE, som
föddes på jorden,
Och såled's wår
Broder och Medlar'
äst worden!"

21. Ach! låtom os
Fadren i Andanom
lofwa För Sonen,
then dyra och herliga
Gäfwæ! Men orden
och hjertan the wilja ej
spisa; Ty ware och
blifwe sielf Barnet
wår Wiså!

59.

Mel. En Jangfru födde se.

Swad under i högden, när tiden gick om, Och Gud steg af himmelen nedder! Swad glädje på jorden, thit Frälsaren kom Swad salighet, lycka och heder! Swad nåd, till at se then osynliga GUD Antaga sin tjenares skapnad och bud, At blott til thes tjenst wara färdig! Man ser slil förnedring, man prisar och tror. Mer han sig förnedrar, han syn's enorm stor, Tilbedjans och ålstandes wärdig.

2. O! nyfödde Jesu, mig syndare lär Din Födelse rätt at wärdera. Sifnåd af alt hjerta at hafwa dig kär Och ålsta dig längre, ju mera. Högst-

lofwade **HERRE**, tit namn är så stort; Men nestig och ringa tin Födelse-ort; En tag i mit hjerta tin bönning. Wäl är i thet härberget för dig nog trängt. Dock kan tu, om thet än wor' aldrig så wrängt Tilreda thet med tin försöning.

3. Glor wärdigste Konung för Konungar all, Swart kan dig ej kärleken twinga? När han dig ur himlen har bragt i et stall, Har thet dig ej warit för ringa. Ja låg tu i krubban min **HERRE** på strå, Lär tu ej mit syndiga hjerta försmå Som dig til sin gäst nu inbeder. Min Jesu, min Konung, min **HERRE** och GUD Jag är dock then arma omwärdiga brud Til hwil-

hvilken tu kommit hit neder.

4. At bota vår ondska war tu ju så god Och kom til os usla på jorden. Och efter som barnen ha kött och ha blod Astu och thes delacttig worden. Allmächtige skapare, Frälsare huld! Tu togst med vårt kött och uppå dig war skuld, Och skändes ej blifwa vår broder, Vår medlare, frände och blodsforwantlar, Hwarför' och tin Fader war Fader nu är, Och wårdar os såsom en moder.

5. Ach! soll våra hjertan med innerlig frögd, Så wi i tin lindatig skåda. Gör sålen rätt blygdefull, ödmjuk och bögd Utöwer sli oförskylt nåde. Tu arme och spä-

de, dock store Monarch, Ach! hjelp os at lemna båd' hjordar och mark Och falla för krubban tin neder, Med herdarna gå och beryckta thet ut, At med the tre wisa alwerlden til slut Dig söker och funnen tilbeder.

60.

Mel. Allenaste Guds himn melrik, 2c.

D! Guds bod, i Anglar mång, Os bären hit på jorden: O, ewig nåd! o, glädjesång: At Christus född är worden. Ach! frögd i högd! nu har Guds Lam ut Gudoms-skötet sitgit fram, Antagit syndar'-orden.

2. Här på vår jord är Barnet födt, Och os then Sonen gifwen:

G 5

wen: GUDs all-
magts-ord är wor-
det kött, Och GUD
är människa bliswen.
GUDs Son har hän
och allt föragt Lagt an
för Majestät och
pragt, At käriet ther
til drifwen.

3. Från himmels
högd i usel bygd Steg
tu, o JESU, neder.
Ther jag nu bögd och
full med blygd, Wid
krubban tig tillbeder.
Glöm werld rin slärd,
och med mig fall För
åhron's Konungs so-
tapall, At offra ho-
nom heder.

4. Si, Änglar si,
här är e'r GUD, Och
håpnen utaf under!
Si, himlar i e'r pragt
och skrud! Si, hagel-
blytt och dunder!
Si, här nu är, båd'
jord och sol, Then eder
på sin allmagts-stol

Har skapat, bär och
grundar.

5. Men syndare!
med nedbögt mod Och
wördnad djup betrag-
ta: Thet Frälsaren tie
kött och blod Så
wärdigt welat ag-
ta; At han blef man,
har uphögt tig, Och så
för tig förnedrat sig,
At tjena och upwakta.

6. Uls mågtig
GUD! (så är tit
nomin, Fast tu här
klädd nu synes I
männsko-hud och
tjenste-hann.) Os-
themma stora ynnest
Och nåd, i trone wörda
lar, Som i tin helga
födelse här Och linda
nu begynnes.

7. Si! solen går i
gyllden färg Up öfwer
Stons branter: Si!
HERren på sit helga
berg, Från alla jor-
dens

dens kanter. Hwar
sål, som stål har fått
och ljud, Kom hit och
siung med oss! ty
GUD Och wi ä'
blods-förwanter.

8. The Anglars-
Ehor, och helgons ljud,
Samt syndars röst
tillsamman, Nu äro
stor: bete tig GUD,
Med samlad frögd och
gamman. Ach! haf
ock af min späda mun
En lofsång för tin föd-
slo stund! Haf pris,
o Jesu! Amen.

61.

Om Jesu Lidande.

Mel. Hwar man må nu ic.

J Werlden har till
dragit sig Et un-
der men ej mera,
Hwar på jag så för-
undrar mig, At jag
förglömer flera; Thet
är: at GUDs enfödde
Son Steg ned utaf

sin himmels-thron,
Just mig at ransonerä.

2. Ej gälde guld, ej
ädel sten; Allt war här
til förringa: Slikt ko-
star GUD et ord al-
len'. Hans lif och blod
måst' springa. Thet
war allen' hans blod-
swett röd, Som kunde
lösa mig af död, Och sa-
tans wälde twinga.

3. Så war tå GUD
en män'ska san; Thet
jag min bror får kalla.
Han blef för mig en
fattig man. Led swä-
righeter alla, Båd'
hunger, törst och na-
kenhet, Med mödo,
spott och smälighet,
Al helwet's ångst och
galla.

4. Låt sig kindpusta,
piska, slå, Sit hufwud
törnekröna, At krop-
pen al war brun och
blå: Hans mun och
kinder

kinder sköna Af swulnad så förändrade, At ho på honom mände se Sict idel jämmer röna.

5. Så särad och med blod bestänkt Han sig på korsjet lade, Som men löst Lam på slagtebänk; Ejnågot ord han sade, Som icke bran af kärlets flam Mot them, som honom med stor skam, På korsjet spikat hade.

6. Som en förbannad syndare, Then alla öfvergiftvit, Han hängde ther, bland röfware, Och skull' nu lämna lifwet; Ty blodden ström-liket nederflöt. Säg milde HERRre Jesu söf, Hwad ondt har tu bedrifvit?

7. Är icke tu en helig GUD? Förutan synda-smittor? Allsmågtig HERRre? hwilrens bud Ej någon

motstå gitter? Hwofser jag tig i sådan nöd? Hwomåst' tu smala hårdan dödd, Och hwet's ångest bitter?

8. Hör Jesus säger: sondare, Min jämmer al besinna. Si, tina synders straff och we, Måst' jag på mig besinna. Jag är en mast, ej mån'ska lik, At jag åt tig i himmelrik Arfsrättighet må vinna.

9. Arbete, mödo hafwer tu Gort mig med synder tina: Them alla jag dock glömmernu Af stora mildhet mina. Jag tar tig up, af stor mistund, Uti mit dyra nådsförbund, Om tu wil tro min pina.

10. Jag tror på tig, o Jesu kär. Ach! låt mig få ärfara, At tu min

min saltighet nu är,
Som icke welat spa-
ra Ett lif och blod för
mig, som war Ein
arga owån uppenbar:
Och sjelf mig bragt i
fara.

11. O synd, tu är min
fiend' swår, Som JE-
sum min förädde, Och
honom gaf mång' dju-
pa sår. Tu här tils al-
tid rådde Utöfwer mig
tin usle trål, Tu war
min herre, som min
sål Med grymhet ne-
derträdde;

12. Men lofwad wa-
re Jesus Christ, Som
lässat synda- banden.
Nu skal tu se, at jag
förwist Skal hafwa
öfwer- handen. Jag
dristar ej på egen
kraft; Men på then se-
ger Jesus haft: Si,
Jesus är upstånden.

13. Si, såled's är jag
worden fri: Så har

jag seger wunnit: Jag
sluppit syndsens slaf-
weri: Och ewig sällbet
funnit. Thet blifwa
skal min enda tröst, At
Jesus mig har åter-
løst; Hans blod för
mig utrunnit.

14. Otacksam jag tå
woro wist Om jag ej
skull' utspida, Swad
kärlek Jesus mig be-
wist, För hela werlden
wida; Fast jag thet
wid fick spott och spe-
Til lön för alt mit ar-
bete, Wil jag thet ger-
na lida.

15. Jag wil förkun-
na för en hwar Swad
nåd han mig betedde,
Tå jag hel fattig, blott
och bar För nåda- sto-
len trädde; Han löste
mig ur satans garn,
Och nåmde mig sit kår-
ra barn; Sin kläder
på mig klädde.

16. Så

16. Så hwilar jag i
Lamsens famn Helt
trygger, och wil prisa
Jewighet thes dyra
namn Med thenna
nya wisa: I döden
har tu gifwit mig,
Och med tin blod
förwärfwat mig
En ewig frögd och
lisa.

62.

McI. *Jesus är min wän ic.*

HERRE Ze-
baoth, Frid-
Förste, Kongars
Konung Jeho-
wah, **H**ERrans
Smorde, Hjelte
Störste, Under-Gud
och människa, Stor
i råd, i gerning mäg-
tig, Tu selfständiga
GUDs ord! Sätet
tit är him'len prägtig,
Och tin fotapall wär
jord.

2. Dock, när i wär

blod wil lägo Rätt för-
dömde til al nöd, Och
os ingen hjelp mer så-
go Ifrån wär förtjen-
ta död, Dig medym-
samhet bewekte, Lif til-
sad' os tu wär GUD,
Uptog, twädde, smor-
de, lätte, Födde, pryde-
de, tog til brud.

3. Sade: thet för e-
der gälle Hos min Fa-
der och hos mig, At jag
dör uti ert ställe, Och
se'n le fwer ewiglig.
Led så nöd i wäro tötte
Och blef död uti wärt
blod, Dödsens portar
sönderstötte, Och se'n
segerfull upstod.

4. Ty wär Medlas-
re tu heter, Broder,
brudgum, wi tin brud:
Herde tu, wi får', tu
betar: Prydde wi,
och tu wär skrud:
Tu wär frälssare, wi
frälste: Wi ä' gres-

nar,

nar, tu wår stam: Wi
GUDs barn och tu
wår äldste, Höf-
ding' och försö-
nings-Lam.

5. Sjunge wi, är tu
wår wisa: Lofwe
wi, är tu wår Psalm:
Trötne wi, är tu wår
lisa: Segre wi, är tu
wår Palm: Törste
wi, är tu wår Källa:
Hungre wi, är tu
wårt bröd: Se wi
ej, tu ljuset hålla:
Staple wi, är tu
wår stöd.

6. Trycker werl-
den, tu os hugnar:
Trycker armod, gör
tu nögd: Stormar
wreden, tu then lug-
nar: Angslar mot-
gång, ger tu frögd:
Hotas wi, wil tu os
frälssa. Trång's wi,
är tu tids-fördrif:
Sjukne wi, är tu wår

hålsa: Dö wi, så är
tu vårt lif.

7. Tu wår starkhet
är och klippa, Fri-
stad, tilflygt, slätt
och borg. Itin sår och
blod wi slippa Oro,
strid, ångst, qwal
och sorg. Wår förs-
swarar, hjälpar, trös-
tar, Sköld och se-
ger, swärd och arm.
Ho sig mot tin wår-
ner bröstlar, Omvänd
then till satans harm.

63.

Mel. GUD af sine barnh. 10.

D! Fader, hwil-
dens kärlek wi
Ej kunna rätt besinna.
Ach! Kan tig Jesu ån-
gest-Åfri, Ej hand och
hjerta binda? Beweks
tu ej af swett och blod,
Af enda Gonsens tåre-
flod, Att honom ju
förstona?

2. Är nu uti tit wis-
hets råd Är utväg ej
at finna För fallna
mår'skan, at få nåd,
För synden lösen win-
na? Är ingen som be-
tala kan? Måst' enda
Sonen self thet an?
Kund' thet ej annars
hjelpas?

3. Ach! nej, tu är ju
sånér GUD, En högst
rättfärdig HERre.
Ach! wt måst' som en
satans brud, I synd
och qwal bli wårre,
Om tin Sons rena
kärleks blod Ej utslått
helftis brinnand' flod,
Och dom en från os
tagit.

4. Ach! hwad för
afgrund synes mig?
Hwad djup på hwar-
je sida? Förstånd och
wett förlora sig, Til e-
wigheten wida. O!
kärlek, o! rättfärdig-
het, O! blod, o! död, o!

ewighet. Jag kan thet
ej utgrunda.

5. Kom syndar', tu
som ännu wilt Med
lust synd-öket draga.
Kom se och märk
hwad tu försknt, Se
hwad för ångst och
plåga, Hwad marter,
qwal och håla-nöd,
Står Jesus ut just in
i död, För tina synder
många.

6. Hwad war som
GUD ifrån sin thron
Htt neder til tigtwins-
gat? Hwad lön har sig
GUDs ende Son,
För al sin möda tin-
gat? Ennakot själ ger
han sin skrud, Hon blir
i tron hans låra brud,
Och får hans nåd för
intet!

7. På thet hon må
hans egen bli, Går
han i qwal och qwida:
Betalar, gör från dö-
den

den fri, Som hon skul'
ewigt lida. Lif, ära,
sällhet stänker han;
Bli'r sjelf thes del, far,
bror och man. Ach!
makalöser kärlek!

8. O! JESU, jag
fördoimde träl, Jag
mond' tig slå och rif-
wa. O! GUD, tu kun-
de mig med skäl Til-
wigt qwal bortdrif-
wa. Men faders-hjer-
tat brister så, Att tu tin
Sonejffona må, På
thet jag må bli fräl-
ster.

9. Ach! skonar tvej
Sonen kär; Så wil
tu al ting stänka,
Hwad mig eländan
nödigt är, Ta bort
hwad mig mond'
kränka. Ach! ja; ty
Lammet slagat blef,
Och mig till brudgum
sig förskref, Och wil
mig ewigt älska.

10. I Salems döt-

trar, gifwer agt, Ser
såla-wännen låra:
En blodig klådnad är
then pragt Han för sin
brud mond' bära:
Hans ansigt blekt är
fullt med blod; Tar
alt för godt med toligt
mod, Af kärlek för os
arma.

11. Hans hufwuds-
prål en krona är Af
törne sammandragen:
Hans Konga-thron-
thet kors han bär:
Hans kropp är sladd
och slagen: Fastspit-
lad, hängder bar och
blott: Hans håls-
ning, hädelse och
spott: Thet alt för os
han lider.

12. Han ligger i Get-
semane, Som mast på
jorden kryper. Han
ångslas, ropar: ach!
och we: Hit, thit i
qwal han löper: Utur

H

hward

hwart swetthol präskas
blod. Ach! ser hwad e-
wig kärleks-flod, Utur
hans hjerta flyter.

13. Wid alt thes
kroppss och själa-qwal,
GUD honom öfwer-
gifsver; Ej lyser tå
nån Gudoms strål,
Hwar af han tröstad
blifsver. Hantider alt
med tålmod. Hwad
jag förskylt, han alt ut-
stod, Ut jag alt straff
må slippa.

14. Hör Salems
döttrar, hwad jag er
Betyngar och upskrif-
wer: Si, Jesus nu
min kärlek är, Hans e-
gen jag stads blifsver.
Står ej hans skapnad
eder an? Hans skön-
het blott mig fågna
kan; Ty han mig
frälst från döden.

15. Min skönste är
GUDs rena Lam,
För människo-barnen

alla, Som icke ser på
höger stam, Wil sig til
syndar' hålla; Then
mer än syndar' wara
tänkt, Från Jesu han
sig sjelfwer stängt, Och
wil bli sjelf rättfärdig.

16. Är tu, min Je-
su, blott min skatt;
Hwad skull jag mer
begära? Har tu rätt
fått mit hjerta fatt;
Hwad kan mig tå be-
swära? Ejsatan, synd,
ej verdensens flård. Jag
trotsar alt: blir mer ej
snård; Ty tu GUDs
Lam mig friar.

17. Tin spott och
hån, o! Jesu mild,
Min högsta ära blif-
wer: Min egendom
tin marter-bild: Tin
blotthet klädnad gif-
wer: Tin blod mig
styrker och gör ren,
Then i jag sänker mig
allen, Och blir för alt
beskärnad. 18. Tin

18. Din djupa ångst
och själa-qwal Ur al
min frögd på jorden:
Dit sid-sår min fri-
hets-sal: Din död mit
lif är worden. Du blef
för mig förbannelse;
Nu är tu min wälsig-
nelse, Min aldrastön-
ste Jesu.

19. Dit Korß är nå-
de-thronen min: Min
sol tit ansigt blida:
Min krans är törne-
kronan tin: Min lisa
är tit lida. Dit kött
skal wara spisen min:
Dit warma blod mit
söta win: Din famn
mit hwilo-ställe.

20. Så dör tu, Je-
su, at jag skull Med dig
få ewigt lefwa: Dig
skänkes wredes-kal-
ken full: Mig wil
GUD nåde gifwa:
Dig ger han qwal och
smålig död: Mig fräl-
sar han ur allan nöd,

Med salighet mig krö-
ner.

21. Din kamp utfö-
res seger-rik, Du högst
är uphögd worden.
Du äst i äro Fadren
lik. Dig lästwar hela
jorden; Ty döden tu
upswulgit har, Och
werldsens synder self
bortbar. Wälsignad
tu min Jesu!

22. Jag sjunger med
Halleluja, När alla
Lammet lästwa För
nåd och lif; wiktoria,
Wi sluppit Iagsens
klåfwa. GUDS
Lam, som för os slag-
tat är, Jaginnigt lys-
ser med begär, Och
hyller Sonen dyre.

23. Kom Jesu,
för self hem tin brud,
(Ja, Amen, kom min
kära,) Som tu tig walt
och skänkt tin skrud,
Ja, med tit namn

tåfts zira. Din brud
och ande säga: ja, Ja,
Amen, Kom, Hallelu-
jah! Välkommen,
Kom, o Jesu!

64.

Mel. Jag söker Jesu ic.

Är mig, min söte
Frälsare, I An-
dans ljus besinna,
Hwad tu uti Gese-
mane För ångslan
måst besinna. Lär
mig i trons ensaldig-
het Se in i Korsets
hemlighet.

2. Mig tockes se, min
blods-förvant, Hur
tu af ångest qwider,
Hur tu på ångslans
högsta brant Din hån-
der ynligt wrider:
Hur tu i qwal går af
och an Och ingen hwi-
la finna kan.

3. Tu går i jammers
mörka höst; Din själ är
spänd i tiaswa: Tit

hjerta känner ingen
tröst, Och Lärjungar-
ne säfwa. Si! mörk-
sens håbr och dödsens
magt Had' tig aldeles
ombelagt.

4. O! hwad för nöd
å färde war, När tu så
ber och tigger: O!
hwad för tyngd tin
skuldror bar, När tu
på jorden ligger: Hur
häftigt ta GUDs wre-
de bran, När blod af
hela kroppen ran.

5. En synd förtjenar
ewigt we: Täck ta på
synder alla, Som förr
hastedt, som ännu ske,
Hwad straff skal på
them falla? Hwad för
en ångst och gruslig-
het, Som swara mot
en ewighet.

6. Ach! si tu war til
jorden bögd Af ångst
för synder wåra: Ach!
hur' mond' Fadrens
wre

wredes högd Dit hel-
ga hjerta sära. Si!
HERren öfwer Ang-
lar all' Utaf en Angel
tröstas skal.

7. Här finner jag et
grundlöst haf Ther alt
begrep och tankar För-
lora sig och gå i qwas:
Här fastnar intet an-
kar. Then thetta ej wil
tro, som barn, Han
snär jes i förnuftets
garn.

8. Jag stannar uti
håpenhet Och undrar
på tin nåde, At tu som
är af ewighet, Wil ut-
stå sådan wåde. Si,
Skapar'n dör för
then han skapt;
Och människan
hon tackar knapt.

9. Låt mig rätt se, at
thet war jag, Som
gjorde tig then möda:
At jag orsakat tig
mång' slag Och hulvit
tig at döda. Hjelp mig

nu tro rätt hjertelig,
At tu thet straffet led
för mig.

10. Ach! lär mig,
min JümanuEl! Be-
tragta rätt tin kärlek,
Och prisaf tig, som för
min själ Har utstått
så stor smälet: Jag
wet tu tänkte ock på
mig, När synda-bör-
dan tryckte tig.

11. För alt tit qwal
o! brudgum skön, Och
själa-qwälsand' smär-
ta, Kan jag ej ge tig
annan lön, An blott
mit arma hjerta. Ach!
tag thet mot, o! Jesu
kär: En liten lön för
stort bestwär.

12. Getsemane, tin
plågo-ort, Bli nu mit
hwiloställe! Ther får
jag kraft, som törstig
hjort, Wid springand'
wattu-källa; To se-
dan tu mig återlöst
H 3

Har

Har jag i örtagården tröst.

13. Ach! om al werlden kunde se, Hwad glädje man besinner, När man uti Getssemane Tin blod-sweet sig påminner. O! hwilken kraft wårt hjerta får Utaf tit blod och djupa sår.

14. Tit blod är själens element, En himmelsk honungs-laka. Säll then som tig i trone kändt Och dagelig får smaka. Med et ord sagt: Getssemane är själens bästa panace.

15. O! hwad för själstyrkand' tröst At bli i Jesu sunnen: At släcka få sin själa-törst I thenna hälso-brunnen: At tala få med Frålsaren Lik' som man talar med sin wän.

16. O! hwad för nåd, at kunna tro, Thet synden är borttagen: At uti Jesu finna ro, När os fördömer lagen: At lita blott på Jesu död Och thet med segra i al nöd.

17. O! aldrabel' gaste Monark, Lär mig tin död besinna. Ach! war mig i min swaghet stark. Lät hjertat i mig brinna. Lät mig ej glömma hwad thet tig Har kostat at förlossa mig.

18. Jag anser jorden för et mull, Ja, hela wida werlden. Bort werldslig wisshet, höghet, gull, Med hela synda-flården. Jag ej åstundar weta mer, An Jesum, som mig glädje ger.

19. Jag låstwar tig, så godt jag kan; Ty tu min

min själ förlöstat, Tu underlige GUD och man, Som ormsens hufwud krossat. Haf tack, at tu mig ock gjordt frit Från mörksens swära slafveri.

20. Tu Sions Lam, som sargat är Jag faller för dig ned, Och i min swaghet dig hembär Läf, ära, magt och heder. Lär os i Andans fattigdom I trone ropa Jesu! kom.

65.

Mel. Min Frälsare hwad själa: we ic.

D Syndare! Kom hit och se Then stora ängst och själa: we, Then marter, qwal och pina, Som Jesus Christin Frälsare Utståndit i Getsemane För alla sonder tina. Hans sår För: mär Tig at frälssa,

Stiwa hälsa, Ewig hägnad, Sjåla-ro och hjertans fågnad.

2. Tu, som förr varit satans träl, Kom hit! här mär man trygt och wäl: Lät Jesus tig om-arma Han hjelpa wil och hjelpakan. Gråt, be och ropa honom an: **H**ERre, **J**esu tig förbarma! Gör mig I dig Ren och salig; Ty otalig Mycken qwida, Har tu ju för mig måst lida.

3. För wår skuld blef hans hela Kropp, Hwar enda lem från tå till topp, Helt jämmerligen särad, Hans blod ur såren strömde fram, Då han blef slag: tad som et Lam, På korset genombarad. Ty kan Hwar man, Som wil komma,

H 4

Sig

Sig til fromma Fri-
het finna, Synd och
satan öfwerwinna.

4. Hans hufvud
war med törnekrönt.
Hans själ och hjerta
hafwa rönt GUDS
stränga wredes låga.
Hel willigt han i dö-
den gått, Har utstått
mycken hån och spott
Och obestriftig plåga;
Ty kom! GUDS dom
Tig ejfaller; Ty här
gäller Ej mer bota,
Ach! så fall GUDS
Sontil fota.

5. Ty al wår synd
han på sig tog, At han
har pliktat thet är nog,
Eher med är wreden
stillad. För satans
magt wi äre fri, Hans
fordran och hans ty-
ranni Ej mera war-
der gillad. Wål an,
Min man, Tag mit
hjerta, Tin döds-
smårta Til belöning,

Och för blod och törne-
krönting.

6. Min söte Jesu!
är thet wål Det mög-
ligt för en usel träl At
wälja sådan pina?
Hwad är för orsak, at
tutitig Förbarmat har
så hjertelig Utöfwer
färentina? Wår nöd
Och död Har tig drif-
wit, At tu gifwit Tig
i döden, Til at frälssa
os ur nöden.

7. För sådan nåd och
kärlighet, För en så stor
barmhertighet, Jag
kysser färentina, Som
i tin sida, hand och fot
Tig stungna äro i tin
bot För mig och synder
mina. Tag mig Til
tig, Och bewara Från
al fara Nu mit hjerta,
För tin död och bittra
smårta.

8. HER, Jesu,
låt tin bittra död, Tin
ångst

ångst och blodswett
i tin nöd Stads i mit
sinne blifwa. Låt tin
försonings offer-blod
Och helga särens röda
flod Nytt lif och kraft
mig gifwa. At jag
Hwar dag, Then må
gömma Och ej glöm-
ma, At tu hängdes
Och så jämmelig
hudflängdes.

66.

Mel. Min Frälsare, hwad
sjåla: we, 2c.

Ach! JESU söte
sjåla-wån, Haf
ewigt tack för godhet
then Tu syndare har
wisat. At göra saken
åter god Tu tagit an
wårt kött och blod, Och
welat ther i lida. Ach!
hur' Har tu Här arbe-
tat, Ångslats, swettat
Bloden röda För min
synd och otro snöda.

2. Ach si! hur' blodet
trånger sig Ur kroppen

ganska håftelig. Ach!
hwad för sjåla-smårta.
Tu ångslas, ropar och
och we, Tu bår al min
förbannelse; Ach! Kär-
leksfulla hjerta. Hwad
flod Af blod Låt tu rin-
na Mig at wiåna, Gif-
wa hälsa Och ifrån
min fiend' frålsa?

3. O! at jag thenna
höga nåd, Tit un-
drans-wårda Gu-
doms-råd Af hjertat
kunde prisa. O! at
hwar droppa af min
blod, Rund' läfswatig,
min Frälsar' god, För
kärlek tu mig wisat;
Men tu Wet ju Hwad
som wåller Och mig
håller Thenna stun-
den: Otron uti hjer-
tans grunden.

4. Men, JESU tu
wål sielfwer ser Hur'
oförmögen jag nu är,
Beständigt wid tig
blif-

blifwa. Thet wäller
alt min Jesu from,
At jag ej är rätt fat-
tig, tom. Nog wil tu
nåde gifwa. Ach! hör
Och gör Mig nu stund-
lig Rätt uthungrig
Efter blodet, Som up-
muntrar hela modet.

5. Just så eländig,
som jag är, Så kastar
jag mig för dig ner,
Om nåd och tilgift tig-
ger. Tu måste ju för-
barma mig, I helga sä-
ren göma mig, Som
nu här för dig ligger.
St, jag är swag; Ty
lät blodet, GUDa-
den Ständigt flyta
På min själ och aldrig
tryta.

6. Af thenna dora
blodswett röd Gif mig
ny kraft, tin bittra
död, Beständigt ha
i minne. Lät blodet
som har runnit ned Ur
såren, så tu för mig led

Jnta mitt hela sinne,
At jag Hwar dag Må
behjerta. Swad för
smärta Och för wån-
da Tu för min skuld
måst utstånda.

7. Gör mig til fat-
tig syndare. Lät
mig ej annan utwäg
se, Anblott wid kors-
set ligga Så usel,
makot, blind och lam,
Så ömklig och så
full med skam Jag är,
om nåden tigga; Ty
tu Wil ju Mig förso-
na Och förskona För
al möda, Efter thet tu
lät mig döda.

8. Här är jag söte
Jesu from, Tu wär-
da hief tin egendom,
Jag på tit blod förtrö-
star. Så usel, som jag
nu här står, Så är jag
med tin blod och sär
Friköpter och utlöster.
Jag wet Tu led Helf-
wit's

wit's pina För synd
mina; Ty med rätta
Råder tu om hjertat
thetta.

9. Ach! tag och göm
thet djupast' in I sido-
såret, Jesu min, Och
i tit kärleks-hjerta.
Ach! hör nu min öd-
mjuka bön: Låt mig
bli helt en mödos lön
För al tin håla-smär-
ta. Låt mig Af tig Bli
bestäncker Och ned-
säncker Uti blod en,
Dyra lifs- och hälso-
floden.

10. Ja! Amen, JE-
su låt thet ske: Tin köp-
ta brud then nåd bete:
Med blodet henne zi-
ra, At hon i struden
helt förnögd Med hel-
gon al i himmels högd
Tin bröllops-dag
får sira. Skrif tu Det
nu Al tin smärta I
mit hjerta. Kom med

gamman. Brud och
Anden ropa Amen.

67.

Mel. Then som frister de re.

Jesu, jag wil tin
passion Innigt
nu betänka. Wårdes,
af tin himmels thron
Nåd mig ther til skän-
ka. Wis tig, o! min
Frålsar' mild, För mit
arma hjerta, I tin dy-
ra marter-bild, Hur'
tu dog med smärta.

2. Gif, at jag tig
rätt må se, I tin blod-
svett röda, Tin hud-
flängning, spott och
spe, I tin korsets swe-
da, Hur' tu setat törne-
krönt, Qwald af wre-
dens låga, Och al död-
sens grymhet rönt,
Med osäg'lig plåga.

3. Låt mig dock then
ångst tu hast I för-
nust ej sluta; Men
thes

thes orsak, frukt och kraft Se och rätt åtnjuta. Ach! en orsak jag också War med synder mina. Dock, at nåd jag skulle få Ledtu helsewets pina.

4. Jesu, låt tin marter swår' Hårda hjertat möka. Hjelp mig med mång båttrings-tår Tin försöring söka. Mig til fattig syndar' gör. Egna wårt slå neder. All inbilnings-tröst förstör. Hör, GUDS Lam, jag beder!

5. Wårka i mig hjertans tro, Tin förtjenst at fatta. Gör rättfärdig, gif söt ro. Lär tin död högt skatta. Lagen tu fullbordad har Ewig lösen funnit, Syndsens dom tu ock bort-bar, Frid och seger wunnit.

6. Hjelp mig, söte

Jesu Christ, Ther på rätt förtrosta. Gör mit hjerta ther om wist, Jag är tin förlost. At eslag, ej synd och död, Eller satan arge, Störta må i själaudd, Och mit samwet' sarga.

7. Jesu, låt tit själa qwal, Lagsens ångst fördrifwa. Låt tin sår, min glädjesol Ock min tillflykt blifwa. Låt tin död mig gifwa lif. Tina strimor hela. Rening i tin blod mig gif. Låt ej nåd mig fela.

8. Aldraljusste Jesu min, War mit allt i alla. Gif mig et befriat sinn'. Låt mig aldrig falla. War mit ljus, som leder mig. Mig, min Herde, fågna. War min Konung mildelig. Skydd mig och hågna. 9. Låt

9. Låt tin söta kärlet mig
Så i tron uplif-
wa, Att jag ewigt äl-
skar dig. Hjelp jag mig
må gifwa Helt uti tin
lydno god, Och tin fot-
spor följa. Om jag
staplar, låt tin blod
Mina fel strax hölja.

10. Jesu, låt tin
Ande så Mig i nåden
fåsta, Att jag ej med
synder må Tig på nytt
korshåsta. Ach! skull'
jag ther til ha lust?
Nej, jag wil i trona
Fly hwad tu betala
måst! Och med blod
försona.

11. Nu jag tackar,
Jesu söt, Tig af allo
hjerter, För tit GUDa-
blod som flöt, För tin
ångst och smärta, För
tin band, slag, hugg
och sår, För tin törne-
krona, För tin spott och
smålet swår: Stärkt,
ach! stärkt mig trona!

12. Tack, trofaste löf-
tes-man, För tin löse-
penning, För tin se-
ger tu os wan, För tin
Äre-klädning; Tack
för bittra dödsens
pust, Swar med tu os
wårswa Welat, at os
säg'lig lust Ititt rike
ärfwa.

13. Ther få wi med
helgon all' Tig til fota
falla, Och med ewigt
jubel-skall, Tig wår
broder kalla: Lägga
kronor för dig ner, Låf
och pristig båra. O!
GUDs Lam, som
dödad är, Tig ste es
mig ära.

68.

Mel. Förbida Herr. Gud ic.

Tu dyre Jesu är
Min aldradäg-
ligste, Som jag på jor-
den här I trone hållt
wil se. Tu hafwer med
blods-

blods=pyrdnad tin,
Mitt arma hjerta tagit
in. Tin blod, som tu på
korsket blödt, Mig sma=
kar mer än sött ::

2. Tin bröllops=dag
thet war, Min blod=
brudgumme god, Tå
tu en klådning bar
Bestånker med tit
blod. Tu til min bor=
gen tig utgaf: Tula=
des för min synd i
graf: Se'n alt tit blod
tu hade spilt, Och
Fadrens wrede stilt ::

3. Jag håpnar, mil=
da Lam, At tu tig låt
upplå På korsens hö=
ga stam. Ach! lär mig
wål förstå, Hur hjer=
tat tit af kärlek bran
Til mårskor, tå tit
blod utran: Tulång=
tade så hjertelig, At få
förlossa mig ::

4. Tack tu min Fräl=
serman, Tack min
ImmanuEl, At tu ur

dödsens band Har is=
genlöst min själ. Haf
tack och pris min själa=
wån. Haf ewigt låf,
för glädsen then, At tu
til nåd mig tagit har,
Jag som förlorad
war ::

5. Jag wål bekänna
må, At jag owårdig är
Then nåden ega få, Af
tig at hållas kär, Men
korsket mig frimodig
gör, At jag tit blod
mottaga tör, Och en=
dast hwila ther uppå
Tu Jesus hetamå ::

6. Låt tina blods=sår
röd' Bli min beröm=
melse. Ach! låt tin sjä=
la=nöd Bli min hug=
swalelse. Ja, låt tin
marter, spe och spott,
Som tu af kärlek har
utstätt, Se mig al tröst
och salighet, Itid och
ewighet ::

69.

Mel. Min Frälsare, hwad
 skäl: we, ic.

Frsamla tig min
 strödda själ: Tank
 efter hwad för ewigt
 wäl Tin Jesus tig
 förwärfwat. Hur
 nådelig han til tig såg,
 Så tu i blod på mar-
 ken låg Och war i synd
 fördärfwad. Betänk,
 Hwad skänk Han tig
 gifwit, Så han lifwet
 Tig tillsade, Thet tu
 self förwärfkat hade.

2. Jag stannar uti
 håpenhet: Min tan-
 kar jag ej föra wet,
 När jag tin död betän-
 ker, Och ser uttensal-
 dighet, Hwad outfåg-
 lig härlighet Af tina
 strålor blänker. Tin
 nöd Och död, Al tin
 smärta Kan mit hjer-
 ta Från mig taga, Och
 til tig i himlen draga.

3. Ho är som icke

håpnar wid, At tu af
 kärlek stigtit mid Ut af
 tit höga säte? Ho har
 wäl större kärlek hördt,
 An then, som tig har
 kärligt fördt Tin högs-
 het at förgåta, Och blit
 Uti Werlden hådad
 Och försmådad; Ja,
 sidst dödad, Til belö-
 ning för al möda.

4. Nu sedan tu up-
 faren är, Så är, min
 Herre tit begär, Om-
 wända hjertat ljom-
 ma: Tin förbön war-
 rar stundelig, Europar
 städse nådelig: Thet
 som til mig wil kom-
 ma, Skal ej Så nej, Ut-
 tan finna, At mit sin-
 ne Wil förbarma Och
 benåda alla arma.

5. På mig har tu et
 prof bewist, At then
 til tig, o! Jesu Christ,
 Med syndabördan ha-
 star, Och öpnar strax
 sin

sin själs begär, uti
then nöd man stad-
der är, Han blifwer
ej bortkastad. Tu äst
Then Präst, Som
försonar Och försko-
nar Alla, alla, Som
til nåda-stolen falla.

6. Jag sitter i min
stillhet nögd Och un-
drar på tin kärleks
högd: Jag prisar dig
af hjertat, At straxtå
jag föll dig til fot, Och
tog tit blod til synda-
bot, Tog tu bort sjä-
la-smärtan: At jag
Hwar dag Känner
kraften Af then saf-
ten, Som är runnen
Ur then rätta hälso-
brunnen.

7. Ach! om hwar en-
da själ kund' tro Hwad
goda dagar, frögd och
ro I Jesu står at fin-
na. Om the allenast
tänkte på Hwad säll-
het the ther kunde få,

Så skulle hjertat
brinna. Hans röst
Ger tröst, Sären,
blodet Frögd modet.
Then som bygger På
hans kors, han lefwer
trygger.

8. O! sötaste Im-
manuel, Som älskat
min owärda själ Tu
uti hellswa döden, Haf
ewig tack för alt thet
we, Som tu för min
skull tåligt led At fräl-
sa mig ur nöden. Låt
mig I dig Ha min
fågnad Och min häg-
nad. Låt tit minne Les-
wa städs uti mit sinne.

9. Tu är och blir mitt
A och O, Min hjer-
tans frid och själa-ro:
Ja, alt hwad ljusligt
skattas. Låt mig i
Andans fattigdom,
Städs ha i dig al rike-
dom, Så kan ej något
fattas. Fast jag Ur
swag,

Swag, Mig dock trö-
ster: Jag är löster,
Och är gläder: Gud
i Christo är min Fa-
der.

70.

Mel. Loffsjunger, Loff. 2c.

D Syndare! låter
med Gud er
försona, Ser So-
nen, hans sida, hans
händer, hans krona;
Och skaffer hit flera,
som ock ha i sinne, Sig
ewigt med Jesu at
låta förbinna.

2. Ho wil nu med o-
tro sig sättja i fara?
Ach! kund' wi som
barnen enfaldige wa-
ra! Förnuft och alt
grubla til korset bort-
wi sa: Enfaldiga
Jesús månd' sali-
ga prisa.

3. Os fattiga Fräl-
sarens armod gör ri-
ka, Och ger os all him-

melens skattar tillika.
Om wi wilja taga
hwad Jesus wil gif-
wa; Til spott öfwer
mangel wi aldrig sku
blifwa.

4. Ho skoldig och
rädder al salighet sak-
nar, Medfaller för
Jesu, til litwet han
waknar. Ho sig i-
bland syndare räknar
then störste, Kan när
the lösgifwas få blif-
wa then förste.

5. Så kan man
wät fördehl i nåden
förfästa, Och Chri-
stum förkunna bland
människors slägte.
Wär egen rättfärdig-
het ligger här neder.
Af sondare Lammet
behåller sin heder.

6. När man fram
til korset af Andan
blir dragen, Med dyr-
bara blodet rengjorder
I och

och twagen; Så möter man Jesum, som brudgummen bruden, Med brinnande lampor i helighets skruden.

7. Upsöker så Lammet med brinnande hjerta; Eben ringaste trödhets gör sweda och smärta. Thet Kongliga scypter, med hwilket wi röres, Gör, at wi benådade saligen föras.

8 Så kan man med innerlig böjelse prisa, Hur' godt thet är Jesu sig lodig at wisa. Ho Lammet wil följa får sällhet är fara, Bland helgon och Englar i ewighet wara.

71.

Mel. O Jesu, kom til os ic.

Brist ut i tåre, flod, tu hårda

hjerta: Sil huru Frälsaren är stadd i smärta: Han är nu redan dömd uti palatsen, Och bär sit tunga kors till afrättsplatsen.

2. Han går frivilligt ut med bundna händer: Hans rygg är hårdt med strek till korset spänder: Ho är som ej till gråt och tårar röres, **TÅGLID** bland mördare till döden föres?

3. Han binner ändt sig fram med wedersmöda Til rummet, ther the nu sku honori döda; Ther kastas han omkull och omildt ryckes, Med obarmhertighet till korset tryckes.

4. Tänk, hur' hans såra kropp af plågor swider: Hur' ömkelig han sig på korset wrider.

der. Hör syndare, hur
han för dig här beder.
Si! huru han sit huf-
wud böjer neder.

5. Märk ändamå-
let, hwarföre han träs-
lar, Ar, at han hjälpa
skal the arma själar,
Som uti synda-sorg
sin händer wrida, Och
under lagsens dom
med ångslan qwida.

6. Hör syndare, tu
som wil bli hugswa-
lad, Tin synd med
Jesu blod är rikt be-
talad: Kan tu wäl här
uppå med alswar tän-
ka, Och ej tit hjerta
helt åt honom skänka?

7. Nå, wil tå ingen
mer i werlden wida,
Wil jag dock tråda på
min Jesu sida. Hwad
kan the skada mig, om
werlden häder, Tå
Jesu sår och blod mit
hjerta gläder?

72.

Mel. Loffsjunger, Loff. 12.

Ach! Jesu, hwad
kärlek månd'
thetta wäl wara, At
tu en gång icke tit lif
wille spara? Men gaf
tig i döden för owän-
ner tina. Ach! huru
stor kärlek mond' thet
uti skina?

2. Af kärlek så är tu
ju människa worden:
Af kärlek kom fattig
hit til os på jorden. Tu
war så bespottad, för-
agtad af alla, At man
tig en syndares wän
monde kalla.

3. Thet namnet al-
lena mig syndare glä-
der, At tu som en syn-
dares wän mig tilstå-
der, Min tillflugt i tro-
ne til korset at taga.
Then fruktan förjaga.

J 2

4. Tin

4. Din Faders rättfärdighet hafwer tu skillat: Och han har betalningen fullelig gillat. Han är nu försonad med blod-svettens röda, Som af tin wäl signada kropp monde flöda.

5. GUDS wredes förtärand' och brännande låga Tig monde försträcka, bedröfwa och plåga. Tu ligger på jorden; ur qwalet tu ropar. All helswetis äng'st tin själ öfwerhopar.

6. Ach! huru mond' synden tig trycka och prassa, När som ifrån foten alt up til tin hjesa Blods-bäckar på jorden, som lefrar mond' flyta, Alt resning i blodet mig ej skulle tryta.

7. Ach! kärlek, at tu så förnedrad wil blif-

wa, At tröst af en Angel tu låter tig gifwa. För min skul tin ängest så stor monde wara, At jag skulle tröst af tin ängslan arfara.

8. Tu låter tig fånga: tu låter tig binda: At jag som war bunden för löfning må winna. Din' bojer, min Jesu, mig frihet nu gifwa. Din kärlek är twänget, ther i jag wil blifwa.

9. Tu blifwit hårdt dömd och fördömd ut af alla, Ther med tu mig mände från dömen fritalla. Tu hädes, försmådes, beljuges, förtalas, At jag med al ära i tig må hugswalas.

10. Ett kongseliga purpur, tin mantel så blodig Gör mig i mit elände tröst och frimodig:

dig: Then spira tig
gifwes, tig til at för-
småda, Skäl mig i tit
rike båd' styrka och
glåda.

11. Ach! kronan af
törne, som the sam-
manwrida Kringhus-
wudet, Jesu, hur'
monde then swida?
När then obarmher-
tigt med rör blef in-
slagen, Så blef i tin
wänskap jag syndar'
uptagen.

12. Then kronan,
min Jesu, bär tu til
min åra: Tin bröl-
lopsdag war thet,
min brudgumme kä-
re: Tin frögds- och tin
glädje-dag war thet
för alla, At tu skul-
le få mig tin egen-
dom kalla.

13. Tu för mig min
Jesu marterad är
blifwen, Af gissel och
piskor al huden bort-

rifwen; Och sedan tu
blifwit til benen hud-
slångder, Är tu uppå
korset hel naken up-
hängder.

14. Tu hänger så
bleket, så blodig, så så-
rad. Tin händer och
fötter ä' helt genom-
bårad'. Dit dyra blod
här utaf kärlet utrin-
ner. I blod tu mig
söker, til thes tu mig
finner.

15. Tu ber om för-
låtelse för mig hel glä-
der: Ach! Fader, för-
låt them, sad' tu til
tin Fader: Tu tänkte
ju ock på mig syndar-
re leda; Ty jag war
ock med at tillsoga tig
sweda.

16. Tänk på mig, o!
Jesu, ther tu i tit rike
Än beder för mig och
för syndare slike. Ach!
swara mig, Jesu, när
I 3 jag

jag skal hänfara: **J**at til döden jag tig es-
dag skal tu med mig | terlångtar.
i paradys wara.

17. Tu säger til Pär-
jungen: **S**e, på tin
moder. Tu säger til
mig: **S**e på **J**Esu
tin broder: **S**i korsfiet,
si blodet, när samwe-
tet gnager: **S**i Lam-
met, som werldenes
synder borttager.

18. Jag håpnar när
helfweris qwal öfwer-
hopar **M**in **F**rälsare,
at han för min skul ut-
ropar: **M**in **G**UD,
min **G**UD, hwi
har tu mig öfwer-
gifwit; **O**ch lika som
tröslös ifrån tig bort-
drifwit.

19. **A**ch! **J**ESU
hwad brinnande kär-
lek tu hade **T**il synda-
re, när tu mig törstet
utfode. **M**in ialighet,
JESU, tu högt efter-
trångtar: **A**ch! gör,

20. **A**lt är nu full-
kommat min **J**ESUS
sielf säger: **T**het ordet
alt jorderik's guld öf-
werwäger: **G**UDS
wrede war stillad,
fullbordad war lagen:
Jag blef som en brand
uttur elden uttagen.

21. **O**ch när alt min
JESU, war gjort til
min heder, **S**it huf-
wud tu böjer til jorde-
ne neder. **E**n bön til
tin **F**ader, tu trogit
upsänder: **M**in an-
da befaller jag dig
uti händer.

22. **S**i, jorden här
remnar; si, bergen the
brästa; **O**ch solen sin
hårliga glans monde
mista. **T**het hjertat är
hårdar' än sten, som ej
blöder, **N**är **J**ESUS,
för wår skul, på korsfiet
blef döder. 23. **A**ch!

23. Ach! Jesu, tit hjerta har dsfwen måst lida, At man med et spjut har upstungit tin sida. I watnet och blodet, som tå har utrunnit, Har jag emot synder en öpen brunn funnit.

24. Min synda skuld blef här med riktigt betalter. At tro thenna nåden är jag ju befalter. Jag tror tå, o Jesu, låt otron försvinna. Tin blods-kraft låt uti mit hjerta iwinna.

25. Jag tror, at min handskrift med synder fullskrifwen, Är uti tin döds-stund af nåd sönderrifwen: Hon är på tit kors, HERRE JESU, fastslagen: Med blod öfwerstruken, aldeles rentwägen.

26. Jag tror, at tu slutit min synd uti

grafwen: Jag lefwer tå trygger inunder tin glafwen; Ty sedan tu hwilat tin kropp af al möda; Så stiger tu seger-ris up från the döda.

27. Med döden tu kämpar: i döden tu winner: Then döden i wäld har, med kädjor tu binder. Ja döden och helfw'it til fånga tu tager; Ty bår tu en seger-krans täcker och fager.

28. Wårt lejon af Juda, nu hafwer tu wunnit: Then frid, som war borta, har tu återfunnit: Tu Frid-Furste, har sjelf i o frid måst wara, På thet at jag själa-frid skulle ärfara.

29. Tig ormen wäl stinger; thes huswud tu krossar, Och utur thes

thet k stas tu mig så forlossas, Att jag ej behöfver i s nden att sl fwa: Jag fullkomlig frihet i tin blod kan hafwa.

30. Tu mig så befriat från n den och glöden, Att jag må ej fasa f r dommen och döden; En för mig tu själf en förbannelse blifwit; Men mig har tu lif och w lsignelse gifwit.

31. Och som tu har pliktat f r synderna mina, Så skänker tu mig ock rättfärdighet tina; Jag  r med dig döder, korsf ster, begr fwen; Med dig ock upst nden, til himlen uptagen.

32. Till l n f r allt sådant till arbete sw ra, Så wil tu allenast ha själarna w ra; Tu hjertat wil hafwa, til

egen tin boning, F r hwilket tu  rlagt så dyr en försöning.

33. Här har tu et hjerta som warit så blodigt, Så argt och så sondigt och så  fvermodigt Så stygt och så orent som thet kunnat wara; Men l t thet nu, HERRE, f rst ning  rfara.

34. Nu är thet upw knat och känner sit onda. Och  rfar thet öfwer en innerlig w nda: Nu l ngtar och ber det om n d och f rst ning, Och wil nu härefter bli gierna tin boning.

35. Min Jesu, jag blyges när jag thet p t nker, Att tu mig alls llhet af blotta n d skänker: Att jag som  r störst ibland syndare alla, D rs dig dock i tros

trone min Frälsare
kalla.

36. Ach! Jesu, hur
skal jag tig tacka och
läsfa, Som löst mig
så nådigt ur syndenes
kläfw. Mig hafwer
tu wunnit, förlossat
och wårswat; På
thet jag tit rike skal
wigfå ärfwa.

37. Tack! sötaste
Jesu, för al tin själs
möda: Jag tackar dig
hjertlig för blodswet-
ten röda: Tack för tu
war bunden, bespot-
tad och slagen: Tack
för tu mig löst och be-
friat från lagen.

38. Låt mig stå wid
korsbet tit blod at up-
ga, At hjertat må slip-
pa al otrones klagan:
All ångslan och synda-
sorg låt nu förswinna:
Låt trösten af blodet i
hjertat inrinna.

3. Dit kors, HER-

re Jesu, min glädje
skal wara. För tin skul
jag låter alt annat nu
fara. Dit kors jag på-
tänker, tit kors jag
omtalar. Dit kors
mig i tiden, ja ewigt
hugswalar.

40. Triumph, Hal-
leluja, pris, tack, läs
och ära, Ste tig, o!
GUDS Lam, tu war
brudgumme läre. Wi
äre ju köpte: wi äre ju
tina: Wi stole ock med
dig i härlighet skina.

73.

Mel. Frögda dig iu Christie.

Wit Lam, jag tac-
kar dig, För
thet tu gjort för mig,
För al tin nöd och
smärta, Som qwalde
så tit hjerta, Lå tu blef
grusligt slagtad, Och
för förbannad agtad.

2. Dit öma hjertes-
lag

J 5

lag Med undranskå-
dar jag: Tu låter mig
hudflängas, Och uppå
korsjet hängas För os,
som onde woro, Och
hat emot mig bårø.

3. At göra fångar
fri, Tu sielf wil fång-
slad bli. Tigej, men
os tu skonar, Och os
med GUD försonar.
Tit dyra lif tu gifwer,
Och döden från os
drifwer.

4. Tu gjuter ut tit
blod, En os wälsignad
flod: Betalningen för
sjålar, Och satans usla
trålar. Nu se'n tit blod
har runnit, Wi wåg
tit lifwet sumnit.

5. Si, thenna GUD-
Da-saft Har en så
mågtig kraft, När
hjertat ther med stån-
kes, At synda-lusten
drånkes. Then ond-
skan wår betäckter,

Och satan sielf för-
sträcker.

6. Af samma dyra
flod får hjertat annat
mod. Wårt samwet'
blir hel fredigt, Och is-
från synden ledigt;
Thet smakar GUDas
friden, Och salighet i
tiden.

7. Jag sielf ther af
har prof, Så jag et sa-
tans rof, Låg ut i syn-
den fångslad, Af döds-
sens fruktan ångslad;
Hwad kund' wål was-
ra wårre, An satan
war min herre?

8. Midt i mit syn-
da-lopp Tin nåd mig
wåkter opp; Jag bör-
jade tå qwidå; Tu wis-
ste mig tin sida, Tit
blod, tin sår, tin smår-
ta: Så qwiknade mit
hjerta.

9. Jag kröp til kors-
set fram, Ther såg jag
dig,

tig, mit Lam; Din blod och bittra pina Betäckte synder mina: Din död gjord' kärleks smärta, Och swalkade mit hjerta.

10. Din spik-är war min tröst, Ut jag war återlöst: Din sida genomborad, Hon gjorde mig utkorad. Så fick mit hjerta lifsa, Ut jag tig kunde prisa.

11. Jag såg tig an för min, Och mig, min wån, för tin, Jag usla- ste bland alla, Som Jesu Namn åkalla; Dock tu mig ej ut- stängde, Då jag blott wid tig hängde.

12. Nu, Lam, behål min själ I dig, så mär hon wäl. Låt blodet aldrig tryta; Men ståds på själen flyta. Ach! låt mit hjerta

snöda Ej söla annan föda.

13. Min söte själes man, Se ock i nåde an En hwar af våra sjä- lar: Gör them til tina trålar: Låt blodet tit them frälja, Och gif- wa alla hälsa.

14. Låt tina spike- hål Bli allas ögnes mål, Wär ögna-lust och fågnad, Wär hjer- tans tröst och hägnad, Tills wi i himla gam- man Få kyssa them tillsamman.

74.

Mel. Kom o Jesu hvar ic.

Jag högst wördar Sären tina, Je- su, och tin bittra död, Din hudflängning och tin pina, Samt then stora ångst och nöd, Som tu utstått har för mig, Då tu qwal- des

des jämmerlig Och till döds utblödde dig.

2. När mit eländ' blir betraktat, Hur jag i min förra tid Syndat, och tin nåd föragtat; Som jag sielf nu stygges wid: Samt hur jag tit dyra blod, Tin förtjenst och sätens flod Trampat har med öfvermod.

3. Si, så böjer jag mig neder, Full med hjertans blygd och skam, För tit kors, och tig tillbeder, Om tit aldrakärsta Lam: Tu har mig från satans list Frälsat, och stor nåd bewist Mig, tit stoft, o Jesu Christ.

4. Med stor frögd jag mediterar På tin bittra pinos nöd. Med stor wördnad jag wärdet ser, Ett spik-hål och tin död. Jag är hel

med blygsel full, Att tu dödt för mina skull Och utköpt mig usla mull.

5. När jag nu alltså betänker Hwad jag war, och hwad jag är; Jag mig ned i stoftet sänker, Och tig låf och tack hembär: Tina strimor, sår och slag Med stor wördnad kysser jag, I min andanatt och dag.

6. Ach! min Jesu, hwad för trefnad, Hwad för fågnad, Frögd och ro, Är dock i en sådan lefnad? När jag kan så trygger bo Uti tina djupa sår, Som et swagt och menlöft får: O! hur saligt jag då mår.

7. Tack, min Jesu, för tin smärta, För tin blod och bittra död: Slut mig in uti tit hjer-

hjerter. Två mig med
 tin blodswett rød. Ja,
 i tina djupa sår, Låt
 mig blifwa, hwar jag
 står, Ligger, sitter el-
 ler går.

75.

Mel. Far werlden far ic.

GUDS dyraste
 Lam, Från
 Gudomens härlighet
 stigen här fram Till u-
 sla förtappada synda-
 res hop, Som hade sig
 stört i fördömmelsens
 grop; Ther jag, ibland
 andra, eländigast låg;
 Dock tu til mig såg.

2. **T**u kärliga Lam,
 Tu såg mig bortslä-
 pas af wildjures
 ram. Då blödde tit
 hjerta, af kärlek thet
 brast: Tu gaff tig i stäl-
 let i faran med hast.
 Wil hållre i stycken
 self riskwas och slås,
 An se mig förgås.

3. **O** Skyldiga Lam,
 Tu påtogst mig willigt
 min smålek och skam,
 Betalade skulder,
 som aldrig tu gjort,
 Och utstod the straf-
 fen, som mig hade
 bordt. I helighet
 hwit, och i lidande
 rød, För mig bleffst
 tu död.

4. **T**ålmodiga
 Lam, Som alt intil
 korsets förbannelses
 stam Led fattigdom,
 dödliga sår och föragt,
 Och har ej et endaste
 klago-ord sagt. Tin
 brinnande kärlek, af
 hwilken tu dog, Al
 klagan förto.

5. **S**aktmodiga
 Lam, Tu ligger för
 klipparen stilla och
 tam. Tu kunde tin
 plågarer spjerna med
 fot; Dock säger ej bo-
 nom thet minsta emot.
 För

För them, som tig dräpa med fullt öfwerdåd, Tu beder om nåd.

6. Mit slagtada Lam, I blod-strömmar hwarje tin ledamot sam, Enär tu så willig, som menlös och ren, Tig utgaf til offer för syndares men. I tina blods-källor och öppnada sår Min salighet står.

7. Försonande Lam, På mig war tin Faders rättfärdighet gram; Men tuttig i brinnande wreden begaf, Och Sonen i tjenarens ställe blef slaf. Nu ropar tit blod om försoning och frid; Ty HERren är blid.

8. Tu segrande Lam, Förskingrar tin fienda-skara, som dam. Tin menlösa

lams-art har lejonakraft, Och syndare njuta then seger tu hast: Jag gömer mig i tina blodiga sår, Och byte ther sår.

9. Priswärdaste Lam, All werlden tig bäre sit tack-offer fram. All werlden uphöje sin Frälsares låf Och sunge så här, som i himmelens haf, Med syndares röst, och på helgonens wis: Tig Jesu, ske pris!

76.

Mel. Räte hjertelig lag
långtar 2c.

SA gråter nu mit hjerta Utöfwer Jesu nöd Och öfwer al hans smärta, Hans pina, Kor och död. Jag kysser tina fötter Mit aldrakärsta Lam, Och ber om fasta

fasta rötter I kors-
sets helga stam.

2. Jag ser tit ansigt'
blida Utblekna i tin
nöd, Ser hålet i tin si-
da, Tin' styng och
spit-är röd, The ge-
nomstungna händer
Och fötter, tina sår,
The strimor och
blod-ränder, Som
tu af slagen får.

3. Tit blod är, som
borttager Min skuld,
min synd och död;
Som hjertat mit ren-
twager, Och är mit
sjåla-bröd: Thet är
nun löse-penn ing
Och hjerte-stärkand'
saft, Hwar af när jag
har känning, Min själ
får lif och kraft.

4. I kors-gestalten
thenna Tu mig be-
haglig är, Af then jag
tig lärt känna, Och
blifwit i tig kär. Jag,
som förr war så styg-

ger, Är nu i frid för-
satt, Och på then grun-
den bygger, Tit blod,
min högsta skatt.

5. Mit hjerta i mig
brinner, När jag tig
korsfäst ser. I pinan
tin jag finner En kraft,
som lif mig ger. När
jag uti mit hjerta Har
känning af tit blod
Och intryck af tin
smärta, Så har jag
frid och mod.

6. Uti tin spit-är
röda Jag ser mit nå-
da-wal, Och namnet
mit thet snöda Bland
the utvaldas tabl:
Mina arma själ sig
gömmar Uti tin' sido-
sår Och alt sit eländ'
glömmar; Ty blodet
tit mig twär.

7. Tin död mig ge-
nomtränge Och smäl-
te hjertat mit, Ut thet
med längtan hänger
Wid

Wid dig och korrhet tit.
 Tag Jesu in mit
 hjerta, Som tit
 med rätta år, Thet
 tu, med dödsens smär-
 ta Har löpt, min
 brudgum får.

8. Knappt någon up-
 på jorden Så syndat
 har, som jag: Nu är
 jag frälster worden Af
 tina sår och slag. Jag
 nu in för dig ligger I
 stoftet, som et grand,
 Och om then nåden
 tigger, At skyddas af
 tin hand.

9. Så hjelp mig e-
 wiggt blifwa Et bi, som
 suger saft Ur tina sår,
 som gifwa En syndar-
 lif och kraft. O Je-
 su! drag mit hjerta
 Swart ögnableck til
 dig, At jag tin dödd och
 smärta Rätt lånbar
 har i mig.

10. Lam! af tin
 blodskatt sköna Gif

mig et godt förråd,
 Och låt mig ej blott rö-
 na En skymning af
 tin nåd; Men, ha en
 liflig känning Af ti-
 na helgasår; Så at
 jag hwar handwän-
 ning Tin blods-
 kraft spörja får.

11. Mit Lam, tin
 ångst och qwida;
 Tin hårda kamp och
 dödd; Tin genom-
 stungna sida; Tin
 blodswett i tin nöd;
 Tin pina, qwal och
 smärta; Dit kors, o
 Jesu Christ! Bewa-
 re nu mit hjerta Til
 thes tu kommer sist.

77.

Mel. Nu rinner solen up ic.

GUDS Lam, tin
 dödd tit blod
 thet är min hälsa: At
 tu är mild och god thet
 skal mig frälssa: At ti-
 na

na helga sår the hälso-
brunnar Ståds för
mig öppna stå, Ther ser
jag ju uppå Hwad tu
mig unnar.

2. At nådens pur-
pur-flod så af tig
strömmar Gör, at jag
al min nöd och skuld
förglömmar: At tu af
tårlet låt tit hjerta
brista, Thet öfwer-
tygar mig, At aldrig
jag hos tig Kan nå-
de mista.

3. At tu på bördan
swår tig bar til döda:
Har blandat suck och
tår med ångst och
möda: At tina skul-
dror ha wid tyngden
brustit: At tu fält blo-
dig swett, Thet gör
mig bördan lätt, Och
olet lustigt.

4. At man the spi-
kar dref i tina hän-
der: Tin famn på
torset blef så widt ut-

spänder: Och tina
fötter stod' på döds-
sens spikar: Thet wist
om nåd och frid, Och
tilgång allan tid För
mig predikar.

5. At ångest, we
och ach! tin hål så
prassa: At törne-
kronan stack tin öma
hjässa: At blod,
spott, slag och hån
tit anlet fylte: Thet,
at jag munter, fri Och
krönt med nåd må bli,
Ju wist förskulte.

6. At GUD för
mig sig har upof-
frat helsewer; Thet
gör then nåden klar,
som hans in-ålfwor
Och Faders hjertat
rör, at sig förbarma.
Nej, aldrig kan jag
mer Miströsta, som
thet ser Emot mig
arma.

7. Jag ser, ther tu är
hängd,

hängd, min Jesu bäs-
sie, Mer nåd, än stjer-
nors mängd på
him'lens fäste. Tit
blod, tit kors, tin död
och sidsta orden Mer
nåd mig te, än sand
Och droppar hv's
wid strand, Och gräs
på jorden.

8. Ty låt mig ståds
emot tit kors mig lu-
ta: At jag ther, wid
tin fot, ock må åtnjuta
Then ljufwa själa-ro,
the nåde-blickar, Then
tröst, then frögd och
frid, Som tu ur såren
ned I själen sticker.

9. Uppoll mins hjer-
tans mun, o Jesu bli-
de! Ur Sions hälso-
brun tin helga sida.
Ja! från hwar spik,
hwart sär, hwar stri-
ma röda, Och från
hwar törne-tag
Tit blod, som ymnig

dag, Mig öfvers-
flöde.

10. At af tin kärlek
jag blir hel intagen,
Och ständigt dag från
dag mer til dig dra-
gen: Tils tu intagit
har mit hela hjerta,
Och fått uppå tin
bön Min själ til ar-
betslön För al tin
smärta!

78.

McL. Loffsjunger, Loff 2c.

MIn Jesu, som
tig låtit pina
och döda, Hur' härli-
ge äro the blod-såren
röda: När jag uti tros-
ne them hjert'ligt på-
tänker, Sig ödmjukt
min själ uti stofret ned-
sänker.

2. Jag wet, jag är
ringa, men tu ganska
nådig, Så ofa jag
anser hur' bleker och
blo-

blodig Tu war, så tu skulle ur nöden mig frälssa, Och åt mig förwärfwa en ewiger hälsa.

3. Jag får med godt mod nu stads wästligt framræda, Så ofta jag wil, och mig hjertligen gläda Af blodet, som ymnigt af sären urrunnit, Ther jag arm och blotter förlofning har sunnit.

4. Så naken jag är af mig selfwer, så gläder Jag mig dock, när jag ihogkommer the Kläder, Som tu mig, min Jesu, i döden förwärfwat, Them jag nu af nåd och i trone har ärfwat.

5. När tu nu mig kallar, at hem til dig komma, Ther inga bli lidne, som äro selffromme, Så får jag

först börja dig rätt til at läfwa För thet tu mig löst utur djefwulens kläfwa.

6. Hur lufflig't blir thet icke, Frälsare kärre, När jag uti sären, the tu här fick bära, Får se min förlofning och tacka för nåde, Och aldrig behöfwer at frukta för wåde.

7. Kom Frälsare, om dig dock wille behaga, At mig ofördrögligen til dig häntaga; Men wil tu än dröja så gör mig förnögder, Och håll mig wid korsbet helt fattig och bögder.

8. Läfware dig Jesu, at tu mig har dragit Til dig, och från werlden och djefwulen tagit! Tu läre mig läfwa, tu läre mig tiggga, Tu läre mig staddigt

digst wid korset at
ligga.

79.

Mel. Min själ hafwer
ingen frid ic.

Låt mig tig med
trone se, Jesu, i
then jämners Eden,
Ther tu måst' försona
wreden Med al själa-
nöd och we. Gif mig
tröst utaf then wända
Och then swära död-
sens död, Som tu
måste ther utstånda I
min stad, för synden
snöd.

2. O! hwad nöd tig
här omger, När af rö-
da ångest-sweetten,
Brymma doms och
wredes hetan, Tu til
jorden faller ner,
Ther tin själ af ångs-
lan tryckes. Itin nöd
tu beder här: Ske o
Fader! som tig tyc-
kes; Men ej efter
mit begär.

3. Ach! att tig, o Je-
su huld, Kraften al här
platt förläter. Tu står
up; men faller åter
Af wannäktighet
omkull. Tu af nådos
welat hjelpa, Och
bortbära al wår
synd; Men måst' un-
der bördan stjelpa
Och nedtryckas af
thes tyngd.

4. Ångest uti hjer-
tat står, Tu bedröf-
was in til döden,
Och; tig qwäljer af
grunds-glöden. O-
gon fälla tår på tår.
Nun och röst för
jämmer qwider.
Wänden trycker nu tit
bröst. Händerna i
ångst tu wrider, Ther
tu ligger utan tröst.

5. Huru nu ock sam-
malund' Häftigt af
grundslagan brinner,
Syn's, när blodet ic
fe

te hinnes Bida in til dödsens stund; Men ur kroppen sig uttränger Och på jorden gjutes ut, Själens tyk's ej kunna länger Ther i dwäljas en minut.

6. Ach! at tu Immanuel, Som en matk i blodet flyter Och för hjertans oro ryter. Watnen gå in til tin själ. Ach! at tu här trampar prässen Och är stadd i sådan nöd, At från foten up til hjässan Kropp och klädnad al är röd.

7. Wiså mig: hur' med min sond, Jag lagt på tig themma börd, Hulpit til, at tig här mörd, Och fördökt tin swåra tyngd: Hur' tu ock haft mycken mörd, Just för min enskytadel, Samt, at tu

min otro snöda Lungast bår af allas fel.

8. Låt tin tårar bli min frögd: Låt tin blod-sweet mig hugswala: Låt tin blod min skuld betala: Låt tin nåd mig göra bögd: Låt tin wansmagt kraft mig gifwa: Låt mig tröstas af tin bön: Låt tin död mig nu uplifwa: Låt mig bli tin mödos lön.

80.

Mel. Gud wære taft och ic

Swad är thet kärleks hjerta, Som mig så kraftigt rör? Thet är tin död och smårta, Som mig nu ställes för: Hur' som tit blod utflyter Til allas salighet: Hur' nåde aldrig tryter, I tid och ewighet.

2. Lit fors wil jag
K 3 uphö

uphöja I tankar,
wärt och ord, Och mig
til stoftet böja, Jag ar-
me mask och jord: Uti
et ewigt minne Min
Jesu bild jag bår: Ej
går thet ur mit sinne,
At återlöst jag är.

3. Tin nåd kan jag ej
glömma, Min blods-
förwant så kär? Jag
wil i hjertat gömma,
At tu min broder är;
At jag en dödsens fän-
ge, Får stå uti tit band,
Och njuta tröster
många Utaf tin kär-
leks hand.

4. Med tusend tår-
rar heta Jag tackar
för tin nåd, Och låter
andra weta Tit dyra
kärleks råd, At tu för
m är för alla, Tit
GU Da-blod ut-öst,
Och them som tig åkal-
la, Från synd och död
förlöst.

5. Jag har af nåd

ärfarit Tit dyra GU-
Da-blod: Jag som så
syndig warit, I then-
na röda flod Har re-
ning nådigt funnit,
Förlåtelse jag fått Af
tig GUDs Lam, som
wunnit, Och uti dö-
den gått.

6. I tina sår, som
runnit Af kärlek emot
mig, Min arma själ
har funnit En säker
plats för sig. Tig
sielf tu åt mig gifwer:
Hwad har jag mer be-
hof? Et stoft jag ger-
na blifwer, Tå jag får
bli tit rof.

7. Hur skal jag tig
nu låfwa, Min adle
Frälserman, För så-
dan himmelsk gåfwa,
At tu mig återwan,
At tu mig har förlos-
sat, At tu mig håller
kär, At thet tit blod
har kostat, At återlöst
jag är.

8. Ach!

8. Ach! Jesu, om
 mitt hjerta Wil dra sig
 bort från dig, Så ställ
 tin död och smärta För
 ögonen på mig, At jag
 tin död och pina Med
 trone jämt anser, Och
 städs för brister mina,
 Om tilgift trogit ber.

9. Tusser, min Her-
 de käre, Hur jag tit
 arma får, Behöfwer
 nåd' begära Och blo-
 det tit åtrår; Ty drag
 mig mer och mera Til
 förset, at få bot För o-
 troheter flera, Som
 äro dig emot.

10. Upvärm mit
 hjerta kalla Med blo-
 det tit, GUDs Lam,
 At jag, med krafter al-
 la, Til Stons berg
 går fram; At jag mig
 helftig gifwer Til skä-
 ltig arbets-lön: Tin
 egen alltid blifwer,
 Min blod-brudgum-
 me skön.

11. Låt städs uti mit
 hjerta Tin nåd bli kår
 och ny: Hwad dig och
 mig gör smärta, Låt
 mig med alswar' fly:
 Låt annat mig ej frög-
 da, An löse penning
 min: Gör allas hjer-
 tan nögdä J återlös-
 ning tin.

12. Här är jag, JE-
 su käre, Och mina so-
 skon med. Tit kött och
 ben wi äre: Gör som
 thet är tin sed: Låt os
 som hjeltar wiinna,
 När striden skal gå an.
 Låt os al seger finna J
 blodet som utran.

81.

Mel. Himmelriket lifnas re.

WJ tacke dig,
 GUD, för tit
 kärliga råd, Som tu
 til vårt bästa beslutit:
 Ty medlaren Jesus,
 af grundlöser nåd,

Betalat har hwad wi
ha brutit. Wi annars
ha warit fördömda.

2. Men, har thet ej
kunnat, o Fader, tå ske
Förutan slitt a wal
och slit smårta?
Skull' Sonen i dju-
passe helfwetis we
Betoga sit kärliga
hjerta, Om wi skulle
annars bli frälste?

3. Jag hisnar och
skälfrer, mig darra
min' ben, I bröstet
mit hjerta thet dån-
ger: Mig roser, at
JEsus min dyraste
wan På tråd en för-
bannelse hänger, Och
blir utaf GUD öf-
wer gifwen.

4. Fastspikad wid
korsket, beslad med
blod: Hans händer
och fötter utsträkt;
The blodet uttappas
likt strömmande flod.
Han må uti jämmer

försnågt, At lösa
min själ ifrån döden.

5. Tit hufwud, o!
JEsu, med törne är
krönt: Din kropp af
hudslängningen swi-
der: Tu syndenes
smårta på korsket har
rönt. Af kärlet tu så-
dant alt lider, At fria
os helfwetis trålar.

6. Tu är, HERRE
JEsu, ju makalös
god, Som syndare al-
drig wil glömma: Tu
låtitt på marken tit dy-
raste blod, Med ewig-
ger nåde, utströmma
Til lösen för fattiga
fångar.

7. Ach! sittna ögon,
the mildaste två,
Som lustigt af kärlet
ha brunnit, The sim-
ma i tårar, i blodswett
också. Med döden tu
kämpat och wunnit,
Och mig ur thes käf-
tar uttagit. 8. Wäl-

8. Välsignade Jesu, thet war ju tin mun, Som syndare mildt plå tiltala: Nu blir han i döden hel tyst och stum, Förbleknad och lagder i dwala, At wäcka mig utur döden.

9. Af slag så medfaren är hela tin kropp, At tina wälsignade lemmar Ej nu igenkännes: från tå och till topp Är djupaste sår och blodsstrimmor, At jag skulle slippa bli plågad.

10. Men hwad har tig tvingat slik marter och qwal, Min Jesu, ofkyldigt at lida? Thet gjorde tin kärlek förutan alltal, At jag skulle slippa at qwida, Och bli utur nöden förlossad.

11. Bort therföre sorgfulle tankar ur

bröst; Bort tröstlöser ångslan och qwida; Min Jesus han lefwer, hans blod är min tröst, Som flöt af hans öpnada sida. Thet borttager synderna mina.

12. Ty wil jag ej twifla, ej hafwa nå'n sorg! Ty Jesus har sörgt för mig arma. Han blifwer mit stott och min fastaste borg; Han öfwer mig wil sig förbarma. Han hafwer ju dödt i mit ställe.

13. Ej fruktar jag helswettis glödande brand; Ty Jesus behärskar mit hjerta. Hans blod mig upfristar: hans sötaste hand Försockrar al jämmer och smärta. Jag är från al ångslan befriad.

R 5

14. Tact

14. Tack ware tåg, Jesu, mit ewiga wål, För plågor och we tu årfarit: Tack, Jesu, för thet tu min syndiga siäl Har löst, som ju fångslader warit, At aldrig mig döden kan skada.

15. Ett qwal bli min glädje: och döden mit lif: Ett kors bli min ära, min fågnad: Din blod bli min rening: ach! Jesu, mig gif Uti tina sår, nåd och hågnad, Mot synden, mot döden och domen.

16. När glaset utrunnit, när tiden är all, När möd' samma lifwet skal ändas, När målet thet swäfwar, när munnen blir kall, När alt skal til intet omwändas, Ach! blif tå, o! Jesu min hålsa.

17. När döds-stun-

den kommer, låt samwetet tå Itig hafwa hwila och lisa. Thet är ju min glädje-dag, tå jag får gå Til brudgummen, honom at prisa, Jewighet, för al hans nåde.

18. Om satan anklagar; war, Jesu, min tröst, Och låt tin blodiga pina Frimodighet gifwa i matta mit bröst, Tin blod aftwå bristerna mina, At jag icke fruktat för domen.

19. Ej finnes tå något i thena här werld, Som mig från min Jesu skal draga, Ej lifwet, ej döden, ej djefwulens flård; To Jesus skal endast behaga Min siäl och mit dyrtköpta hjerta.

20. I Jesu jag lefwer, i Jesu jag dö. Min Jesus mit alt är

är och blifwer; Ty
JEsus ur döden tillif-
wet mig för' Och him-
melsta glädjen mig
gifwer. Låfste mig min
sötaste Jesu!

82.

Mel. Säll then som hafw. 12.

Utsingen större
tröst i nöd, An
JEsu Christi bittra
död. Thet blod, som af
hans sår utran, En så-
rad själ bäst läka kan.

2. Tu milda Lam,
som nådelig Min själ
nu dragit har til mig,
Och utaf idel kärlek
brann, Lils tu mig
arma åter fann.

3. Then pina, som
tin själ utstod: Tin
myckna marter, sår
och blod, Intryck uti
mit hjerta så, Jag al-
drig thet förgåta må.

4. Ja, wis' mig,
hjärtans Jesu god,

Hur' tu på korsket, full
med blod, Med sår och
strimor, spott och spe,
Blef hängd, som en
förbannelse.

5. Ach! tag mit hjer-
ta ther med in, At thet
mig aldrig går ur sin',
Hur' tu, GUDS mil-
da, rena Lam, För
mig är död på kors-
sens stam.

9. Nu blir tin ångst
och själa-qwal, Min
enda ro och glädje al.
Tin myckna marter
och tit we Mig endast
nu kan nöje ge.

7. Min' synder ej
försträcka mig; Ty tu
har tagit them på mig;
Och tin rättfärdighet
är min, Med then jag
går i him'len in.

8. När satan mig
förföra wil, Jag ho-
nom tå strax wisar til
Then man, som mina
son

synder har, Och för
them alla pliktat har.

9. Then swett, som
af tit ansigt ran, Mig
ifrån dommen fria kan:
Ty tu GUDs wrede
stillat har, Och döds-
sens dom för mig tu
har.

10. Ja, för alt hwad
påkomna kan, Fins
hjelp och råd hos tig
GUDs Lam. Uti tin
helga sids-sår Man ro
och frid för lagen får.

11. O! Jesu, min
öfwerste Präst, Som
för min synd helf of-
frad äst, Tig ware låf,
at tu mig löst, Och för
mig alt tit blod utöst.

83.

Mel. **J**esus alle mit goda ic.

Jesu, tu GUDs
ende Son, Som
för mig har lidit dö-
den, Blågor, marter,
spott och hån, Och war

sänkt i djupsta nöden,
Låt tin swära ångst
och nöd, Bli mit hjer-
tas enda stöd.

2. Si, ach! si, mis-
gerning min Skulden
är til al tin plåga:
Jag orsakat pinan
tin, Stört tig i GUDs
wredes låga: Jag har
bragt tig i al nöd: Jag
war skulden til tin död.

3. På then eld jag
burit wed, Som utöf-
wer tig har brunnit:
Jag har med min syn-
der led' Streken om
tin' armar bundit:
Ach! jag har the spi-
kar hwäst, Swar med
man tig har korstäst.

4. At tin kropp har
swettats blod, At tu
fången blef och bunn-
den, At tu dödsens
död utstod, At i
grafwen tu blef fun-
nen, At tu fick så många

ga slag, Gjorde jag:
ach! arme jag.

5. At man tig kind-
vustat har, At man tig
så grymt hudflängde,
At tu korsens börda
bar, Som tig ned til
jorden trängde, Hwar
på tig til större last
Spiktes händer, föt-
ter fast.

6. At som en för-
bannelse, Man på
korsket tig uphöjde, At
man tig månd' galla
ge, At tu hufvudet
nedböjde, At man så
förfor med tig Rom,
o Jesu, alt af mig.

7. Jag är skulden,
at Guds dom Of-
wer tig så swår är blif-
wen, At tu, söte Jesu
from, Såg tig vara
öfvergifwen. Jesu,
tu war mig så huld,
Tu led alt för mina
skuld.

8. Ach! förlåt mig,

Jesu mild, At jag tig
så hårdt månd' sära,
At jag från tig varit
skild, At jag mig för-
syndat swåra: Ach!
förlåt mig mildelig,
At jag ej har trodt
på tig

9. Jesu, lät mig
thet förstå, At tu led
alt i mit ställe. Jesu,
wårdes satan slå. Dö-
den tu så nederfalle,
At jag slipper hels-
wet's qwal, Och får
ingå i tin sal.

10. Jesu, jag mig
kastar ner För tit kors,
med blod beflutit.
Jag begär, at få
qwarter Itin sår; ty
tu utgutit Blodent in
för syndare, At tu
them wil nåde ge.

11. Jag wil uti sidan
tin, Som en skuldnär
bli intagen. Låt tin'
sår bli borgen min
Mot

Mot the skarpa dun-
derlagen, Af min o-
wåns list och magt,
Som på fall mig förr
har bragt.

12. Söte Jesu, tag
mig opp, Med för-
trogna broders hän-
der; Och när jag min
lefnads lopp uti dö-
den wål fulländar,
Byt tå al min uselhet
I en ewig salighet!

84.

Mel. Sit, o Jesu! saml. 2c.

J Senhjärtade at
tro, Ser hwad
Jesús gör och lider;
På thet i må finna ro,
Han med mörkstens
första strider. Ser,
hur' han sig til e'r
wänder, Ropandes:
ser mina händer :;

2. Han går til Je-
rusalem, At begab-
bas och wanåras, Ja,
at afwendö för them,

Som sin hand på be-
nom bära. Han om
nåd för them predikat,
Som wid korset ho-
nom spikat :;

3. Ach! så låt os tän-
ka på, Hwarför' han
måst' gå then wägen,
Och så mycket ondt ut-
stå: Han om os war
angelägen: Blott at
frälssa våra själar,
Sig til döds, af nåd,
han trålar :;

4. Han gick gerna
bunden fram, At af
fiender fördömas, På
thet al wår syndas
skam Skal i ewighet
förglömmas. Tå han
blef til benen slagen,
Blef wår syndas-
skuld borttagen :;

5. Han led willigt
alt föragt: Teq, fast
folket honom hädde.
För wår högfärd, präal
och pratt, The med
sinä

smålek honom klädde.
 Då war tunga pladra
 lyfter, Står han som
 et Lam hel tyfter :.

6. Tänk om på Get-
 semane: Se, hur' han
 af sorg måst' båswa:
 Se, hur' syndsens dom
 och we Wil hans själ
 lik' som förqwaswa:
 Ser, hur' han, som
 hjälpen sänder, Be-
 der med upråkta
 händer :.

7. O! hwad grymt
 och grusligt mord The
 på Jesum ha bedrif-
 wit, At fast han sad'
 intet ord, Då hans
 lött blef sönderrifwit,
 Theras hat sig dock ej
 wände, Men sig mer
 til grymhet tände :.

8. Fastigt war, at
 icke the Skändes i
 hans ansigt' spotta,
 Och fast än the fingo
 se, Då hans dyra

kropp blef blottad, At
 han war så grymt
 hudslängder; Blef
 han dock på korset
 hängder :.

9. Mer, när jag nu
 hör och ser, Huru tå-
 ligt Jesus lider Och
 så kärligt för mig ber,
 Hjertat mitt sin frögd
 utsprider; Ty jag
 wet, at Jesu hjerta
 led för mig al dödsens
 smärta :.

10. Söte Jesu, lär
 mig tro Ordet om tit
 kors thet swära: Låt
 mig finna hjertans ro
 I tin död för synder
 våra: Låt mig i min
 själ ärfara, At tu wil
 min Jesus wara :.

11. Jesu, tu som
 offrad blef, Andans
 kraft af nåd förlåna.
 Låt mig ur tit sido-ref
 Ta hwad til min hälsa
 tjänar; Ja, i lif och död
 för:

förtrosta, Att jag är tin
återlösta ::

12. Låt tit ord i hjer-
tat gro Och nulliffens
frukter bära. Jesu,
wärdes hos mig bo.
Låt mig ingen ting
förfära. Låt mig
blodets kraft åtnjuta
Och mig i tin famn in-
sluta ::

13. Tu, som sjunger
thenna sång Och om
Jesu död får höra,
Säg: Kan ej hans sjä-
la-twång Dig til efter-
tänka röra? Kan tu
se på al hans smärta,
Och ej honom ge tit
hjerata? ::

14. Then som blott
i stillhet wil På hans
död och strimor tänka,
Honom flyter nåden
til, Som kan hjer-
tat åntlig sänka Uti
fattigdomens dalar,
Then GUD self med
själen talar ::

85.

Mel. O! syndig man, ic.

SWem gjorde dig,
GUDS Lam,
så mycken möda?
Hwarföre låt tu dig så
nesligt döda? Hwem
älskar tu, at tu så ger-
na dö r? Mon' för
min skull tu alt så ger-
na gör?

2. Är thet för mig,
at tu tit blod låt rinna,
Och för en träl en så-
dan kärlek brinna?
Är jag wäl skuld, at tu
GUDS milda Lam,
Bland mördare blef
hängd på korset's
stam?

3. Är thet min skuld,
at tu så dömd är blef-
wen, Och för min synd
af GUD är öfwer gif-
wen? Mon' jag är
skuld, at tu så smaka
fick GUDS wredes
tall

falk och bittra döds-
sens drick?

4. Jo, jag är skuld
med mina synder leda,
Att tu måst dö och ut-
stå sådan sweda. Jag
hade self bordt smaka
dödsens död; Men tu
gick fram och led för
mig al nöd.

5. All werldsens synd
och straff tu på mig ta-
git: Med tålmod tu
lagsens strånghet dra-
git: Tu döjer al tin
Gudoms härlighet,
Och sänker mig uti al
uselhet.

6. Tu glömmet mig,
och ber för arma sjä-
lar: Tu willigt döer, til
tröst för dödsens trä-
lar. Tu lidit ondt, at
jag må njuta godt Och
få til stänks eu salig
barna-lott.

7. Men må jag har
then dyra nåd rätt ag-
tat Och wäl betänkt,

hwarföre tu wardt
slagtad? Ach nej,
jag har i synden farit
fram, Och icke tänkt
på dig, GUDS mil-
da Lam.

8. Tu wakte mig
ur otros sömnen söta.
Tu tog mig up uti tit
kärleks stöte. Tin nå-
des hand mig fram til
korsket drog: I tros-
ne såg jag dig, som för
mig dog.

9. Min Jesu hjelp,
at jag alt mer må tän-
na, Hur' wredens eld
dig mond' för min skull
bränna, At jag för
synd och död må wara
fri, Och i tit band af
nåd uptagen bli.

10. För al tin nåd,
för al tin nöd och
smärta, Tu endast
ber: min son gif mig
tit hjerta. Thet ger
jag dig: tag göm thet i
tin'

ttin får, Ther thet nytt
lif och ewig hålsa får.

II. Ach! tack Guds
Lam, som mig til tig
har dragit, Och mig af
nåd uti tin blod ren-
twagit. Haf ewigt
tack, min dyre Fräl-
sare, At tu har löst en
fattig syndare.

86.

Mel. O Jesu full af nåd &c.

Tack, Jesu, som
mig har från
dödsens död förlossat,
Lå tu al syndsens dom
och straff uppå mig
har: Tack, söte Jesu,
som har ormsens huf-
wud krossat, Lå tu i
nöd och död mig helf ut-
giftwit har.

2. Tu dyrt betala
måst' hwad jag mot
lagen brutit, När tu
för såla-ångst måst'
bada uti blod. Then
dyra saften har på jor-

den nederflutit: Min
synd blef al försont:
min sak tu gjorde god.

3. Jag blygas måst',
at tu är så ostydigt
slagen, Uti mit ställe,
som har så försyndat
mig. Tu intet ondt har
gjordt; ty tu fullgjor-
de lagen; Men alt thet
onda, som jag gjordt,
tu tog på mig.

4. Tu led altså mit
straff, tu dödde i mit
ställe. Tack milde Je-
su, som then nåden mig
har gjordt. Tit kors,
tin blod och död nu för
min lösen gälle! Jag
wil ej weta mer, se'n
jag then glädjen
spordt.

5. Jag wille wäl,
min wän, mig kunna
rätt omfatta Med
trones starka hand;
men jag ej helf för-
mår, Om tu ej lär mig
tro

tro och stärker hjertat
matta, Och låter mig
se dig, hel full med blod
och sår.

6. Ach! wisa mig för
mig, uti tin ång'st och
smårta, Uti tin mar-
ter-bild och sargada
gestalt; Och när jag
sår dig se, så intag tu
mit hjerta, At jag ut-
wåljer dig, min Jesu,
fram för alt.

7. Ach! låt then war-
ma blod, som ur tin'
sår mond' rinna, Nu
flyta ström-wis i mit
arma hjerta in: Låt
trones eld och ljus uti
mit hjerta brinna: Låt
kännas i min själ ny
kraft af blodent tin.

8. Låt tina öppna sår
bli mina hälso-brun-
nar, Ther själen twåt-
tas ren hwar stund
och hwar minut. Tin
söte mun för mig al-
salighet förkunnar:

Styrk mig, at tro
på dig in til mit sid-
sta slut.

9. Jag ser dig an för
min, o Jesu, genom
trona: Jag ser min
sällhets strud uti tin'
sår och blod: Jag ser
uppå tit kors, min dy-
ra lifsens krona: Jag
ser min rikedom uti
tin kärleks-flod.

10. Jag ser mit nå-
da-wal i tin upstung-
na sida; Uti tin död
tu mig til life utkorat
har; Jag finner kraf-
tig tröst utaf tit ansigt'
blida: Min högst a
glädje är thet korsset,
som tu har.

11. Min köpta själ
nu har sin ro och hwilo
funnit, Min Jesu,
wid tit bröst och i tin
nådes-famn. Jag nu
för sänker mig i blodet,
som utrunnit, Hwar-
med

med inteknat är i lifsens bok mit namn.

12. Tu är allen av vård, at taga pris och ära; Ty tu war dödad och har köpt os med tit blod. Vi skole tig och tacksa int ewigt låf hembära För al tin nöd och död, som tu för os utstod.

87.

Mel. *Jesu alle mine goda ic.*

JESU kors är godt för alt, Ther på jag min sällhet bygger, Ther på jag mit bo utvalt; Ty then orten är måst trygg. Then som ther wid blott beror, Slipper synda; ty han tror.

2. Jesu blod försoning är För alt thet, som blifwit felat: Then som sula hjerstat bdr Fram til Je-

sum, blir strart belad. Han drar aldrig saken ut; Utan gör et skyndsamt slut.

3. Jesu får en källa är, Ther en torstig själ får lifa, Och på then, som nödstält är, Kunna the sin kraft bewisa. Aldrig kan then bli för dömd, Som i Jesu får är gömd.

4. Jesu död ger endast lif, Utom honom är man dödder. Innan syndar'n ropar: gif! Fadrens hjerta kärligt blöder. Frälsaren ser aldra hållst, At en syndare blir frälst.

5. Jesu ångst ger frid och tröst, Han led näpsten i vårt ställe: Ingen sorg bdr nu vårt bröst Angsta, och vårt mod nedfälla. In

Innom Jesu kärleks borg
Är man fri från
ångst och sorg.

6. Jesu ok är sött
och lätt; En skal ingen
här försmägta. Ingen
som förtrostar rätt,
Sig med swaghet kan
ursäkta. Then, som
Jesum hör er til,
Bör med lust hwad
HERren wil.

7. Jesu sida fri-
stad är, Thit man al-
tid lyckligt löper, Och
så länge man är ther,
Liffens bröd för intet
löper; Men om man
går ther ifrå Kan man
snart en kindpust få.

8. Jesu twång
är högsta lust, Hans
behag är ljufsta nöje.
Then som menar thet
är pust Oförfarenhe-
ten röjer. Af alt hjer-
ta älskar jag Allstar'ns
ljufwa kärleks-slag.

9. Jesus är mitt

alt ihop: Han är al-
min wishet worden.
If från Abels hämde-
rop Min rättferdig-
het på jorden. Han
är blott min helgelse,
Och förlofning från
alt we.

10. Stackar' then,
som wägar på Bygga
bred'wid thenna grun-
den Eldfångt trä ell'
hå och strå. I then
rätta pröfwostunden
Får man se, ho säkrast
bor, Then som wår-
tar, eller tror.

88.

Mel. Min frälsare, hwad
själa we, 2c.

Ah! Anglar sky-
ler nu er helgd;
Men djefwul bli af
ångst upswälgd, Nu
tar tit rike ända. Nu
bör tu sol wist klå tig
swart, Och himlar al-
ej weta hwart I må
er

er ögon wända. Si jord Thet mord, Som här öfwas, Ta beröfwas Werldsens mästar' Lifwet, som man här förffäster!

2. Ach! bergem bafwand' brifka nu, För låten remnar midt i tu Och al natur försträckes: Ho kan wäl ensam orörd bli Sin GUD i döden för sig si, Ochej til wördnad wäckas? Min själ, Märk wäl, At tin synder Nu tilskynbar Jesum döden. Ach! betänk nu thenna nöden.

3. Hur' har man tig handteradt hårdt? Hur' är tit hufwud, Jesu, sårt? Hur' är thet sönderstungit? Tin kärlek har man illa lönt; Tit hufwud så med törne krönt, At blodet har utsprungit.

Af slag Och drag Ar thet sårt, Genombårat: Til wanära Får thet törne kronan bära.

4. Tit Gudoms ansigt' blidt och huldt Af blod och spott är öfwerfult, Af slag och kind pust swullit. Thet, at tin mun har hjelp och tröst Meddelat mångt beängstat bröst, Med slag blir wedergullit. Af we Och spe. Har thet bleknat; Ther står teknat, Hwad för sinärta Tu än känner i tit hjerta.

5. Med sträck jag ser tin helga kropp Först hudslängd, sedan spikad opp, Rätt grufweligen mördad, Förbannad, förffäst, hängd på träd Til syndaoffer gjord, för thet Wår synd blitt

tig

tig påbördad. Ach!
 själ, Sewål Hwad
 för wända Måst ut-
 stända Liffens
 HæRre, För tin'
 synder störr' och
 smärre.

6. Tin' händer
 mången ha' meddelt
 Lif, hälsa, kraft, och
 hwad them felt; Nu
 har man them doct
 slagit Med spikar up-
 på korset fast, The
 bära nu sig self till last
 Then kroppen tu an-
 tagit. Tu här Oct här
 Werldsens synder.
 Ach! hwad tyngder,
 Last och börda, Som
 tig trycka, qwälja,
 mörda.

7. Tin fot omgäl-
 ler willstig min'. Min
 blodskuld träfs af blo-
 den tin. Hur' blir tu
 här bemötter? Jo, se'n
 tu gått mång' trötta
 sjäat För min skuld,

man til lön ock lät
 Wid korset slå tin'
 fötter. Them bögd
 Jag nögd Krosser, ärar
 Och begärrar För them
 ligga, Ut om nåde
 städse tiggä.

8. Se'n tu städt ut
 al sådan nöd Och up-
 på korset blifwit död,
 Bespottad, qwald och
 särad, Tin sära sida
 än et sär, Tit hjerta
 dödt en död än sär,
 Med spjut blef ge-
 nombäradt. Then
 stod Af blod Täden
 rinuer, Ut mig win-
 ner Nu then skatten,
 Hwar i finnes liffens
 wahn.

9. Tin själ utstod än
 större qwal, Som led
 för så oänd' ligt tabl' Af
 hela werldsens syn-
 der, Enewig död och
 helfwete, GUDS
 stränga hämnd, som
 L 4 äng'st

ångst och we Samt
ewig dom tillkyndar;
At skräck Och bräck,
Ångst och plåga Bre-
dens låga, Själänd-
den, Tig bedröfwat
intil döden.

10. Hwad håpen-
het, hwad kamp och
strid! När själen
ångslas så ther
wid, At bloden sig
utträngde. Hwad
ewigt, we wäl på tig
låg, När tu tig öf-
wer gifwen såg,
Ther tu på korset
hängde. Tilstu Oct
nu Af then nöden Uti
döden Sidst affom-
nat Och wår salig-
het fullkomnat.

11. Pris ware tig,
o Jehowah! Som
matk och ej blott
människa För våra
skull har blifwit! Tig
läfwe helgonen i högd,
Och här hwar syndare

med frögd, At tu tit lif
utgifwit. För nögd
Och bögd Jag nedfal-
ler Och åkallar, All-
star, prisar Tig, som
os slit nåd bewisar.

12. Krön, Krönte
hufvud, mig med
frögd. Gör, bleka
ansigt, mig nu bögd.
Mig, öpne famn,
mottage! Fastspitte
fötter fölien mig. Up-
stungna sida öppna tig,
Och sära hjerta drage
Nu mig Tiltig, At
jag brinner Ståds,
och finner Kraft och
lämning Af tit blod,
min lösepenning.

89.

Mel. Förblindade werld ic.

SA är nu full-
bragt, Med ses-
grande magt, Thet he-
liga råd, Som blifwit
besäftad Af kärlek och
nåd,

nåd, At Frälsaren skal
I tiden korsfästas, At
hjelpa vårt fall.

2. Min wän hwitt
och röd, Tu hänger nu
död; Si, kroppen är
stel, Ej någon lem
worden Af gisslande
hel; Så har tu tin tid
Tilbringat på jorden
I plågor och strid.

3. Ho är så så kär,
Som, Jesu, tu är?
O! Frälsare god, Tu
lätit utströmma Tit
dörbara blod. At lösa
vår själ, Tu lätit tig
döma Och pinas ihjäl.

4. Thet stedde för
mig; Ty taclar jag
tig, Och kysser the sår,
Som tu för mit bästa
Vå korsbet undfår.
Tin ande mig styr,
Mitt hjerta at få stå
Wid blodsnåden dör.

5. Jag ligger här ner
För korsbet och bet, At
barnsligt få tro; I så-

ren och sidan Så till-
flygt och ro. Försäkra
mig om, At tu welat
strida Och draga min
dom.

6. Ach! öpna mit
bröst Och gif mig then
tröst, At tu för min
skuld Med gruswelig
smärta Och småle
war full. Ja, lät nu
tin blod Flyt' in i mit
hjerta Och muntra
mit mod.

7. Wäck werldenes
barn Ur otrones
garn! Lät nådenes
and' The torkada be-
nen Upresa ur sand.
Gif anda och kraft.
Lät fruktlösa grenen
Af stammen få saft.

8. Tu fordrar ej
mer, An at, när man
ser Thet fattas sig tro,
Man låter sig stänka
Lif, hålsa och ro. För
intet alt gif's, När
L 5 hjer-

hjärtat får stänkas
Med blodet till lifs.

9. Tack sötaste Lam,
Som fritt trädde
fram, Och offrade opp
Min synd i tin dyra
Och heliga kropp. Gif
nådenes pant, Som
hjärtat kan styra, At
tro thet är sant.

10. Här efter skal bli
Min Theologi. Så
fattig jag är Enfal-
digt förtrösta På
Frälsaren kär. Jag
mig nu anser För hans
återlösta; Jag wet
intet mer.

11. Låt fienden tå I
wapen framgå: Låt
afgrundens trål I
trotsande rafa Och
harmas ihjäl; Jag är
utan sorg: Behöfwer
ej fasa; Ty GUD är
min borg.

90.

Mel. Then som frister de 22.

Ach! si männi-
skan, o själ, Hur
han är hudflängder:
Hur han för tig, syn-
da-träl Bli på kors-
set hängder. Si, then
människan, JESUS
Christ, Utstår al tin
plåga. Si, han bär
tin syndabrist, Under
vredens låga.

2. Si, hwad qwal
thet kosta må, Syn-
den at försöna: Je-
sus wil i döden gå, Tig
för nöd at stöna. Fast
tu med tit öfwermod
Gjorde Jesu qwida,
Slipper tu dock, för
hans blod, Straffet
til at lida.

3. Si, then männi-
skan är, Som
upfylte lagen. Si, han
ju then stönste är, Fast
han

han hårdt blef slagen.
 Si, hwad strimor, si,
 hwad blod På hans
 sagra leder. Si, hans
 dyra nådes-flod Fly-
 ter til tig neder.

4. Laga nu, at Je-
 sus wår Som blef
 törnekrönter, Må för
 al sin möda swår, Af
 tig wål bli lönter Han
 af Judar blir för-
 smådd, Gabb med
 honom drifwes, Han
 med purpur blir be-
 klådd, Rör i handen
 gifwes.

5. Si, o människa,
 och hör: Tu nu slipper
 döden: Tu har lif; ty
 Jesus dö: Tu är
 frälst ur nöden. Si, tu
 ock förlossad är Ifrån
 synder alla. Si, tu
 bör then wårnen kär
 Strax til fota falla.

6. Si, han wil ej
 hafwa mer, För sin
 nöd och möda, In at

tu tig sänker ner I
 hans blod, sår röda;
 Tar med trone strax
 emot Hans förtjenst
 och pina; En han
 gjorde giltig bot, För
 all synder tina.

7. Hjelp mig ge tig,
 Jesu, tå Hjertat mit
 thet arma, Tu thet es
 twigt hafwa må. Tig
 af nåd förbarma Of-
 wer mig, tin usla
 mull, At jag blir före-
 nad Med tig, som är
 kärleksfull, Och i blo-
 det renad.

91.

Mel. Så skön lyser then ic.

Ach! si, jag arma
 stoft och mull,
 Är icke köpt med silf
 och gull: Si, Jesus
 mig förlossat Med
 blodet, som han rinna
 låt, Han löste mig ur
 satans nät; Han orms
 sens

sens hustruud krossat.
Jesu hand, Somen
brand, Mig har dra-
git Och uttagit Utur
nöden, At jag nu kan
slippa glöden.

2. Min Jesu, som
för mig blef död, Låt
al tin ångst och själa-
nöd Hwar stund gå
mig til hjertat; Låt
mig jämt tänka på tin
sår, Ehwad jag gör
och hwar jag går. Ach!
låt tin dyra smärta
Röra mig, At jag tig
Ståds må ära, Och
begära, Hos tig blif-
wa. Låt mig ingen
från tig drifwa.

3. Slit sönder alla
satans garn. Ach!
gör mig til et torstigt
barn; Låt mig om nå-
de tigga. Jag utom tig
ej lefwa kan: Ach! söd
min själ med himmelsk
man, Och låt mig al-
tid ligga Wid tit bröst.

Sit mig tröst Af tin
pina. Synder mina
Tu aftwätta. Ach!
min hungrand' själ
tu mätta.

4. Utaf tin död tu
mond' utstå Låt, Je-
su, mig ny kraft und-
få, Tig hela hjertat
gifwa, At jag thet al-
drig tar igen; Men
har tig ewigt til min
wån. Ach! Jesu, mig
uplifwa. Låt tin
blod Ge mig mod, At
framtråda, Och mig
glåda Af tin plåga;
Och i trone på tig
wåga.

5. Tu har mig köpt;
jag är tin slaf: Jag
tjenar tig in til min
graf Med hjertans
högsta nöje. Jag tac-
kar dig, at jag nu wil,
Och får dig ewigt höra
til. Ach! Jesu, hjertat
böje, At jag går Tina
spår:

spår: Tig mig gifwa:
Til mig ritwa Him-
melriket, Som i frögd
ej har sin like.

6. Min anda stärt
med blodentin: Bit
himmelsk kraft i själen
in, Wid korsket jämt at
blifwa. Din frid och
frögd i mig ingjut:
Din hwilla i mit hjerta
njut. Hjelp mig i tro-
ne klifwa Til tig opp.
Låt min kropp Bli
tit tempel. Andans
stämpel I mig präg-
la, Och mig med tin
död besegla!

92.

Mel. Sten klagar med stor
smärta ic.

Ach! hwad är min
ögon skåda? O
min hjertans Jesu
sör! Lider tu nu straff
af nåde För thet jag
emot dig bröt? O!
hwad ger thet mig för
frögd, När jag ligger

nederbögd Wid tit
kors, ther tu affsom-
nar Och min salige-
het fullkomnar?

2. Jag omfamnar,
kysser, gömmer I min
sål tin marter-bild,
Tina sår, och purpur-
strömmar, Och tin
död, o Jesu mild!
Ach! hur kan man tin
åtrå, Törst och hun-
ger rätt förstå, Som
tu har til våra själar,
När tu för them så-
led's trålar.

3. Hela therför mig
min hålsa Genom ti-
na djupa sår. Låt then
svåra död mig frälssa,
Som tu här för mig
utstår. Låt tit kors
och al tin nöd Bli
min själätrost och stöd.
Med tit blod tu mig
bestånke, Och min
synd i hafwet sänke.

4. Tina blod-sår
djupt

I jupt inskrifwe, JE-
 su, i mins hjertans
 grund, At the ej för-
 gåtne blifwa. Och för-
 klara mig hwar stund
 I min själ, min Her-
 re stor, Och min skatt
 ther hjertat bor.
 Styrk mig, at jag ej
 blir trötter, I gga
 nåd wid tina fötter.

5. Låt mig mig förs-
 fåstan hedra, Och up-
 höja b åst jag wet;
 Men mig själv ther wid
 förnedra I then stör-
 sta ödmjukhet. Skåda
 mig, min Frälserman,
 Från tit förs med nå-
 de an! Säg thet ordet
 åt mit hjerta: Tu har
 del uti min smärta!

93.

Om Jesu Blod.

Mel. O Jesu, min frögd ic.

Min Frälzare
 god, Jag ber
 om tit blod, Räck til

mig tin sida, at jag af
 then flod, Som tå-
 dan nedrinner, En
 si yrka nu finner I
 hjerta och mod; At ut-
 tina sår Jag törsten
 får släcka, Och mig
 wedera wecka, At
 hwaräst jag går Jag
 röner en kraft Af nå-
 denes saft, Och utaf
 then pina För synder-
 na mina Tu nådigt
 har haft, Och samwål
 af lusten, Som följer
 then musten Och him-
 melsta saft.

2. Ur nådenes brunn
 Låt, Jesu, hwar stund
 Tit blod nederflöta i
 själens grund, At thet
 mig må böja Och
 hjertlig förnöja,
 Samt fölla min mun
 Med glädje och tröst,
 Och rent wå mit
 hjerta Från syndenes
 smärta, Och lisa mit
 bröst

bröf Från otrones
twång. Ja, lät thet en
gång Så öfwer mig
flöta, At thet må rätt
bröta Min owilja
wrång. Med kraft
mig bewäpna, At jag
ej må häpna För sien-
dar mång'.

3. Then nåden mig
stänk: Mit hjerta be-
stänk Med stänkel-
se-blodet, och synder-
na dränk Ut thetta
hafswet. När tu them
begraswet, Ej på
them mer tänk. I
blods-nåden dyr'
Mit hjerta befäste.
Ach! Frålsare bästa
Reg:ra och styr Min
lust och begär, At haf-
wa tig kär: At til tig
mig tränga, Och blott
wid tighånga Så usel
jag är. Tit blod mig
nurene, Mig med tig
sörene, Och twage
mig skär.

4. Påmin' mig tin
död Och blod-swets
ten röd. Tin blods-
kraft nu gifwe mig
del i tin död. Tin'
sårs lösepenning I
kraft och i länning,
Nu blifwe min stöd.
Thet ärar tu fält Mit
hjerta ock röre, Thet
brinnande göre, Som
war thet försmält. Lät
mig ej bli snörd Af os-
tro och flärd. Mot
synden och döden,
Mot wreden och nö-
den, Mot satan och
werld Tit kors bli
mit fäste, Och sären
mit näste, Och blodet
mit swärd.

94.

Mel. Förnustets usla trå, 12.

Wart hjerta är
wål ringa;
Doct står thet ej at
twinga Och under
lyd.

Indno bringa; Fast hela jordens tungd och magt Uppå thet bleswolagdt:; Ejhjelper eldens låga, Ell waderets förmåga, Och ej kan watnet dåga, Ut bringa thet i annat stic, In thet i Adam stic:; Fast Moses med sin hammar Thet stundom slår och krammar; Dock förr än han wål slutat har, Så är thet som thet war:; Et enda medel finnes, Hwar med thet öfwerwinnes. Af Jesu blod thet smälter strax. Lik som et flytand' war.

2. Thes magt är o-
bestriflig: Thet gör
then döda liflig, Then
fuka frist och tristlig.
Thes wärde är så dyrt
och stort, Som all
Guds barn för-
spordt:; Si, alla hel-

gons tunga, The äld-
ste och the unga, Om
blodet, blodet sunga.
The wörda endast
Lamsens blod,
Som löse-penning
god:; Hwi skal och
icke jorden Hållt föra
samma orden? Haf
ewigt låf, o! Frälsare,
Som köpt os synda-
re:; Tit blod os mes-
derqwecke, Mord-An-
gelen försträcke. Ja,
låt hwar dag tin
Unda god förklara
os tit blod.

95.

Mel. Frögda sig tu Christi 2c.

Jag wördat Jesu
blod, Min
sjåla-renings-flod,
Som synda-smittor
twättar, Beträng-
da hjertan lättar,
Som låter samwets
fären, Och kallar wil-
se fären. 2. D!

2. O! stora salighet,
Som ingen skatt a
wet, An blott et nöd-
stält hjerta, Som
kändt har syndens
smärta; Men frid och
sällhet wunnit I blo-
det, som utrunnit.

3. Nu thenna säll-
hets flod upfriskar
säl och mod. När blo-
det rätt får wärka,
Så kan thet hjertat
stärka. Här är then
brunn och källa, Som
alt tilfrids kan ställa.

4. Jag koffer tina
får, Af them jag fri-
den får: Här ä' the
fem fri-skåder, Ther
glad min själ inträder:
Här är mig godt
at wara: Här fruk-
tar jag ej fara.

5. I stoffet jag tig
ber, Tu mig tin nåde
ger, At jämt wid
korset ligga, Och
ther om blodet tigg.

Tu wil ju alla frälsta,
Och gifwa kraft och
hälsta.

6. Ach! låt then dy-
ra kraft, Som är i
blodets fast, Mit
hjerta städs uplifwa:
Tröst, ro och hug-
nad gifwa! Så skal i
himla-gamman Wi
prisa thet tilsamman.

96.

Mel. Swart hån skal jag
doet fly? ic.

Jag, Jesu, ingen
frid får ell' begär
nån tid, Förr än titt
kärleks hjerta, Titt
blod, tin död och
smärta, Mig så be-
kante blifwa, At the
tin frid mig gifwa.

2. Tu mig så til tig
drag, At hwarcken natt
ell' dag Min själ kan ä-
terwända, At suckar
til tig sända; Til thes
tin blod-sår röda
M Ge

Ge lif i hjertat
döda.

3. Med sorg jag ser
min brist; Men wet
och tror hel wist, Ej
annat bördan lättar,
Min törst och hunger
måttar, Ell' rätt
förnöjer modet, An
Frälsaren och blod-
det.

4. Min synd wäl
smärta ger; Men tu-
send' gånger mer Bes-
dröfwar mig then sa-
ften, At jag ej känner
smaken Ell' röner rät-
ta kraften Utaf tit
blod, then saften.

5. Tit blod ger sjä-
len ro, När hon på tig
kan tro: Thet henne så
betager, Och til tin
kärlek drager, At förr
hon al ting lider, An
hon i synden bider.

6. Ty styrk, o! Je-
su god Min tro så med
tit blod, At thet på

nytt mig föder Och
synda-wäldet dödar,
Til helgelse mig drif-
wer Och saligheten
gifwer.

7. Låt bli min skatt
och del, At tig få äga
hel, Och hel tin åter
wara, Samt blod-
dets kraft ärfara, I
tig städs lefwa nögder
En syndare, men
bögder.

8. Twå Jesu, hjer-
tat mit Wäl rent i
blodet tit, At jag min
tro kan trygga Och sa-
ligheten bygga På
blodet tu utöfste, Tå
tu min själ förlöfste.

97.

Om Jesu Up-
ståndelse.

Mel. Up min tunga 26.

Frögd i högden!
Så at frögden
Senjud ger i werlden
all.

all. Låf på jorden! Jubel-orden Få i him'len åter-ställ. Frögdens djuren, Och naturen! Vi ä' frälste från vårt fall.

2. Si, wår borgen, Som i sorgen För wår skuld är blifwen död, Ur upstånden, Och har wänden Bvit i frögd til öfwerflöd. Han har wunnit, Målet hunnit, At os hjälpa ur wår nöd.

3. Thet bekräftar, Dödsens låftar Wa- ra sönderrifna wist: Breden stillad: Och at gillad Wår för- soning är, och sidst, At al skulden, Fullt är gulden; Ty up- stånden är wår Christ.

4. Uti nöden, Se- nom döden Secl han med bewäpnad hand; Ther han mötte Och

nedstötte Fiendans es- get land. Sjelfwa sas- tan, Lewiathan Med sin håhr han satt i band.

5. Saul slog tusend; Men mång' tusend' Sinom tusend' Das wid slog. Brisom magten. Stådom pragten, Hwar med han til fånga tog Förstadömen. Ach! berömmen Hjelten wår, som nu upstod!

6. Låfwer! priser! Seger-wisor Sjün- gom; ty wår Frälsare Nu har skaffat Bort alt straffet, Dom, och al förbannelse. Nu til- giften (Når hand- skriften Han tog bort,) os GUD wil- ge.

7. Friden wunnen, Nåden funnen, Lif- wet skänkt, och anden M 2 wårfd.

wärfd. Heligheten,
Saligheten Och rätt-
ferdigheten ärfd. Fär-
dig skuden, Köpt är
bruden, Som i syn-
den war fördräfd.

8. Os tå skynom,
Att ur synden upstå
och ur fångslet gå:
Ja, os glädrom Och
nedträdrom Them os
för lad' oket på. Låt
på stunden från af-
grunden, Köpte brö-
der, os upstå.

9. Sjunger Psal-
mer, Bärer Palmer
Wårrom GUDi Je-
howah, Som nu ä-
ger Herlig seger Of-
wer wäldigheterna.
Draken krossat, Os
förlossat Har han ju,
Hallelujah!

10. HERre stör-
ste! Liffens förste!
Tu upståndne JE-
su kär! Seger hiel-
te! Som nedfalle

Dödsens, satans, helf-
tis häbr, Hela werl-
den För wälfärden,
Tig et ewigt läf hem-
bär.

98.

Om Jesu Him-
melsfärd.

Mel. Lam, lam, o! lamre.

Land, land, o land,
:: Se, HER-
rans hand Ar nu ut-
rätt, Och hafwer ::
tig betäkt: Sjal, själ,
o! själ bestäd :: Hwad
nåd? Hwad tröst,
och frid Tig sändes
nid Från nådens
stol :: Rättfärdighe-
tens sol ::

2. Wårt lam, lam,
lam :: Som hän och
skam Djupt neder-
bögd, Har nu sig ::
upsatt högt! Ach!
hor GUD, GUD,
war GUD :: Tin
brud,

brud, Then tu med
nöd, Med blod och död
Förvärfde tigg.:: Ther
öfwer gläder sig.::

3. Tröst, tröst, ja
tröst.:: För klämda
bröst! At tu wår vän
Ur GUD.:: i himme-
len. At i Gudomsens
stöt.:: Så söt, Så
huld och kär En bro-
der är, Som lust och
land.:: Stor med als-
mächtig hand.::

4. Sjal, själ, ach!
själ.:: Betänk likwål
Hwad salighet Tig
JESUS.:: har beredt;
Men, märk hur
swårt, swårt, swårt.::
Och hårdt Med blod
och nöd, Med kors
och död, Han ock för-
tjent.:: Thet tigg nu
blir förlänt.::

5. Si han, han,
han.:: Af kärlek brän
Och brinner än, At lö-
sa.:: tigg igen. Han

gernä wil, wil, wil.::
Nu til Din nödrort
se, Och hjelp tigg; Al-
lenast lät.:: Det ho-
nom göra thet.::

6. Se, se, och se.::
O Frälsare uti tinn
frögd Med på os.:: af
tinn bögd! Ach skänk
och gif, gif, gif.:: Det
liff Ther af, at tu
Städs leswer nu:
Och sänd os kraft.::
Af segren, som tu
hast.::

7. Ett blod, blod,
blod.:: Then nåde-
flod, Som ewigt går
Ur tina.:: helga sår,
Then nederfände tu.::
Nu, nu, At thent ar in
Wår hog och sinn,
Sör själen bögd.:: Och
fyller os med frögd.::

8. Kraft, kraft, ja
kraft.:: Af nådens
saff Then låte tu Os
alla.:: känna nu. I
M 3 nå

nåde tag, tag, tag :
 Hvar dag Os i tit
 hagn: Sänd dagg
 och ragn Ur Sions
 brun :
 Ner i vår själ,
 hvar stund :

9. Ach! bed, bed,
 bed :
 För os om frid.
 Vår synd förson,
 Säg: Fader :
 ach!
 förston. Låt stå tit :
 tråd, tråd, tråd, Jag
 thet Med omsorg al
 Un sköta skal. Nåd!
 rope än :
 Dit blod i
 himmelen :

10. Vår, vår och
 vår :
 Vår herde
 får, Then lilla hjord
 Med nåd, och :
 all-
 magtsord. O Jesu,
 gjut, gjut, gjut :
 Nu
 ut Din anda på Os hö
 och strå: Och värdes
 ge :
 Alt lött tin
 smörjelse :

11. Du skal, skal,
 skal :
 Till fotapall
 Din fiende Snart för

tin :
 fötter se. Nu sko-
 le wi, wi, wi :
 Det bli
 Din fester-får,
 Som
 är från år I salighet :
 Med dig få gå i bet :

12. Tag låf, låf,
 låf :
 Lam! i tit häf
 Och Gudoms pragt:
 Tag äro :
 kraft, och
 magt. Sack nu, vår
 frögd, frögd, frögd :
 I högd. Haftack och
 pris På Angla-wis
 Utaf vårt ljud :
 Du
 Konung och vår
 GUD :

99.

Then oför skylta
 Nåden.

Mel. Ste, o Jesu! saml. 20.

Rörket är then pe-
 lare, Hvar på
 nåden lägger grunden.
 Then som blir rätt
 syndare Och kan tro i
 samma stunden, Blir
 strax hulpen från al
 wåde :

wåde; Ty thet sker af
blotta nåde ::

2. En, som många
böcker läst, Nog för-
farit, mycket skrifwit;
En, som är wid blac-
ken fast Och från äran
dömdes blifwit, Sto-
la lika usle både Föl-
jas åt, at be om nåde ::

3. Then, som mer än
tjugu år Under Mosis
aga suttit, Och mång
bitter härtrings tår
Uppå magra kinder
gutit, Måst i otro ofta
lida Röstwar'n fräl-
sas wid sin sida ::

4. Egen Angla-
ärbacher, Som för
syndsens utbrätt
wämjar, Och then
största gudlöshet,
Som ej största aga
tämjar Skola änt lig,
lika både Frälste bli af
blotta nåde ::

5. Then, som sökt
uppå alt wis Syn-

da-wäldet ledig blif-
wa, Och stått ut the
samwets-ris, Som
sielf-kloke föreskrifwa,
Måst doct, se'n han
tröttnar löpa, Nåd
som nåd för intet
löpa ::

6. En, som båd med
wärl och ord Sig på
HERANS barn
försyndat: En, som
JESU Elena hjord
Mången förmon har
tilskyndat, Skola
syndare först hållas,
Sen af idel nåde
frälsas ::

7. Then, som GUD
och salighet Efter
mannisko-tankar mä-
ter, Och uti sin egenhet
Ordets lede-stång
förgäter, Skal doct
sidst låt skriften råda,
Som tilbjuder nåd
af nåde ::

8. Then, som kändt
M 4 sin

sin fattigdom Och ur
synden blifwit wa-
kens; Men wil se sig än
mer tom, Mera fat-
tig, arm och naken,
Och ej strax på blo-
det tänker, Glömer,
at GUD nåden skän-
ker ;:

9. Then, som sedt
GUDs härlighet ;
Men afwitit ifrån
polen, Och nu mer af
höflighet Ej går in
til nåda = stolen:
Men i Salmons för-
hus sitter, Gör sin tid
i otid bitter ;:

10. Hwarken rik-ell'
fattigdom: Hwar-
ken wilja eller löpa:
Hwarken dygd ell'
wara from: Hwar-
ken söka eller köpa,
Kan förwärfwa sjä-
len prydnad, Utan en-
dast Sonsens lyd-
na ;:

11. Grunder är til

fullo lagd Uti blo-
det til alnåde. Then
som icke är försagd :
Jcke låter otron rå-
da; Men om nåd är
helt förlågen, Träffar
uppå rätta wägen ;:

12. Salig then, som
strart går fram Och
på korsets lösen wä-
gar, Ej med starkwogt
kundskaps fram Si-
na sinnen fåfängt plä-
gar, Som af Sonen
frigjord blifwit Och
blott tror; ty thet är
skrifwit ;:

100.

Mel. Loffunger. Loffjung. 10.

Uch! säll är then,
Hwilkom hans
synd är tilgifwen.
Säll then, hwilkens
skuld-bol är platt sön-
derrifwen. Säll then,
som har fått ut af
Lammet på thronen
(Och

(Och wet, at han fått) then allmänna par-
donen.

2. Si then, som har blifwit rentwagen i blodet, Han wet, hur osägligt thet uplif-
war modet: Man kysser å nyo the sären och ärren Uppå then förbfästada Guden och HERren.

3. Man kan uti e-
wighet aldrig bli tröt-
ter, At kysa GUDS Lams genombårada fötter: Man wet in-
tet mått, och man wänder ej åter; Ty hjertat thet brister i glädje, och gräter.

4. Jag wil icke glömma then särada handen, Som skrif-
wer misgerningen up
uti sanden. Man und-
kommer lyckligt the
flagande parter, Så
man ha fwer del i

hans pina och mar-
ter.

5. Tit blod, tu mar-
terade Judarnas
Konung, Tit namn
är dock sötar, än söta-
ste honung. Et armt
och et fattigt, et synda-
re-hjerta, Thet har
dock osägeligt godt af
tin smärta.

6. Mit Lam, si här
slipper tu tränga och
truga, Och man har ej
nödigt, at krusa och
ljuga: Så ofta tu kal-
lar, man wet hwad tu
menar; Man lämnar
tig hjertat, tu pröfwar
och renar.

7. Then wäg ther ej
därat behöfwa gå
willa, Ther söta the
wise och floke sig illa.
Then något wil kunn-
na och wara och weta,
Han träffar dock in-
tet, ehuru han letar.

M 5

8. D!

8. O! Fader, tin tankar the äro så djupa. Then stenen hwar på the förnumstige stupa, Ther ha the ensfaldige lifwet at taga. Ja, Fader, så har tu behagat at laga.

9. Wid fem the Jerusalems borgar es brunnar, Allenast här komma rätt torstiga munnar, Skal intet på nåd eller salighet falla; Ty Lammet är offeradt för synderna, Sela.

IOI.

Om then sanna och lefwande Tron.

Mel. Sit althen blod, som i mig röres ic.

D Jesu! wårdes nåd mig sända, At se tin sanning klar och ren. Låt andan i min själ uptända Sit klara ljus och nådes sten. Ach! lär mig,

hwad thet är at tro. Låt mig ej med then fräcka werlden Bezdragas af inbillningsflården, Som ej ger kraft och själa-ro.

2. The blinde själar sig inbilla, At the ha tron af rätta slag. I söter dröm the föras gilla Sin döda tro, med self-behag; När the wäl ur then Helga Skrift, En riktig kundskap kunna hämta; Men dock med HERAN djerfwas stämta, Och följa satans råd och drift.

3. O! huru mången är så blinder, At han GUDS nåd och Christi död Till täcke drar på härstand' synder Och stöd åt syndakroppen snöd. Med hjerta fräckt här faller til, När nådens ord förkun-

kunnat blifwer: Af egen kärlek man tillstrifwer Signåd och lif, som köttet wil.

4. The äro få, som icke mena, Att theas tro är utan fel, Blott therför, at the synas rena utwärtas, och ej hafwa del I grofwalasters utbrätt; märk, Fast synda-roten ej är känder, Och belä själen är bortwänder Från GUD til werlds och syndsens wärk.

5. The, som i sådant mörker ligga, Ä Pharisæer af gröfsta art, Som sin rättfärdighet upbygga På egen grund hel uppenbart. Dop, Nattward och sin kyrkogång Mißbruka the, och ther pålita; Men äro dödas grifter hwi-

ta, Med al sin tro, sin bön och sång.

6. Att hjertat slitt fördärf må sinna, Måst HERren ge uplysning sann, Och lära män'skan rätt besinna: Ehet sielfgjord tro ej hielpa kan; Men, at en saliggjörand' tro, Ä HERrans wärk, och måste flyta Af nådens kratter, som förbytta Allt synda-qwalt i frid och ro.

7. Then förekommande GUDs nåde Först fatta måst en sonda-träl, Och wisa honom i hwad wåde. Han står nu til sin armasiäl: Att han, som förr war hård som sten, Blic nu förskräckt och rörd af lagen, Samt krossad af the dunderlagen,
Som

Som gå igenom
mång och ben.

8. När själen tå af
hjärtat förjer Uti en
sådan synda: nöd,
GUDS Ande ock tilli-
ka börjer Bestraffa
hennes otro snöd: At
hon ej wördat JE-
su blod, Kistan kan
på hans kors har
fästet; Men länge
öfwerdådigt frästet
Then milda HER-
rens tålmod.

9. Men ock ther hos
han henne wisar Mot
alla sina synder råd;
För henne Frälsaren
beprisat, Och witnar
om hans stora nåd:
At han har dragit hen-
nes last Och gått för
henne uti döden,
Samt färdig står, at
nu ur nöden Uthjelpa
henne med en hast.

10. När hon nu ser
på ena sidan Så stort

register af sin brott,
Och gent emot then
HERren blida, Som
nåd wil gifwa och alt
godt; Så drages hon
til honom fram; Ther
hon nu är belt lam, o-
färdig, Och så til al
hans nåd owärdig, At
hon wil sjunka ned för
skam.

11. Ther får hon nu
båd' se och finna, At es-
gen hjelp ej kan förslå;
Tå måst' the falska
stöd förswinna, Som
hon i blindhet litat på.
Hon wil tå, som en us-
sel träl Wid Jesu hel-
ga fötter ligga, Och
för hans dyra blod
ther tiggja Om fräls-
ning för sin arma själ.

12. När så en synda-
re med trängtan Ut-
sträcker alt sin själs be-
gär, Tå upgår tron i
samma längtan, Som
af

af GUDs Andas wär-
lad är. Til Jesum
blir så wiljan bögd,
Förståndets ljus til
hjärtat föres, Och
han af blotta nåden
göres Från skulden fri
och full med frögd.

13. Han blir rätt-
färdig, frigjord, re-
nad Igenom Jesu
blod och sår. Han blir
med honom och föres-
nad Och Andans
witnessbörd undfår.
Han växer til och
Jesum hel Allt bät-
tre fattar i sit hjerta,
Med al hans nåd,
hans blod och smär-
ta, Samt i hans död
tar lika del.

14. Nu Jesu bild i
själen lyser Och synes
mer hwar stund och
dag, Och Jesus sielt i
wärket wisar, At tron
kan hålla HERans

lag. Nu följer här os-
twungit wis Rätt
helgelse och kärleks-
lydna, Med andra
Andans fruktens
prydna Til Anglars
lust och HERans
pris.

15. Frid, frögd,
och söta kärleks-floder
Nu flyta från GUDs
nådes bröst, I sådan
säl; ty Jesus goder
Uppfyller then med ro
och tröst; Ty tron alt
mer och mer tiltar;
Ju längre hon ther i
förblifwer, Ju större
tilwärt nåden gifwer
Och wärkar kraftigt
alla dar.

16. Korstäfte Je-
sus hel allena Tåblif-
wer själens enda alt.
Hans blod är Ele-
mentet rena, Som
hon i Andans ljus ut-
waldt; Ther i hon
stän-

ständigt lefwa wil,
Och gerna annat alt
försaka, Och aldrig
mera se tillbaka Till
thet, som werlden hö-
rer til.

17. När fienden tä-
ser och finner, At rof-
wet honom undan-
gått, Begynner han
alt hwad han binner
Med pilar, lust och
glödand' skott, At
åter storma själen an,
Förstärkt af lött och
werlden arga, Som
bjuder henne til at sar-
ga, Om hon ej platt
förgöras kan.

18. Men själen bör-
jar mot them strida I
Jesu strids och segers
kraft, Hon drager
swärdet ur sin sida,
Och får then seger han
har haft: Hon hjelten
HERRAN Zebaoth,
Som föregår, i stri-

den följer, Swars
sköld och hjälm tä hen-
ne håller För fiender-
nas wäld och hot.

19. O! dyre Jesu,
låt tin Anda Nu städ-
se bo i själen min.
Sändt hwar och en tit
ljus tilhanda, At prof-
wa tron och grunden
sin, Om then är lef-
wand' eller död? Låt
ingen mer sig sjelf be-
draga; Men lär os al-
la råd att taga Utur tin
nådes öfwerflöd.

20. Se til, min
Jesu! om mit hjerta
Rätt lärdt at känna
synden si rugg: Om
thet än i san båttrings
smärta, Med hat til
henne, wändt sin
rugg: Om thet sin bår-
jor warse blitt: Om
thet med suet tig öf-
werhopar, Och såsom
hjorten trågt rovar
Om

Om nåd, at blifwa
banden qwitt?

21. Se til och när-
mar' mig än pröfwa:
Om jag i hjertat släpt
tig in: Om jag ock
ser mig stads behöfwa
En salig kraft af blo-
dent tin: Om jag än är
nytt kreatur, Och wid
tit kors i trone ligger,
Om nåd och hjelp rätt
ödmjukt tigger Mot
fiendan, som går på
lur.

22. En sådan tro
allena galler I dig til
lif, thet wet jag wist;
Jag usle therför' mig
framställer: Bewis
tin kraft, tu ser min
brist. Ach! wärka i
mig self then tro,
Hwarmed jag dig må
kunna bylla, Tu wil
och kan tit wärk upfyl-
la. Hjelp, Jesu! tå
min själ til ro!

102.

Jesu omfattande
med Trona.

Mel. Swarman männne.

WIn äre-kläd-
ning, Dyr a-
skrud Ar Christi blod
och lydna; Ther-
med wil jag bestå för
GUD; Then blir min
himla-prydna. Jag
warder för GUDS
dom ej dömd; Ty
skulden är betald och
glömd, Och jag är ab-
solwerad.

2. Min handskrift är
på korsens stam Til
satans harm upslas-
gen. Ut af the spikar,
som GUDS Lam Ha'
sarat, är nu lagen
Til al thes twång och
qwäljand' we Bort-
tagen, at jag nu kan
se Mig helt förlösd
wara.

3. För

3. Förtjenter lön
 wår fiend' fått, Hans
 hufvud är förkrossat.
 Si, Jesus har i dö-
 den gått, Os med sit
 blod förlossat. Ut sa-
 tan os med rätta mist,
 Thet wet han self;
 fast han med list Hos
 många thet förnekar.

4. Nu thetta helga
 rena Lam, Som sig
 har låtit mörda För
 själen min, på korshens
 stam, Wil jag för
 HERRre wörda, Be-
 toga, at hans dora
 blod Är öfwer alla
 statter god, Och ewigt
 för GUD gäller.

5. Jag tror om
 werldens synda-
 star Wor' tusend resor stö-
 re, Så skull' betalning
 för en hwar, Then
 gröfre med then smär-
 re Fullkomligt at
 hwar enda själ Tillräc-

ka, at et saligt wäl J
 ewigheten njuta.

6. Jag allom nu be-
 toga må, För GUD
 och Anglar kåra, Hur'
 jag i him'len wil ingå;
 Ansönt jag kunde bä-
 ra Alltrones frukt, af
 nådens saft, Och hel-
 gas högt i blodets
 kraft; Wil dock thet
 på ej tänka.

7. Nej, tå jag tros-
 nes sällhet får, Wil
 jag min fromhet
 glömma, Och säga:
 här en köpter går, At
 Lamsens blod beröm-
 ma. Så sjunger fader
 Abraham Med alla
 helgon: låf GUDS
 Lam! Wi syndar'
 äro köpte.

8. Om man tå efter
 bröllops klär Wil
 fråga, kan jag wisa
 Min Jesu ostuld, som
 jag här Tjladt til tröst
 och

och lisa, När jag från
satan bar och blott
Kom undan, och fick
salig lott Bland nåde-
barnen sata.

9. Ehen sköna strud
ihjertat mit Har JE-
su blod försvarat,
Gjordt mig från syn-
da-wäldet qwitt, För
lagsens of bewarat:
All' synda-lustar twa-
git af; Min egen
fromhet fört i qwas,
Och lärdt på nåden
leswa.

10. Bli mig ock
frågat: hwad jag här
Förrättat har i werl-
den? Jag swarar:
minom Frälsar' kår
Ske pris, som löst
från slården, Och fri-
het gaf, at göra godt,
Samt willigt lida
hån och spott, När jag
hans namn bekände.

11. Och som jag wi-
ste, at hans blod Kund'

syndens träck bort-
skölja, Så feck jag ther
af munnert mod, At
aldrig lustan följa:
När i mig kom en o-
ren lust, Jag tackad'
GUD, at iage ej mäst'
Ett skoldig war at
lyda.

12. Til wällust, hög-
mod, girighet Jag sa-
de med frift hjerta:
För al' er kraft och o-
renhet Har Jesus
dödt med smärta;
Jag för' mot er ej
vlågsam strid; To
kraft mig gifwer JE-
sus blid, At hålla er
wid korset.

13. Mot alt är Jesus
korset och dödt Min seg-
rand' styrka worden:
Min rening mot al
synda-nöd; Min hel-
gelse på jorden. Tron
på Jesum är jag fri
För synd och satans
N
flaf

slafweri; Ty Jesus
är min HERRE.

14. Jag får och sidst
i himmels högd, Med
helgon all' ätnjura,
För Jesu ängst, en e-
wig frögd, Hans luf
med kraft utgjuta:
Guds Lam, som för
os slagtat war, Och
werldens synder sielf
bortbar, Ste pris för-
utan anda!

103.

Met. Loffjungar, Loff. 10.

W In JESUM,
som himlarnas
himlar omfattar, Jag
långt mera älskar än
jordiska skattar. I
Jesu mit nöje jag en-
dast kan finna: Af-
karlek til Jesum jag
ewigt wil brinna.

2. The blodiga sår
Jag allenast beröm-
mer, Ur hwilka thei
Guds blod flutu

som strömmar: Thit
tar jag min tillfrgt, i
Christo at lefwa: Jag
wil i hans blod-sår
mig endast inwefwa.

3. Wil werlden för-
följa och hat til mig
bära, Så wil jag dock
älska min brudgumne
lära. Om him len wil
blitra och dundra och
braka, Så går jag
från Jesu dock aldrig
tillbaka.

4. Om ändrlig och
jorden skal krossas i
stycker, Och alt sig i
werlden til undergång
stickar, Så skal dock
mit hjerta wid JE-
sum förblifwa, Från
hvilken mig djefwul-
len aldrig skal drifwa.

5. Ty Jesus han
måttar mit hungran-
de hjerta, Försoctrar
med glädje al ängest
och smärta: Thei wet
jag;

jag; ty wil jag nu ej
öfwer gifwa Min
Jesum, som wil i mit
hjerta förblifwa.

6. Si! Jesus han
kommer hos mig til at
gästa: Han wil sig i
kärlek mig ewigt nu
fästa. O! glädje, o!
kärlek, o! härliga kro-
na. Ho wille för Je-
su skull någon ting
stona?

7. Til Jesum wil
jag mina tankar up-
lyfta, På honom med
rena begärelser lyfta:
Min Jesum wil en-
dast jag älska och ära:
Fast jag thenna jordi-
ska hoddan skal bära.

8. När ögon och
hjertat i döden sig bry-
ta, Så skola aff själen
the suckningar flyta:
At Jesus, skal Je-
sus min Jesus för-
blifwa, Som mig
för sit blod skull,

wil himlen nu
zifwa.

104.

Mel. Loffstunger, Loff. 16.

När jag tig, min
Jesu, i trone
får äga, Wil jag efter
himmel och jord intet
fråga. Jag lemnar
alt annat och söker thet
ena, At tro på min
korsfästa Jesum al-
lena.

2. Hans sår och
hans strimor the bli
nu mina ära, Som han
utaf kärlek för mig
welat bära: Ther kan
jag få nåde, ther wil
jag mig sänka, Jag
wil uti tron på min
Frälsare tänka.

3. Jag agtar nu in-
tet alt buller i werl-
den: I Jesu jag njut-
ter nu frihet från slår-
den. Låt bullra, låt
stor-

storma, ja, dundra och knalla, Jag skal dock från Jesum tillbaka ej falla.

4. När Jesus i tron ne mig krafter wil gifwa, Så kan mig ju ingen från honom bortdrifwa. Min Jesus mond' hjerta at mit med sig förena, Trots djestwol och werlden: jag hans är allena.

5. Nu Jesus nöjer allena mit hjerta: Hans blod-sweet fördrifwer al ångest och smårta. Ehet tror jag förwisso! to wil jag ock skatta För sällhet allena, at Jesum omfatta.

6. Jag skäddar hur' ljustigt mig Jesus wil möta; Ty älskar jag endast min brudgumme söta. O! kärlek, o! nöje, o! hufwaste lefnad. Ho må icke söka hos Jesum al trefnad?

7. All jordenes nöje snart tager en anda; Ty wil jag mit hjerta til himmelen wända. Jag endast wil älska min Frälsare kära, Och honom allena mit hjerta förära.

8. När tim'liga lifwet i döden tar anda, Då wil jag min själ til min Jesum upfända. Ja, Jesus min Jesus skal wara och blifwa, Han skal ock för sin skull, mig himmelen gifwa.

105.

Mel. Barmhertige Gud. 10.

Mit sargada Lam! Hel fuller med skam Och blygsel jag är, När jag mond' besinna, Min Frälsare kär Din kärlek

lek til mig, Då son-
derna mina Tu lade
på tigg.

2. I borgen tu gått,
Och straffet utstådt:
Til döds tu tigg blödt,
Och så för min räk-
ning Sjelf pliktat och
bött: Hwar med tu
nu har Gett giltig för-
likning För mig, åt
tin Far.

3. Jag tackar då tigg,
Min wån, hjertelig,
För alt öfwerflöd Af
kärlek tu wisat Mig
ut i tin död. Ach! min
blods-förwant, Tit
namn ware prisat,
Som mig återwant.

4. Tack, dyraste
wån, För godheten
then, At kärligt tu har
Til nåder mig tagit;
Förlerad jag war:
Tu bedit för mig;
I blodet mig twagit;
Gjordt salig i tigg.

5. Min Frälsares

hand, Har låssat the
band. I them jag
måst si Mig satan in-
weswa; Men nu är
jag fri. Then för-
mon har jag, At kun-
na nu lefwa Til Je-
su behag.

6. Min friade själ
Hon mär nu helt wäl.
I Frälsares sår,
Min fri-stad jag fin-
ner, Då samwetet slår.
Hwad nödigt mig är,
Altsammans jag
winner At brudgum-
men kär.

7. Jag är hos mitt
man: Min glädje är
han: Jag är nu för-
nögd; Ty aldrig på
jorden Fins dyrare
frögd, An ligga i
samm Hos then, som
är worden Min salig-
hets hamn.

8. Mit hjerta har
ro; Ty jag kan nu tro,
At

At tu är mit Lam,
Som tig har utgif-
wit, Och för mig gått
fram. Jag har i tin
död Utflorader blifwit
Och frälster af nöd.

106.

Mel. Loffsjunger, Loff. 11.

D! JESU, min
Skönste, min
Kärste på jorden, Din
Kärlek nu endast min
fågnad är worden.
Mithjerta, min JE-
su, af kärlek tu dragit
Til mig och ifrån mig
aldeles borttagit.

2. Fast jag ej, o JE-
su, förtjenat tin nåde,
Så har tu af kärlek
dock frälst mig af vå-
de. Jag har i min otro-
tig gjordt mycken mö-
da; Dock tu, utaf
kärlek för mig, lät
mig döda.

3. Al oro och fruk-
tan nu hafwer sin an-

da, När jag mig i tros-
ne till Lammet mond'
wända: I stället så
skänckes mig tusende
frögder, Sifs tröst uti
själen, som bäst gör
förlögder.

4. Din kärlek, o JE-
su! upfriskar mit hjer-
ta, Fördrifwer al os-
frid, al ångest och smär-
ta. Jag kan mig för-
tan tillfrids mig ej gif-
wa; Ty wil jag nu
gera tin egen för-
blifwa.

5. Så usel, eländig,
så blott och så blinder,
Så oren, jag är, och så
fuller med synder, Så
är dock min fågnad, at
tu mig i döden Har als-
skat, och ther med för-
lossat ur nöden.

6. För mig war tu
pinier, för mig har tu
lidit, För mig tu till-
lif uti döden utgifwit.
Ach!

Ach! skulle wäl annat
intaga mit hjerta,
An tu, som thet wun-
nit med ångest och
smårta.

7. Tin kärlek, tin
marter, tin nöd och tin
sweda, Mig endast
kan sågna, kan gläda
och leda. I blodet, som
för mina synder ut-
runnit, Mit hjerta
allena sit nöje har
funnit.

8. Tit hjerta, som
blef utaf swjutet up-
stungit, Min fattiga
själ tig at älska har
tvungit. Thet är nu
min fri-stad, thet wil
jag städs wara: Jag
fruktar ej tå någon
nöd eller fara.

9. I tig, o min JE-
su, al seger jag finner;
I kraft utaf blodet
jag alt öfwerwinner;
När jag uti trone til

korsket mig håller, Så
äger jag kraft öfwer
alt hwad mig wäller.

10. Alt hwad jag
betar swar i Jesu jag
haftwer, Sit namn
och sit kors han i hjer-
tat ingrafwer. Man
kan ej åstunda, man
kan ej begära Thet sjä-
len mer sågnar, än
Jesús min käre.

11. Ej något i werl-
den mit hjerta mer
gläder: Jag råknar
thes nöje för träck och
för släder. Min kors-
fästa kärlek allena gör
nögder, Och stänker
min själ outhärliga
frögder.

12. Din sköna gestalt
mond' mig endast be-
haga. Din kärlek har
kunnat mit hjerta in-
taga; Ty dag'ligast
äsi tu bland människor
alla: Ho wil nu wäl

från tig, min Frälsare, falla?

13. Nu sedan mitt hjerta tin kärlek fått smaka, Så wil och så kan jag ej mer gå tillbaka. Ach! Skull' jag förgåta dig, som mig har frälsat, Och mig in i döden så hjertelig älskat.

14. Nej aldrig, mitt Lam, wil jag dig öfvergifwa; Ach! wärdes tu min uti ewighet blifwa. Hvad skal os åtskilja? ej döden, ej lifwet; Ty tu har i döden för mig dig utgifwit.

15. Ej kan jag, ej skal jag, ej wil jag nu mera förgåta, at älska dig Jesum, min kära. Dig skal jag städs läfwa, tigg skal jag berömma: Jag kan ej tin kärlek i ewighet glömma.

16. Min trofaste Jesu, tigg skal jag hembära, Tidd och ewighet, läf, pris och ära: Jag skal tigg uphöja, tigg wörda, högt agta, At tu utaf kärlek till mig låt tigg slagta.

107.

Mel. Förbida Her. Gud ic.

D! Sötaste Guds Lam! Som för mig slagdad är, På korshens höga stam, Jag håller tigg så kär, At hjertat är ej mit, nej tit. Mit kära Lam bör hafwa sit. Si, här tin lön, för säreus flod, Och för tit mykna blod :;

2. Tu wil ej annat ha, Min milda blods förwant; Tu wil till godo ta En sådan ringa pant Utaf min kärlek emot tigg, Then tu self

helf upståndt uti mig,
 Då tu tit lif upoffrat
 har, Och mina syn-
 der bar :::

3. Ach! tag mit hjer-
 ta tå, Bestånt thet
 med rit blod. Ach! låt
 mig rening få, Och
 styrk mit matta mod,
 At uti trone tråda
 fram Till tig, min
 bror, min wån, mit
 Lam, At kysa tina
 helgasår, Hwar efter
 jag åtrår :::

4. Din dyra blod:
 swett röd, Som
 strömlift nederflöt uti
 tin ång' och nöd, Och
 jordens mull begöt,
 Then är och blir min
 synda-bot, Som bort-
 tar' lagsens strånga
 hot, Som släcker helf-
 wet's beta glöd, Och
 friar mig fränddöd :::

5. Från syndsens
 slafveri Och lustars

tjenst så snöd, Mig
 Jesus har gjordt fri
 Med nådens öfwer-
 flöd: Hans blod är
 dyrar', än at jag Skal
 lyda köttfens wälbe-
 hag; Ty Jesu kärlek
 tvingar mig, At en-
 dast lefwa sig :::

6. Ej är thet något
 twång, At tjena JE-
 sum kär: At wandra
 lifsens gång, Thet ju
 en glädje är, En för-
 mon och en salighet,
 Then hwar årfärer,
 tror och wet, Som
 Jesum bår uti sit
 bröst, Och af hans
 blod har tröst :::

7. Hans ok är idel
 lust, Hans börda är ju
 lätt; Men synda thet
 ger pust Och qwal på
 alla sätt. Thet för' min
 hjertans Jesu god,
 Styrk hjertat med tin
 sår och blod, At hålla

Anden i sin död Och
slippa althes nöd.;

8. Wis' här tin
GUDa-kraft Tu min
Immanuel. Låt blo-
dets dyrasaft Inflyta
i min själ, At jag, i ti-
na sår ingömd, Må
slippa bli för synd för-
dömd; Men njuta re-
ning hwar minut, In
til min lefnads slut.;

9. Ej kan jag utom
tig Et ögnableck bestå:
Ach! upväck therför
mig Hwar stund til
korshet gå, At suga
kraft af tina sår; En
i tit blod jag alt för-
mår; Så drag mig
Jesu mildelig Alt
mer och mer til tig.;

10. Kngt fast vårt
Lärleks-band. Besegla
hjertat mit Med löf-
sens Helga And'. Låt
dora blodet tit Min
tröst, min frögd, min
glädje bli, Mit fasta

flott, ther jag är fet
För synd, för satan och
för werld, Och blir
ther i ej snård.;

11. Lef, Jesu i min
säl, Jag lefwer ock i
tig. Ach! tu mit enda
wål, Föröka tron i
mig, At jag blott lef-
wer af tin nåd, Och af
tit blod ta'r tröst och
råd, At jag ej håller
mig för min; Men är,
min Jesu, tin.;

12. Intag mit hjer-
ta så, At jag ej annat
wil, An jämt wid
korshet stå, Och uti tro-
ne still' Påssjunga tig,
som korshäst är, Och
saligheten mig består.
Tack ske tig HERre
Jesu blid, Nu och til
ewig tid.;

108.

Mel. Herrens Jesu lärre.

Ach! när får jag
ståda

frådattig, kär'ste Jesu, När wil tu omfamna mig, kär'ste Jesu! Ach! jag längtar hjertelig, kär'ste Jesu, Jesu, kär'ste Jesu.

2. Sjålen törstar innerlig, skön'ste Jesu, Och är ängslig uti mig, skön'ste Jesu. Ach! när skal jag finna dig, skön'ste Jesu, Jesu, skön'ste Jesu.

3. Allt är idel ängst och nöd, dyre Jesu, Som ej flyter af tin dödd, dyre Jesu, Och utaf tin blod-svett röd, dyre Jesu, Jesu, dyre Jesu.

4. Hjertat finner ingen frid, utom Jesu, Ty i tron jag hänger wid dig, min Jesu, Och förnöder al min tid i min Jesu, Jesu, tu min Jesu.

5. Si! tin fötaljus-

lighet, söte Jesu, Ser min själ frimodighet, söte Jesu, Uti sorg och ängslighet, söte Jesu, Jesu, söte Jesu.

6. Tu är outhärlig god, gode Jesu; Ty uti tit kärleks-blod, gode Jesu, Wederqweckes själ och mod, gode Jesu, Jesu, gode Jesu.

7. Jesu, tu min glädje är, fromme Jesu, Annat mig ej fågnar här, fromme Jesu. Lig allena jag begär, fromme Jesu, Jesu, fromme Jesu.

8. Kom min aldra lif'ste gäst, trogne Jesu. Till tin brud tu mig har fåst, trogne Jesu. Tu förnöjer själen bäst, trogne Jesu, Jesu, trogne Jesu.

9. Låt tin sanning lysa mig, milde Jesu.

Sjå

Sjålen ålskar hjerte-
lig tig, min Jesu.
Ach! jag väntar efter
tig, milde Jesu, Je-
su, milde Jesu.

10. Kom, o! Jesu,
tag mig in, kom, o!
Jesu, Ut i himla-fröde-
den tin, kom, o! Je-
su, Och förlossa själen
min, kom, o! Jesu,
Jesu, kom, o! Jesu.

109.

Mel. Du bryllar hela jord ic.

Mitt Lam, som tig
lät slagta, Hur'
skal jag dig högt agta
För al tin kärlek-
flod? Mig har tu ab-
solwerat, Min synda-
skuld klarerat, Min
Jesu, med tit GU-
Da=blod.

2. Hur' får min själ
tig varit, GUDS
Lam, jag wist ärfarit:
Ty tu har tänkt på

mig, Och ganska hjerte-
ligt långtat, Min
sällhet efterträngt,
Ells tu mig draga siel'
til dig.

3. Sit rum nu dus-
wan funnit, Hon
fram til arken hunnit,
Eber hon kan säker bli.
Hon kund' ej söder få
hweila, Un hon til dig
teck ila. Nu är hon
från al fara fri.

4. Mit hjerta tu up-
wåkta, Min' sonda=sår
betåkte, Och tog mig
up til tin. Tu wil min
brudgum' blifwa:
Jag wil och hjerte'ligt
gifwa Mitt ja åt dig,
o! Jesu min.

5. Tu har tin öns-
kan wunnit: Och jag
har trösten funnit,
Som flyter af tin
nöd, Din själa=ångst
och möda, Tit qwal
och swett then röda,
Tin'

Tin sår, tin marter, /
blod och död.

6. Til skyldig lön /
för thetta Tu för mig
mond' uträtta, Min
sål och hjerta tig Jag
wil aldeles gifwa,
Tin egendom förblif-
wa Gåd' nu och se'n
ewinnerlig.

7. Mig i tit band tu
knutit, Och utaf nåd
beslutit, At ständigt
wara min. Jag wil
ock tin förblifwa:
Från tig skal mig ej
drifwa Nu mera kun-
na någon ting.

8. Tin sönderstung-
na sida, Tit bleka an-
sigt' blida, Tit rosen-
röda blod, Tin kropp
til benen slagen, Tin
sål af ång'it betagen
Förnöje nu min själ
och mod.

9. Med tina händer
såra, Som the mond'
genombåra, Mitt

namn med blod tu har
Jliffens bok wyteknat
Och ibland tina råk-
nat, Som tu har uti
tit förswar.

10. Mit Lam, jag
wil nu ligga Bid fot-
tren tin' och tigg a
Tröst, nåde, lif och
frid: Alt annat wil
jag glömma, Och blo-
det tit berömma,
Samt sären tin', o!
Jesu blid.

11. Til hjertat tit,
som blödde, Nartu på
korset dödde, Jag mig
i trone wändt; Ther
hvilat sig mit hjerta;
Ther är jag fri från
smärta: Ther har jag
nådens sötma kandt.

12. Tu mina fel be-
täcker: Mig ingen
ting försträcker. Ho
skal tå drifva sig, Mig
ur tit hjerta taga, Och
från tin famn mig
dra

draga? Ty tu skal ju förswara mig.

13. Nu satan har förloradt Sin rätt: jag är utkorad, Jge-
nom Lamfens blod.
Om han mig wil för-
dömma, Strax mon-
de jag mig gömma
I hjertat tit, o! Je-
su god.

14. När synden mig
anfaller, Til tig jag ta
mig håller. I tron jag
tillflygt tar Til tin up-
stungna sida, Och slip-
per qwalsamt strida;
Ty tu för mig ju seg-
rat har.

15. Ut i min själ och
hjerta, Tin mykna
nöd och smärta Låt
blifwa djupt intryckt.
På nåden wil jag lef-
wa, Wid korset alltid
blifwa, I trone trygt
och oförtryckt.

16. Min GUD, jag
ödmjukt beder: Agy!

at jag til tin beder, Til
namn utspida må,
Tin' under så förkun-
na, At själar blifwa
wundna Och bragte
snart til mig at gå.

17. Så skal jag låf
och åra, GUDs Lam,
tig ständigt bära; Ty
tu har frälst min själ,
Och med tin död och
pina Gjordt fullt för-
synder mina, Så at
jag nu må ewigt wäl.

IIO.

Mel. Förbida Herr. Gud 2c.

Dnsider har jag
tå Ut i then lug-
na hamn Ock ändtellig
fått gå; Jag menar,
Jesu famn; Ther
jag ej finner eller wet
Th en aldraring'sta
swårighet; Ty Jesus
outsäg'ligt godt. Utdel-
lar utanmätt.;

2. Jag källa må
med

med stål Then tid en
jammers-tid, Då jag
en otros-träl Måst
wåga owis strid, Då
jag mot synden sträf-
wade, Och kände ej
min Frälsare: Jag
gick ur en i annan
strid; Men kände in-
gen frid :.

3. En kundskap falsk
och tom Mig sade:
sådan lut, Ey sådan
samwets-dom Kan
bränna synden ut.
Jag föll, stod up; men
föll på nytt; Jag gjor-
de thet jag förr had'
skndt: Jag köpte dyrt
en korter frid Med en
långwarig strid :.

4. Mit samwet,
som war wäkt Af lag-
sens hotande, Blef
mer och mer försträtt
Ju mer jag kämpade.
Jag tänkte en gång
winna slut: Min trost
war blott at hårda

ut: Jag låg med al
min helgelse Under
förbannelse :.

5. Men GUD, som
thetta såg, Uptäckte
mig mit fel, At jag i o-
trol låg. Hel dödder, kall
och stel: Fly först til
Jesum, tigg om nåd,
Mot synden skal wäl
se'n bliråd: Wil tu til
nåda-stolen gå, Så
skal tu nåde få :.

6. Men nu, nu böd
thet mot; Ty satan
wille ej; Här hördes
Agars hot; Förnustet
sade: nej, Skal tu gå
oren, som tu äst Til
nya testamentets
präst? Nej, synden
först bör se sit slut, I
elden brännas ut :.

7. Jag fattig föll lå-
nid, Just sådan som
jag war; Jag bad om
nåd och frid: GUDS
Ande gaf mig swar:
Si!

Si! Jesus undfår syndare: Hos honom är förlåtelse. Tu är ju en gång återlöst, Låt thetta bli tin tröst:;

8. Jag trodde thet war sant, Jag vågade thet på. Min återlösnings-pant Gaf han mig thet uppå. Nu är al min Theologi, At som et barn på Jesum si. Uti en så enfaldig tro, Har jag en ständig ro:;

9. Jag har båd' frid och frögd: Jag utaf sorgejwet; Mig Jesu blod gör nögd. Han sin rättfärdighet På mig har klädt, at jag är ren Och staplar jag, är hanejfen, At kårt påminna mig mit fel, Och gör mig genast hel:;

10. GUDs nåd jag nu ej mer Drar til lösnings-agtighet: Mig Jesus

styrka ger, At i lydighet Hans helga fot-spår följa så, At jag hans wilja göra må: Then stora förmon jag nu fått, At kunna göra godt:;

11. För hela werldens guld Wil jag ej brota mot Min Frälserman så huld, Som är lagt synda-bot För mig, at jag kan vara fri För synds och satans tyranni. I Jesu blod och öppna sår Jag ständig seger får:;

12. Låf ware tig GUDs Lam, Som nådigt dragit mig Ur otronens mörker fram In uppå fridsens stig. Jag är nu död från syndsens lag, Tu är min starkhet, jag är swag. Mot satan, löstet, werldsens flård Ur tu mit segers-sward:;

13. Jag

13. Jag hade wäl min strid förr kunnat undgå, Jag hade samma frid, Som nu, at tå undfå. Men si! then stora hemlighet, Som ligger i ensalighet, Tro nåden, som en syndare, Thet kunde jag ej se.;

14. Then som en stråt har gått, Som full med klippor är Och många stötar fått Samt warit djupet när, Han reser tekn till at ge Barnagel för the resande, At the en thgit fara må försigtigt undgå.;

15. Så lär tå kära själ, Som under ångslan åst, Och sitter som en trål I syndsens fjättrar låst: Ach! börer, hörer alle j! Thet fins ej nåd wid Sinai; Men hos GUDS

Lam, min Frälsare, Thet är förlåtelse.;

16. Hör hur' min själ wån Han ropar: Kommer tå! Ach! säg tå, ho är then, Som icke thit wil gå? Jag har försökt, at han är god. Ej annat än hans döra blod Kan hela själens syndabrist. Ja! Amen! Thet är wist.;

III.

Mel. Swar man må nu ic.

MIn Jesu, efter tu mig löst Och låtit mig årfara I hjertans tro, then söta tröst, At tu min wån wil wara: Ach! Jesu, tag mit hjerta tå, Tag själ och kropp, tag lif också, At i tin tjänst förblifwa.

2. Hjälp, medan jag än lefwer här Med

lit thet på arbete, At
mången själ, som löster
är, Må thet i kraft
få weta, Samt tro
GUDS kärleks öfwer-
flöd, Som wistes ge-
nom Sönsens död;
Then ingen fullt be-
griper.

3. Ach! märker dyra
nåde-barn, Hwad jag
er hjertligt beder; Lär
hålla alt för idel skarn,
Som ifrån blodet le-
der. Uti er hela lefnads
tid, Låt ingen ting med
sådan nit Förlunnas
och pådrifwas.

4. Tsynnerhet then
lära skal, Må thetta
wål befinna: Ty
fruktlöst är thet läro-
tal, Och kan ej själar
winna, Som ej för-
kunnar Jesu blod,
Samt korsens död,
som han utstod Til
galland' själa-fräls-
ning.

5. Lässte tig, HER-
re Jesu min, At tu är
mån'ska worden, Och
har med blodig ång'st
och pin', Betalt al
synd på jorden. Ach!
hjelp, at thet predikas
rätt Uppå et Ewange-
listfätt, At själar må
bli frälsta.

6. GUDS ende
Son, o! Jesu blid,
Ach! wärdes tig för-
barma, Nu öfwer
ganska werlden wid:
Tin trogna barn om-
arma: The swaga får
tin styrka gif: The
sorgse hjertans tröst tu
blif: Låt stads i frid
os wandra.

II 2.

McI. Säll then, som hafw. 26.

SIt kors, o Lam,
tin blod och död,
Thet är och blir min
sällhets stöd, Min en-
da

da hjelp och bästa
tröst; Enther med är
jag återlöft.

2. Från lagsens
twång och syndsens
nöd, Från satans
magt och helfwets
glödd: Allsammans
har tu hjelte god, Du
öfwerwunnit med titt
blod.

3. När något ondt
mig faller in, Så tän-
ker jag på pinan titt,
Och gömmer mig i ti-
na sår, Strax segren
jag aftig undfår.

4. En synden migej
fälla kan, Så länge
jag blir hos min man,
Som henne öfwer-
wunnit har; En al-
min synd han på sig
bar.

5. När satan nu sit
synda-kram Mig låg-
ger för' och wif sar
fram, Och wil mig
snarja i sit nät, Så

kan jag säga honom
thet:

6. Mig Jesus tagit
up til nåd, Jag kan ej
följa tina råd, Han är
min man, som gjordt
mig fri Ifrån titt wäld
och tyranni.

7. Och honom blott
jag lesiwa wil, Then
jag med råta hörer
till, Som med sit blod
utköpt minnsål, Uticke
långre bli titt träl.

8. En kan och wil
jag aldrig mer Nuefa-
terfölja titt begär,
Som länge nog, ty
wärr, är skedt, Förr
än jag Jesus hjer-
tat gedt.

9. Men strax, som
han mit hjerta fått,
Så fick jag smaka hu-
ru godt Thet är, at ål-
sta Jesum god, Som
twär mig dag'lig' i sit
blod.

10. Godt mod jag har och wäl jag mär Jesu blod och dyra sår: Jag har ther i min salighet Här uti tid och ewighet.

11. Så är jag hans och han är min, Som i sin sår mig slutt in: Båd' lif och ande, Kropp och själ, Nu mär i Jesu ewigt wäl.

12. Ty hans rättfärdighet och blod, Är nu min skrud och klädning god: Ther med jag kan för GUD bestå, När jag til domen skal framgå.

III.

McL. Nie skepp nog länge ic.
Förnufts usle trålar! Hwad hjälper hwad jag rålar Ut frälssa edra själar? All mystisk mörk Theo- logi! Är ju bedrägeri. Hwad hjälper sam-

wetsplågor, Samt lutnings eldars lågor Ut dämpa syndsens wågor? Förutan tron är bättring al, Et hårdt; men kärnlöst stahl. Ej någon känst på jorden Utgrunda kan the or- den: At GUDS Son har antagit kött Och uppå kors- set dödt. Si, thet är hemligheten, Hwar af i trogne weten, At ren och sann religion Består i ordet tron.

2. Johannes wisar stråten Thit synden blir förlåten, Som blifwit först begråten, Si! säger han: si Lammet, si! Statt ej wid Sinai. Ach! ach! then läre dagen, Då jag af GUD blef drag- gen Til Jesum ifrån lagen, Then tid går al- drig ur min häg, Då jag

Jag först Jesum såg;
När jag i trone JE-
sum ser, Har satan ej
at fordra mer, Then
hand-skrift, som emot
mit stod, Ar plånad ut
med blod. Om otros-
hafwet storma wil, I
Jesu får jag hwilar
fäll'; Om sonden ter
sit hufwud fram, Så
mins jag: si GUDS
Lam.

3. Bort werld med
tina häfswor, Bort
mån'sto-gunst och gäfs-
wor, Jag e'r ej längre
läfswar, Mit hemwist
är i himmelen Hos
GUD och Frälsaren;
Han har min synd af-
twagitt, Mit hjerta
från mig tagitt Och up-
til him'lendragitt; Jag
går här, som en wan-
dringsman, Hem til
mitt rätta land. Han
mig ock wäl förlänar
Swad til min resa tje-

nar; Jag wet, at jag
sidst finner honom I
Jesu kärleks-famn.
Jag vålnar år och da-
gar Så länge GUD
behagar, Och är med
HERRANS wilja
nögd: Ty Jesus är
min frögd.

4. GUDS Son
har sagt the orden, Tå
han giet här på jorden:
At then är salig wor-
den, Som uti honom
finner ro Med en o-
skrymtad tro. Fast jag
min del fördärfwat,
Har Jesus dock för-
wärfwat, At jag får
lifwet ärfwa; Ty jag
af HERrans kärleks-
råd, Af idel nåd fått
nåd. På Jesu ord jag
bygger; Ty wet jag,
jag är trygg: Then
tron, som grundas på
hans får, Som hälle-
berget står. Min hög-

sta sällhet grönstar,
Jag har alt hwad jag
önstar; En hela Fräl-
sarens Berson Ar
min igenom tron.

II 4.

Mel. Förbida BErr. Gud ic.

Ach söte själa-wån,
Hur' söt tin kär-
leks-slod? Hwad har
tu fått igen För tin ut-
gutna blod? Et säll-
samt byte tyll's mig se,
Som wäl kan allom
undr an ge, At tu
GUDS egen Dyr a
Son Gafs ut til spott
och hån :.

2. För uselt synda-
stoff, Ja, för en syn-
da-slaf, Steg nu från
him'lens loft, Och tig i
döden gaf, At fångar
skulle köpas fri, Och
blinda måtte wägen
ft: Ej större kärleks-
prof är stedt, An tu
har os betedt :.

3. Förlåt mig Jesu
nu, At jag så dristig
är, Och frågar tig:
hur' tu At mig kund'
blifwa kär, Som låg
uti mitt synda-blod,
Och hardt in til för-
derfwet stod? Tu wil
ju ha en rener brud,
Bellädd i helig
strud :.

4. Ach! skull' jag
blifwa god, Så måst'
tu sjelf gå fram Och
twå mig med tin blod,
Som ur tin sido rann.
All kraft war så beröf-
wad mig, At jag ej
kunde gå til tig: Ej
hade jag en enda trå,
Hwar med jag kund'
bestå :.

5. Jag wist' ej be tig
om, At tu skull' hjelpa
mig; Men tu af kärlek
kom, Och roppte mig til
tig. Jag wiste ej, at jag
war krank, Jag tyll'
jag

Jag lefde utan want,
När jag lif som en
hedning from Ej kom
för werldslig dom ::

6. Ach! si, ach! si jag
wet Hwad thet war,
som tig böd: Ein stora
kärlighet, Och min så
stora nöd. Tu säger:
wil tu tro på mig,
Så skal jag alt för-
låta dig, Tu skal ock så
så bli mig när Och Fa-
dren ha dig kär ::

7. Enganska ljuflig
röst, Som jag nu af
dig hör, Ach! mer än
söta tröst. Thet wiste
jagej förr: Ut Fadren
sjelf han har mig
kär Tig, som stads
kärkommen är. Hwi
skull jag mer tå fruk-
ta mig, Ut dristigt gå
til dig ::

8. Har jag tå funnit
nåd, Hwi skulle tå en
ann', Som uti öfwer-

dåd Ej lupit så långt
fram, Nu rådas för,
at gå til dig, När han
har hört hwad tu
gjordt mig? När han
et lika år'nde har,
Wist får han samma
swar ::

9. Tack söte Fräl-
serman, Som hwilfar
tina får, Thit själen
hastan kan, At hon thet
hwilfar. Ach! när
en själ uttröttad är,
Ther hwilan he ne
wist är kär; Men ut-
om then ej fins nå'n
ort Ther man änn' ro
förspordt ::

10. Bör någon älska
dig, Jag thet wist gö-
ramå; Ja, ingen öf-
wer mig Bör itinkär-
lek gå. Then mången
synd förlåten är,
Han bör ock ha dig
mera kär. Thet är
förutan tahl och mått,

Hwad jag af tig har fått ;:

ii. Jag må ej ge mig ut För then, som wår digt kan Beskrifwa alt till slut; Thet kan ju ingen man Beprisa nog tinkerlek här, Än mindre jag, som intet är; Dock skal thet wåra mig en tröst, At tu hör spådas röst ;:

12. Sidst kommer jag till dig, Hör hwad jag af dig ber. En bön har jag med mig, At lägga för dig ner Fullborda HERRE helf tit wårk, Föröka tron och kraften stark, Förwåra tu thet helf i mig, Som jag har fått af dig ;:

IIIS.

Mel. Alder får jag min nr.

Jag föddes i synd,
Förder hwad och blind;
Jag fostrades

opp, Likställigt med werlden, I rasande lopp; Men kände et slag, Och såg strax, at flården War twårt mot GUDS lag.

2. Jag sökte at bli Anklagandet fri; Jag frestade på The renings gars wågar Till helgelse gå, Som jag blifwit lård. Ju mer nit jag plåga, Ju mer blef jag snård.

3. Jag hörde et råd: Bed Frälsar'n om nåd! Jag föll nu til jord Och kunde knapt tala Af blygsel et ord. GUD reste mig opp, Och jag blef hugswalad, Och fick litet hopp.

4. Jag började på Till Frälsaren gå, Nu är jag så wan Bid honom at tala Som wid någon ann'. Thwar jag nu är På berg eller

Så läfswad' GUDS
Ande Wid korset
trogghamn; Enliter
jag på, Mit skepp, skal
ej stranda Fast storm-
wädren gå.

12. När jag tänker
på, Hur' tu welat gå
I döden så swår Och
för min skuld wandra
Mer'n trettio år, Så
tånd's mit begär, At
säga för andra, Hur'
nådig tu är.

13. Om hwar och en
sial Kund' sinna, hur'
wål Och saligt thet är,
At stå i förening Med
Frälsaren kär, The
fölla strax nid Och
tiggde om rening Och
andelig frid.

14. Jag undrar för-
sann, Hur' människän
kan Stå längre emot
GUDS röst, som blott
ropar: Fall Lamet
til fot! Tin synd är
betalt, Jag tig öfwer-

hopar Med nåd öf-
wer alt.

15. Min Jesu mig
drag At jag stund och
dag I tron til dig flör,
Och blott wid dig hän-
ger Min siala-wän-
dor! Upwäck mit be-
gär, Tu mera ju län-
ger, At hafwa tig kär.

16. Ach! gif mig tin
lejd, At wåga en säjd
Mot satan och werld.
Hjelp söka tin ära,
Then tu ock är wård.
Stork mig med tin
hand Tit namn til
at bära I frännan-
de land.

II 6.

Mel. Rått hjertelig jag
långtar ic.

Min Jesum jag
inlutit uti
mins hjertans sinn':
Sit blod har han ut-
gutit, Och utköpt sjä-
len min. Från qual
han

Han welat lisa Mig
dödsens slaf och rof.
Ho kan wäl nå'n sin
wisa Et större kär-
leks-prof?

2. Han året som
borttager Och synd-
sens magt för stör:
Han året, som mig
twager: Hwad rödt
år, snöwit gör. Hans
blod mit hjerta ful-
tar, At nögd och glad
jag är, Och ej för do-
men fruktar, Som
syndar'n eljest plår.

3. Dit namn, kors,
blod och pina, Allen i
allan tid, Låt i mit
hjerta skina; Så har
jag frögd och trid. Låt
se tit kärleks-hjerta I
samma bild för mig,
Som tå, med ångst
och smärta, Til döds
thet blödde sig.

4. Tag, göm mit
arma hjerta Uti tin' si-

do-sår: At frälst från
ångst och smärta, Tin
nåd thet smaka får.
Låt mig få se och rö-
na I liffens bok mit
namn. Låt mig, min
Brudgum' sköne, Blt
ewigt i tin famn!

II 7.

Om Trones En- faldighet.

Mel. Tulnswa ore farw. 11.

S Het ord enfaldig-
het, At lättare at
nämna, An i sit hjerta
åga med upriktighet;
En Adam wil ej lätt
The gamla högder
lämna, Och stiga ned
uti en djup enfaldig-
het. Then tig lärdt fat-
ta, Han wet tig skat-
ta Långt mer, än alt
hwad werlden kallat
dyrt och högt. Tu är
en himla-konst, Som
lökes

soles wi st omsonst,
 Ther wisshet samlas
 hop med werldslig
 klohetens-garn; Ehen
 som then konsten lä
 ra wil måst' blifwa
 barn.

2. Tilför'ne önskad'
 jag Alt högre, högre
 klifwa, Och fruktade,
 at tiden ej skull' hinna
 til: Nu längtar jag
 hwar dag, Alt nedriga-
 re blifwa, Och fruktar,
 at ej bli enfaldig som
 jag wil. Jag endast
 längtar, Jag ber och
 trångtar, Så fattig
 som jag är isären fin-
 nare. Tack tu enfal-
 dighet, Som intet me-
 ra wet, Ej eller weta
 wil, än endast JE-
 sum kär, Som för
 min synd på Golga-
 tha korsfästet är.

3. Ach! min Im-
 manuel, Låt mig alt

mer tilwära I wis-
 dom, ålder, nåd, och
 mera and'ligt godt.
 Bålsigna tu min själ.
 Låt bli min hwar-
 dagslära, Alt lästwa
 tig för al then nåd jag
 aftig fått. Låt frälsta
 fåret Ur sido-såret
 Sin styrka och sit sjä-
 la-uppehälle få. När
 jag wid korset står
 Och skådar tina sår,
 Så glömmet jag alt
 annat och blott tänker
 på, Hur jag en gång
 skal glad och nögd til
 Sion gå.

4. Ach! wärdes,
 Jesu god, Mit hjerta
 rätt uttömna I från
 alt egit och al min
 rättfärdighet. Låt sä-
 rens purpur-flod I
 stället nederströmma.
 Menlösa Lam, ach!
 lär mig tin enfaldig-
 het. Se hwar jag lig-
 ger

ger. Och ödmjukt tig-
ger, At jag, som varit
har i sondabojer swård,
Blir uplost mer och
mer, At jag mit hjerta
ser. Blif tu min Soel
blott, min tröst och se-
gers swård, Så wil
jag ähra dig; ty tu äst
ähra wård.

5. Försänk min fat-
tigdom I öppna sido-
hället. Tu wet, at jag
ej söker någon annan
tröst. Om satan bju-
der til Förrycka ögna-
målet, Så lär mig tro
enfaldigt: jag är å-
terlost. Lå hjertat
wankar, Så styr min
tankar, På löse-pen-
ningen, som i tit blod
är lagd. Om jag går
tber ifrå, Så minn
mig åter på. Jag wet
ej mer än hel enfaldigt
gripa til; En tu har
sagt uti tit ord, at tu
sä wil.

118.

Mel. **O Jesu**, min frögd ic.

Enfaldigt få tro,
At äga then ro,
At wara på jorden, i
himlen doct bo: Wid
yttersta bristen, At se
sig som qwisten I
winträdet gro: At
slippa alt qwal Af
synderna fina, För
Frälsarens pina, O!
frögd utan tabl! Som
barnet thet ser På fa-
dren och ber; Så tron
Jesum kysser, Be-
går hwad hon lyfter;
Men får äntå mer.
Hon bror sig ej mera.
Wet reglor ej flera,
Att tro, och thet ster.

2. O! himmelsta
bröd, O! grundfasta
stöd, Enfaldiga lit
uppå Frälsarens död:
O! ewiga wishet, På
himlen ha wishet:
O! tröst

O! tröst i al nöd:; I
 Jesu ha hus, Ha klä-
 der och föda, Samt
 slippa sig möda Med
 jordenes grus. O! sa-
 liga frögd, At städs
 wara nögd. O! him-
 la-umgänge, Som
 warar så länge Man
 tror och är bögd. Min
 själ tu intage, Och
 ständigt mig drage
 Till Jesu i hög.

3. Min Fader så
 bald, Förlåt mig min
 skuld Och ränsa mit
 hjerta frå jordenes
 mull, Som sig wil
 uphäfwa, Min tro at
 förqwa fwa Thet dy-
 ra mit guld:; O!
 Helge And! bo I själ
 och i sinne, At the må-
 ge brinna I kärlek och
 tro. O! öfwerste
 Präst, Tu blifwe min
 gäst. Mig med tig tro-
 läfwa, Med nåde be-
 gäfwä, Och lär mig

ther näst Alt annat
 förgäta, Och ej me-
 ra weta An tig self
 korsfäst!

II9.

Mel. När säe sag min w.

B Allignad likwäl
 Och saltig then
 själ, Som hwilar i ro
 Wid Fräsarens föt-
 ter I barnsliger tro;
 Ej ger sig i strid, Och
 mödar sig trötter I o-
 laga tid.

2. Men ställer sit
 hopp, I hela sit lopp,
 Allenäst på then,
 Som selfwer sig käl-
 lar En syndares wän.
 Hon ser honom an,
 Tror, sjunger och lal-
 lar, Så godt, som
 hon kan.

3. Hon wisar sig
 nögd, I olust och
 frögd; Tar al ting e-
 mot, Med kärligt nö-

je, Och icke med knot.
Förbidar och ber, När
trösten tyks dröja, Och
hon then ej ser.

4. Thes grundwal
är thet, At säkert hon
wet: En Frälsare är,
Som dödt utaf kärlek
För syndare här,
Som fria nu wil från
tråldom och smärta;
Och then hör hon til.

5. Immanuel min,
Jag arme är tin; Tu
hjelpher ju wet, Hwad
jag tig har kästiat För
blodiger swett: Tu
mins fuller än, Hur
tu mig förlossat, Min
Soel och wän.

6. Jag lemnar få
mig, O! Jesu, åt tig,
Tu wakar alltid, Tu
sörjer och lagar, At jag
må ha frid. Tu lång-
tar, min wän, Tu rä-
nar the dagar, Som
jag har igen.

7. Jag tänker thet

på Och långtar också;
Ach! sälla min ut,
När som jag skal trä-
da Från werldene ut,
Och får mig altid
Se'n hjertelig gläda
Hos tig uti frid.

8. O! Jesu min
nöd Til tig, som tu
böd, I trone jag bär;
På kraft är tu riker,
Och trofast tu är. Säg
Amen ther til; Och
om tu se'n swiker, Jag
swikas så wil.

120.

Mel. Bit, o Jesu! saml. ix.

Sör, o själ, som ef-
ter ro Annu o-
wis går och letar;
Men, fast tu thet ej lär
tro, På tin oro blott
arbetar. Låt os litet ef-
ter sinna: Hwi tu ej tit
måhl kan winna.;

2. At thet icke så: tu
wet, At Guds Son
med

med dyra armar Ber-
na sig af kärlighet Of-
wer syndare förbar-
mar, Och at ingen är
så leder, Ehen ej han
wil göra heder::

3. Wet tu icke äfwen
wål, Ut han har et
moders hjerta E-
mot tin beträngda
själ, Lissar gerna al-
thes smärta? Tu har
ju af slitt hans sinne
Många tusend' prof i
minne::

4. Nu, tu söker efter
ro, Han wil tu skal
rolig blifwa. Tu wil
hafwa nåd at tro,
Ehen wil han tig ger-
na gifwa. Tu wil
kräft af blodet nju-
ta, Han wil tig i sä-
ren sluta::

5. Tu behöfwer
hwar minut Af hans
död en liflig känning,
Han wil, til tit lef-
nads-slut, Ehen ock ge

i hwar handwänning.
Hwad är therför nu,
som binder Och tig än-
nu är til hinder::

6. Intet ann't än o-
trons hog Och för-
strödda själe ns tan-
kar: An är tu ej ängs-
lig nog: An fördjupt i
ängest wanlar; Och
hwad mer, som jag
wil lämna; Ty thet är
ej wärdt at nämna::

7. Ach! at låta hin-
dra sig Ut af slika dår-
skaps-griller! Låt, o
själ, ej fångsla tig Me-
ra uti thessa giller:
JEsus har tigg lif för-
wärfwat, Tag tu mot
thet, tu skal ärfwat::

8. Gack och fall för
honom ned, Tu behöf-
wer intet twilka; Wist
och säkert tro och wet,
JEsus är wål wan-
wid slika. Bed, fast
tu ej just är rördet, Tu
stalt

Skalt finna tu blir horder :;

9. Vården om tin dyra själ Lämna i hans trogna händer: Tu skal innan kårt må wäl, Huru saken sig ock wänder. Ja, långt förr än tu thet menar, Jesus tig med blodet renar :;

121.

Mel. Nu hwilar hela jord. x.

Hur wäl man sig bestämmer, Hur ljust ens hjerta brinner, När man enfaldig är: Ej fålas, grubblar, tänker; Men arma hjertat sänker I stillhet ned för Jesum kär.

2. Så får man ljustligt märka, At Anden börjar wärka Frid, hugnad, hwila, ro. Så otrons natt försvinner Och nådens sol

uprinner; Ja, man begynner på at tro.

3. O! stillhets Ande dyre, Min arma själ tu sörje Och lär, at blifwa barn. Lär henne, blott at ligga För Lammet, tro och tiggga, Så undflyr hon al satans garn.

4. Jag mycken nåd ärfarit, När jag ens faldig warit Och blott på Jesum sedt. Har jag ej warit stilla, Så har jag farit illa Och twungen gjordt hwad mig war ledt.

5. En går nu alt mit willa lit på, at wara stilla Och helt ens faldig bli, Ej på mig selfwer ståda, Besklaga brist och wåde; Men endast uppå Lammet si.

6. O! tu min brudgum! Sköne, Lät mig

B

få

få se och röna Tindyr-
raförhågestalt Och blod-
dens purpur-strömmar;
Allt annat jag lå
glömmmer Och väljer
blott i tåg mit allt.

I 22.

Mel. Jesus är min wån ic.

D! Tunådens må-
stärstyncke Helge
kraft, enfaldighet!
Stora wishet, tro-
nes smycke, Kärlets
styrko och magnet!
Om tu ej är lagd i
grunden, Så blir al
wår dygd til skam;
Al wår frihet warder
bunden Och wår win-
ning flyr, som dam.

2. När enfaldig-
heten råder Ser man
genom tjofsta syn;
Men, så snart man
dubbelt skådar, Mi-
stier man sin hela syn.
En enfaldig man är
salig, På GUDS

Lam han endast ser;
En mångfaldig har
otalig Oro, sorg, och
sådant mer.

3. Et, enfaldighet
allena Söker, hwar i
al ting fins. Glömmmer
alt; på thet i eno Hon
alt godt thes lättar
mins. Thenne slags
enfaldigheten Håm-
tas blott ur Jesu sär,
Lå med tros bestån-
digheten Man frång
korsbet aldrig går.

4. När man JE-
sum hos sig finner
Rätt som han os
gifwen är, Och jämt
i hans kärlek brinner,
Är enfaldigheten
ther: När han stads i
tankan ligger, Som
han för os korsfast
war, Och man om
hans blod jämt tigg
ger, Man enfaldig-
heten har.

5. Then

5. Then som Jesu kärlek smakar, Har til intet mer behag: Then, hwars öga endast wakar Uppå Jesum natt och dag: Then wid forsket städigt tigger Om hans blod, som sådan flöt: Och som menlöst barn städs ligger I hans milda moders-sköt:

6. Then blott wil, hwad Jesus tänker: Then blott gör, hwad Jesus wil: Then blott har hwad Jesus tänker, Och blott litat honom til: Then blott går, hwart Jesus leder: Then som wid hans ljus blott ser: Then som blott om nåde beder, Och åstundar intet mer.

7. Then så ljuf hans kärlek spørjer, Att then blifwer al hans frögd: Then som blott för

hans skull förjer, Och t honom blott är nögd: Then som blott på Jesum bögger: Then som alt i Jesu får: Han är then, som säll och trygg, Jenfaldigheten står.

8. Nåde-barn! ach, eder gagnen Af then nåd GUD för e'r har. Sättjen e'r på nåde-wagnen, Som med brinnand' hästar far: Låt så Frälsaren e'r föra Och befordra sself e'r sak: Han wet, när han starkt skal föra, Och när thet skal gå i mak.

9. Tyckes e'r, at thet wil stjelpa, Går thet öfwer stäck och sten: Bjud ej til e'r sselfwer hjelpa; Ty han gör thet bäst allen. Lagg e'r icke stort på tänka. Att och drick, lyd', åska,

sta, tro! Sku sig
spenebarnen kränka?
Så i waggan e'r i ro!

123.

Om Nådens und-
fående.

Mel. fader wår, som thim-
lom äst ic.

När någon har af-
lagen sedt Sit
hjerta syndigt, orent,
ledt, Och wil thet med
sig hjelpa fort, At mer
ej gör a hwad han
gjordt, Och wårkar
self på många sätt;
Så wil han ej ge JE-
sum rätt.

2. Men när af lag
han upwåkt blir Och
sig i otron bunden
ser, När synd, blir
synd til minsta gran;
Tror, han sig self ej
hjelpa kan, Och kån-
ner sig för then han är;
Så är med nåden
JEsus när.

3. Then själ, som in-

tet wet och ser, Hwar
med han sig kan rädda
mer, Och wågar ej på
egen bot; Men tig-
ger nåd för JEsu för;
Hon får ock höra wis-
serlig The ord: tin
tro har hulpit tig.

4. En andan ythen
sjålen får, Hon tror,
hon gör, som JEsus
rå'r. Sit Lam i tron
hon skådar an, Får
al then nåd hon önska
kan. Hon klådes uti
bröllops-skud Och
blir af nåd en JEsu
brud.

5. Hon hwilar tå i
JEsu famn. Hon
styrks och wandrar i
hans namn. Hon får
i trone kraft til alt.
Hon gör med lust
hwad GUD befalt;
Och, när som b åst
hon alt har gjordt,
Wet hon ej selfwer af
thet stort,

6. Ty

6. Ty skulle hon få
 thcke för' Sig hief och
 gerningen hon gör, I
 henne nåd strart wår-
 kar wist, At hon med
 blygd får se sin brist,
 At hon sig hief snart
 glömma will Och glä-
 djas: at GUDS
 Lam är til.

124.

QAm, lam, o lam ::
 så undersam, För-
 trykt, försökt; dock lif-
 wäl :: alstat högt!
 Mit hjerta är ej mit ::
 men tit: Tin lön,
 GUDS Lam! för hån
 och skam För särens
 flod :: och för tit
 förß och blod ::

2. Then blodswett
 röd :: som i tin död
 Lätt nederflöt och jor-
 dens :: mull begöt,
 Som borttog al then
 nöd :: och död, Som

lagsens bot, til syndas
 bot Oslade på :: at
 wiggt undergå ::

3. Han skilje mig ::
 från them, som tig
 Här nämna blott;
 men ta för :: skam och
 spätt, At tig sin hjer-
 tan ge :: hwad we
 Gör thet ej wäl, när
 som en själ Sig ställer
 för :: hur' ondt tig så-
 dant gör ::

4. Then anden ren ::
 som med sit sten Up-
 lyser tig, och för på ::
 lifsens stig, Lär' med
 sin sannings mun :: i
 grund Hwad synden
 är, som mågtigt thet
 I hjertat bor :: när
 man på tige tror ::

5. Med samma
 blick :: som Petrus
 fick, Snart Iesus lär
 tig, hur' tu :: usel är.
 När tu se'n arm tig
 ser :: och ber, Betarf-
 war

war nåd, wet intet
råd, Står twifwels-
full :: så ropar JE-
sus huld ::

6. Kom sial, kom
fort :: Si, alt är
gjordt. Jag war ju
död, Med tig har ::
ingen nöd. Af plikt,
thet ingen gör :: som
dör; Then dock mig til
förtret så wil: Så dö
tå han :: hans wilje
är hans band ::

7. Hör folk och
mark! :: GUD, hjel-
ten stark, Som komten
war, Som werld-
sens :: synder bar,
Han genom werlden
går :: i swår Och moe-
ken nöd och sidst blef
död, Han är wår
tröst :: som alla åter-
löst ::

8. Jag blir ther
wid :: i al min tid
Wid gods och lif. O
Lam! mtg :: krafter

gif. Låt mången son
dig sial :: och träl Bli
salig gjord af tina ord,
Som jag stads wil ::
utsprida. Hjelp tu
til ::

125.

Mel. När får jag min re.

SWå bud fram för
alt Os Fadren
befalt, Hwarom han
är mån: Ut tro på
then GUDen Hans
enfödda Son, Och
älska hwar-an. I
thessa tu buden Alle
inlutas kan.

2. Thet gifs intet
råd, Ut winna GUDs
nåd, Förutan then
tron, Som endast
sig stödjer På then-
na hans Son. Then
henne ej har Sig så-
fångt bemödar Och
sielf sig bedrar.

3. Förmustet ej kan
Be-

Begripa, at han,
Som hängde på
trä, Är H:K:ren, för
hvilken Sku böjas
al knå; At hud-
flängd han är Som
skinande silket I
himlen består.

4. At han, som
mångt får Af syn-
dare får, Är then, som
med tröst Förbinder
och helar The särada
bröst; At han, som
här dör Os lifwet
meddelar Och saliga
gör.

5. At räknad blef
then Bland oger-
ningsmän, Hvars
helighet man Ej
nogsamt berömma I
ewighet kan. At han
utan lag Är dömd,
som skal dömma På
wredenes dag.

6. Men hwad han
utstår Är salighet
wår. Then ängest, som

qwäl Hans hjerta
ihet rena, Fridstället
wår själ. Hans heliga
blod The gifwer al-
lena En syndare mod.

7. Jag wet intet ord
I himmel och jord,
Som, i alt beswär
Här neder på jorden,
Så hugneligt är För
hjerta och mod, Som
ihesse tre orden: Min
Frälsares blod.

8. The smakar mig
sött, At Iesus har
blött. Han är nu min
stöd. Han kan och
förbarma Sig öfwer
min nöd. Jag har nu
förspordt: The är
för mig arma Alt
hwad han har
gjordt.

9. Min ädlaste wån,
Ach! mottag igen Et
hjerta helt kalt. Gör
thet til tin boning Och
blif tu mit alt. Gör
mig

mig til tin brud, Och
blif tu min Konung,
Min brudgum' och
GUD.

10. Bris ware tit
namn, Tu slagade
Lam, För blods-
vet-
ten tin: Ach! lät ho-
nom lända Til salig-
het min; Så wil jag
och skal Tin låffång
ej ända Jewighet al.

126.

Mei. Lät os nu Jesum
prisa 26.

J sagta ljufligt
wäder Af Jesu
Anda rör' Ufflugna
dufwans fjäder,
Och then til arken
för'. En frögde-sång
och qwädes, Förlor-
de Sonen Klädes I
fadrens bästa skrud.

2. The fyra wäder
boda: At Jesu frids-
baner Uppreses, at be-
nåda Then, thet i tron
anser Och wil blods-

fanan swärja, Sig
för mord-änglen
wärja I seger-hjel-
tans häbr.

3 Jag har til borgen
hunnit, Ther Lammet
fanan bär Och ther en
banco funnit, Swar
alt mig öpet är. Med
trones purpur röda,
I Jesu sår som flöda
Af sällhet, mär jag
wål.

4. Af egen kärlek
alle Wål hoppas sa-
lighet; Men som en
syndar' falla I An-
dans torftighet Ned
för wår Frälsar' sätta,
Om nåd i stoftet gräs-
ta, Thet wilja dock
rätt få.

5. Men, om än alle
glöina Sig, GUDS
menlösa Lam, Hjelp
mig dock städs mig
gömma Utti tin sår och
famn; Ther jag tin
lär-

Kärlek njuter, Och tu
tin blod utgjuter Up-
på min torra själ.

6. Et skiljo-bref,
som skrifwit Är af
min brudgunn' blid,
Jag gamla Adam
gifwit Och bor nu
trygg i frid. Mord-
ängelen at hindra,
Mins hjertans dör-
trä glindra Af På-
ska-Lammets blod.

7. Så får nu dum-
ben röra Sin tunga,
som war stel, Then
sång med henne föra,
Som helgonen med
spel I him'len widt ut-
sprida, Ther the kring
Lammet blida, Och
kring then gamla stå.

8. Af synd och bräck-
ligheter, Som hyddan
i sig bär, Wäl kåns o-
roligheter; Men jag
ther af dock lär, At
wara blodet nära,
Samt gamla Adams

lära Och satans list
förstå.

9. Ty måste trones
öga På then uphögda
se, Och ståds i him'len
höga Om nåd och til-
gift be: Mig måste
Jesu Anda Ock dag-
lig't gå til handa,
Samt stadigt leda
mig.

10. Själ! har tu
lust at smaka GLD's
godhets rikedom,
Så se tig ej tillbaka;
Men gack til Jesum
from. Orena käril
stygga Han i sit blod
gör slygga Til helge-
domens fat.

127.

Mel. Swarför skal jag sö-
ja, Klaga ic.

Jesu, al min lust
och willja, Tu äst
min, jag är tin. Ho
kan os ätskilja? Tu
har för mig lidit dö-
den.

den. Tu GUDS Lam
har gått fram, Och
mig frällt ur nöden.

2. Tu har köpt mig,
o! min herde Med tin
nöd, kors och död Tig
til et blods värde.
Ach! jag tyckes se hur
nädig, Mild och huld,
för min skuld, Tu af-
somnat blodig.

3. Hwad jag hafwer
jag tig gifwer. Hjer-
tat mit ware rit, Och
tin lön förblifwe. Ach!
skull tu ej om mig rå-
da? Tu, som mig
nädelig Frällt ur så-
dan wåde.

4. Twå min själ och
kropp nu skära Itit
blod, renings-flod, O!
min Jesu käre. Låt
ock tina sår mig hela,
Och tin swett på alt
sätt Kraft och tröst
meddela.

5. Hjelp mig tro, tu
är then GUDen, Som

af nöd blifwit död För
then usla bruden; För
the usle männ sko-bar-
nen, At min själ hjes-
pes wäl Utu synda-
garnen.

6. Kommen alle,
som j ären Med mig
fram til GUDS Lam,
Och hans nåd begä-
ren. Syndar om
skänks nåd och lifwät;
Tå en from står bal-
om. Hwad har han
bedrifwit?

7. Han är rik och ej
behöfwer Frällsaren,
såsom then, Hwilken
nog har öfwer; Men
ho, som i fattigdomen
På alt godt ser sig
blott, Undfår rike-
domen.

8. Ho wil nu tå stå
tilbaka Och sin rätt, at
bli mått, Blösligt så
försaka; När GUDS
blod och sären ropar:
Här

Här är rum, öpen
brunn; Kommer all i
hoppa.

9. Här inrymmas
tusend' hjertan. Hwar
en själ får här wäl,
Slipper synda-smär-
tan. Jesus står med
öpnna famnen; Skynda
thit med all flit Til
then sällhets-ham-
nen.

10. Af then sälla syn-
dar-skara Million i
hwar thon. Här hwar-
annan swara: The
förena sina röster;
Skallet hör's, hwar
man för's, Af hwar
återlöfter.

11. Lammena, som
warit slagtat, Ske
nu låf i GUDS hof,
Bli ej mer fördrag-
tat. Wi i stoffet ne-
derfallom, Och med
röst full af tröst Nu
hans namn åkal-
lom.

128.

Mel. Säll then, som hafa
wer Jesum får ic.

SU, Jesu, korsfäst
är för mig. I
tron jag korsfäst är
med dig. Då du för
allom dödde här, Jag
ock tillika döder är.

2. Thet är then stora
hemlighet, Som gif-
wer allan salighet. I
genom trona åt min
säl, Hwar af jag nu
får gansta wäl.

3. Då jag i säkerhe-
ten låg, Wäl thenna
GUDa-sanning såg;
Men så förutan smak
och saft, At jag thet af
fant föga kraft.

4. Så snart jag
kände syndens dom,
Strart tänkte jag, at
blifwa from; Men alt
mit eget arbete Mig
hjertans ro ej kun-
de ge.

5. Jag

5. Jag wiste ej, at
otron war Then
största synd, som höll
mig qwar I mörker
och fördömmelse. Af rät-
ta tron jag gjorde spe.

6. Nu är mig we-
derfaren nåd, At
hjertat tror thet kär-
leks-råd, Som GUD
af ewigheten gjort,
Och låtit för os blif-
wa spordt.

7. Mit hjerta haf-
wer lif och tro, Och
sälén samwets-fred
och ro. Min salighet,
som bortmist war, I
Jesu blod jag fun-
nit har.

8. När Jesus för
mig korsfäst blef,
Then hand-skrist
han tå sönderref,
Som låg emot mig
in för GUD För thet
jag öfwerträdt hans
bud.

9. För thenna hand-

skrist råddes jag Wid
minsta knäpp, hwar
stund och dag. Nu
stråms jag ej för lae-
gens hot; En Jes-
sus gjorde för mig bot.

10. Hans kors och
pina är så min, Som
han såg an min sond
för sin. Han wardt för
mig på korset hängd;
En blir jag ej från
GUD utstängd.

11. För mig och al-
lom dödde han: Ebet
mera war, än hwar
en man På korset
hade blifwit död Och
pliktat self för syn-
den snöd.

12. Här i består min
sällhet stor, At jag nu
utaf hjertat tror Min
synda-skulds förlåtel-
se I hans tilfyllest-
görelse.

13. At jag är fallen
af från GUD Och
syn-

syndat länge mot
hans bud, At jag i
otro wandrat fram
Ar alt förlåtit af
mit Lam.

14. Med syndernas
förlåtelse Fick jag i
genom trona se Et
and'ligt lif i hjertat
tåndt, Och witness
börd om sällhet såndt.

15. GUDS Ande
witnessar i mit bröst,
Förklarar, at mig
JESUS löst. Mig
wisar, at i JESU sår
Jag Fadrens kärlek
njuta sår.

16. Tack Fader,
som mig skänkt tin
Son. Tack dyra
Lam, min nådes
thron. O! Ande,
som mig lärdt at tro,
Tack för min sälla
sjåla-ro.

17. Jag tror och ber,
min JESU kär, At tu
af nåde mig består J-

genom trona bli ther
wid, At tu åst min
til ewigtid.

129.

Tilståndet i Nåden.

Mel. Swad är thet at 11.

Nu mår jag wål,
sen synden kån-
der blifwit, Och JE-
sus mig i blodet lif har
gifwit, Inådens och
mit eländ's kånning
står; Min själ sin
skatt, sin Frälsare har
wunnit, Och hjertat
mit sin hwilo-plats
nu funnit I Lam-
mets sår.

2. Jag war för-
dömd; men mig med
nåd bemöta Och hug-
na täckts har Frälsa-
ren, thet söta Och tjä-
ra Namn för arma
syndare! Han mig,
som låg i blod, sit blod
låt kånna: Min själa-
wån

wån i blods-gestalten
thenna Får jag muse.

3. Jag ser GUDS
Son så jämmerlig
handteras, Hudflån-
gas, slås, på alla lätt
marteras, Och blifwa
pint och qwald til själ
och kropp, Från huf-
wudet til fotabjället
saras; Til händer och
til fötter genomboras
Och hängas opp.

4. Jag ser hans
Kroppen marter-hyd-
da wara; Hans dyra
sål ifrån sit hemwist
fara, Och Liffens
HJERTE dö i högsta
nöd. Jag ser et spjut
hans sida genomstin-
ga Och watten och
blod ur holet hastigt
springa Sen han war
död.

5. Jag ser än mer:
et ömt och blöddand'
hjerter; Et kärleks-

twång, som dref
GUDS Son i smär-
ta, Och honom drog,
at sig i eländ' ge: För
hwem? för them, som
honom öfwer gifwit,
Och idel synd i otro-
ka bedrifwit För syn-
dare.

6. Ja, syndare, the
woro i thet böga, Thet
systemål och ämne för
hans öga, För hwars
skull han i eländ' träd-
de fram; För syndare
beredd sit lif at gifwa,
Och människom til ä-
terlösning blifwa Et
offer-Lam.

7. Et kärleks-Lam,
som willigt blifwit
slagtadt, Som qwal
och nöd ej har för mö-
da acktadt, At frälssa
syndare ur qwal och
nöd: Och therför lät
nied marter-dop sig
döpa, At them sig self
til

til egendom utkiöpa
Med blodig död.

8. Swad undertå,
at syndare han ropar
Til sig, och them med
nåd han öfwerhopar?
Han sarga lät för syn-
dare sit bröst, Thet
gjör, at han så ger-
na them wil hela Och
fagnar sig eländom
at meddela Sin sö-
ta tröst.

9. Jag tänkte förr,
som mången äfwen
tänker, At Frälsaren
sin nåd lags-fromnom
stänker, Som lysa
högt i wärk-rättfär-
dighet; Men Lamnets
blod förändrat tankan
thenna Och, sedan jag
lärde syndar-wänner
känna, Jag annat wet.

10. Jag wet til
hwem min Frälsar's
hjer-ta brinner, I
hwem sin lust och hjer-
tans frögd han finner,

Hwem han begär,
hans ögon gerna se;
Hwem han sinnåd als-
lena wärdig stättar,
Hwem han så kärlig't
kysser och omfattar,
En syndare.

11. En syndare,
som har et nödskäldt
hjer-ta; Som känner
sig och synden sin med
smärta; Och från sin
last så gerna wore fri!
Som intet råd sig
wet förutan wägen
Til Jesu kors; om
blodet hans förlägen
At renas i.

12. För Frälsaren ej
något annat felas, An
Franker, som sig gerna
låta helas: Han wän-
tar på en fattig syn-
dare, Som komma
må; ho kommer blir
antagen, Och från sin
synd i renings- blodet
twagen, Får Lammet
se.

13. Rom

13. Kom syndare! rätte åre-fransar frö-
 tu usle, tu ofälle! I na Sin själa-man.
 Lammets sår är ock för mig et skälle; Kom hit och tag thet för tit hjerta in; Lågg hjer-
 tat tit i Jesu kärleks- hjerta, Och tu får ro uti hans död och smär-
 ta Til själen tin.

14. Se Jesu blod! men blodet för dig rin-
 na; Se Jesu död! men lifwet åt dig win-
 na; Se Jesu kors och marter! men för
 dig: Hur han sig dig med blodet sit förskrif-
 wer, Och thetta blod till återlösning gifwer,
 För dig och mig.

15. Se tu och jag, och alla åro fundne,
 Til nåd och lif af Fräl- ser-mannen wundne;
 Se alla såsom återlö- sta an; Som böra
 Jesu marter: swett belöna, Och med the

16. Så anser jag mig nu i Jesu smär-
 ta, Jag ser mig inne- sluten i hans hjerta:
 Hans sida är mit få- ste, borg och stants. Jag wet, GUDS
 Lam är mit med al sin pina: Jag tror,
 at Jesu sår the åro mina, Och jag är hans.

17. Hans offer-blod, min dyra löse-pennig,
 Mit hjerta känner, och i thenna känning För-
 smälter nu i kärleks tåre-flod; Thet öfwer
 Jesu sår och marter gråter, At al min synd
 så nådigt han förlåter,
 Och är så god.

18. Ejnågon kan sig mera lycklig finna, I
 kärlek kan et hjerta så
 ej brinna, Som mit, när

när jag the nåde-blic-
kar får: Jag böjer
mig i stoftet för min
bära, Jag bär och skal
mot honom alltid bära
Et kärleks-sår.

19. Et eländ's-sår
hos mig ock fins och
blifwer, Swars kän-
ning mig til Frälsar'n
ständigt drifwer; Om
honom nödståld jag til
forsket slyr: Min fat-
tigdom mig gör at tig-
ga trägen, Min uselhet
om blodet rått förlä-
gen Och nåden dyr.

20. Min själa-wån!
tu äst mig oumbärlig!
Tig tarfwar jag; blif
tu mig alltid kärlig!
Så blir ock jag bestän-
digt i dig kär. Tu wet,
at tu mig selfwer til
dig dragit, Och at tin'
sår mit hjerta helt in-
tagit, Thet tit nu är.

21. Tu har en gång
tit blod mig låtit sma-

ka; Låt mig från dig
ock aldrig gå tillbaka;
Men thenna saft på
hjerta at städse gjut.
Ein blödand' sår för
sjålen endast duga;
Om munnen therutur
ej saft får suga Jag
torkar ut.

22. Blodrinmand'
sår! på eder ser mit dö-
ga, Och Lammet är
mit måhl och ämne
höga, Just såsom thet
i eder blods-bild står.
Skull' eder saft och
kraft min själ umbä-
ra, Så skull' hon dö;
ty blifwen i mig nära,
Blodrinmand' sår!

23. Nu hit i sår! i
strimor! blodig' rån-
der! I genomstungne
fötter! sida! händer!
Jag kan nu mer ej les-
wa utom e'r. Jag eder
blott wil njuta, äga,
statta, Och Jesum
stads

ståds så kyssa och omfatta. Jag wil ej mer.

24. Låt wid tit bröst min själ beständigt hänga. Din blodskraft låt mit hjerta genomtränga, Och städ ej til, tu trogne Frälserman! Ut jag en stund skull' lefwa utan känniug Af tina sår, och af min lösepeniug, Jag thet ej kan.

25. Nu söta Lam! färsegla sielf mit hjerta I tina sår, behålt thet wid tin smärta, Och skyddad i tit sidohol min själ. Låt i tit blod min anda ståds uplifwas, Och utom tig ej nå'n sin kunna trifwas, Så mår jag wål.

130.

Mel. Wenn meine Sünd
mich kräncken ic.

Hur ljufwa söt' och
kära Ar' mig
min Jesu sår, The ar

hans skrud och ära,
Och högsta sällhet
wår, Som hjertat en-
dast binda kan, Nu och
förutan anda, Med
ouplöslig't band.

2. Vä tig och al tin
smärta Samt marter
utan tabl, Och på tit
brustna hjerta Din pi-
na, ångst och qwal,
Ther på går ut mit ög-
na-märk', För alla an-
dra saker Thet dag'
lig't är mit wärk.

3. Jag wil ej annat
weta, An Jesu kors
och död, I sären stån-
digt beta Och glömma
al min nöd, Samt
kyssa them ewimers-
lig, För hans ohörda
möda Ur nöd at fräl-
sa mig.

4. Lam, lam, o lam,
tu hjerta! Jag wet ej
hur' mig ster, När
jag tin död och smärta
Mig

Mig ställer för, och ser
Eg uppå korsets höga stam. San-
färdigt dö och offras,
Som et oskyldigt Lam.

5. O! sällhet utan
ända, Som fins i JE-
su blod, Thit syndaren
kan lända. Och storka
ther sit mod, Samt
ständigt se sit nåda-
wal. Thans upstung-
na sida Med glädie
utan tabl.

6. Thersföre är jag
trögger Och wet, at
JESUS Christ Sit löf-
te aldrig rygger; Men
helar al min brist. Mit
hjerta är tin arbets-
lön Thet har tu seger-
hjelte. Förtjent med
swett och bön.

7. Mig kan nu ingen
röfwa Ur JESU stöt
och hand. Sjelf satan
törs ej töfwa; Eme-
dan jag nu kan swar.

wisa'n bort til korset
it Som hufwud hans
har krossat, Så är jag
honom qwitt.

8. Hwad wil han
med mig göra? Han
har sin rätt bortmist,
Han får nu se och hö-
ra, At felat har hans
list; Ty genom JESU
sido-dörr Går jag in i
hans hjerta; Men han
står utanför.

9. När jag ther in-
ne sitter, Är jag helt
hjerlig någd, En
gång ej skåda gitter
På werldsens ro och
frögd, Jag wet Brud-
gummen wara en;
Then samme man är
JESUS, Min HER-
re GUD allen.

10. Blif thersför med
tin smärta, Tin mar-
ter, ångst och nöd O!
JESU i mit hjerta, Och
låt tin bittra död Blif
Q 2 mig

mig rätt smaklig, söt
och kär; Ty aldrig
trifs jag bättre, än
när tu äst mig när.

11. Jär på händer,
fötter, Jag har e'r
kraft förspord; Ty
kan jag ej bli trötter
E'r kyssa immerfort.
Jag eder stads i bjer-
tat har Och när jag
går ur hyddan, Jag
hem til eder far.

13. Inamnet tit jag
sluter, Gud Fader,
Son och And! All säll-
het jag åtnjuter Nu
hos min Frälserman;
Ty sjunger jag ewin-
nerlig, I helga sår och
strimmor Hur' kära
än i mig.

131.

Mel. Min Frälsare, hwad
själa, we, 2e.

SD är så söt, så
mild och kär,
Som Jesu tu min
brudgum' är, Uti then

röda struden, Som
på tin bröllops-dag tu
har, Då som et lam tu
slagtad war, Af kärlek
blott til bruden; Min
vän Är then Utanli-
ke, Kärleksrike, Som
ej dömmar; Men min
synd i hafwet gömmer.

2. Mit Lam, tit öma
hjertelag Helt bögd i
stoftet stadar jag Och
undrar hwad tig drif-
wer, At tu kan älska
mig så högt, Som tig
så smärtat och försökt;
Sin nåd tu mig dock
gifwer. Min man Tu
kan Hjertat böja Och
förnöja. Tug min kä-
ra Wil jag ewigt wa-
ra nära.

3. Se'n på tit blod
jag smaken fått; Så
har mig alt begär för-
gått Til annan själa-
föda. Jag kan ej wara
wio godt mod Om tu
ej

ej med ditt dyra blod,
 Din sår, och strimmor
 röda Mig är Rätt
 när, At mit hjerta
 Af din smärta Hwar
 handvåning Har en
 söt och liflig känning.

4. Mit hjerta åtrår
 Christi blod, Ehen
 hålsosamma röda flod,
 Som mina brister he-
 lar, Ehet är min hjer-
 testärkning god, Som
 låskar ljusst mitt matta
 mod, I alt hwad hälsi-
 mig felar. Ach! låt
 Mig rätt Känna kraf-
 ten Af thesafften, At
 hwar timma Hiertat
 må i blodet simma.

5. I werlden intet
 gif's, som kan Mig
 glädja, endast tu
 GUDS Lam, Förnö-
 jer rätt mit hjerta:
 Om tu ej hade blod och
 sår, Så wore wist min
 lefwad swår, Nu slip-
 per jag al smärta.

Min själ Mår wäl,
 I tin sida, Brudgum'
 blida, Kan jag wara
 Trygg och säker för
 al fahra.

6. Doct känner jag
 en smärta än: Jag
 älskar dig ej nog min
 wän; Men gör dig of-
 ta möda. Ach! låt thet
 warma blod, som rann
 Ur dina sår, min Fräls-
 sarman, Mig ymnigt
 öfwerflöda, At jag
 Hwar dag Mätte lä-
 ra Dig min kara Afska-
 mera Och tin död rätt
 högt wärdera.

7. Jag kysser nu tin
 sår a hand, Som lossat
 har mit synda-band
 Och gjordt mit hjerta
 ledigt. Jag är och blir
 nu ewigt tin, Och får
 tilbringa tiden min,
 Hos dig, GUDS Lam,
 hel fredigt. Sären,
 Säre, Sären tina Åro
 Q 3 mis

mina. Blodet röda
 Är min sala-spis och
 föda.

132.

Mel. Vi tacka dig GUD ic.

W In sargade
 Brudgum, mit
 blodiga Lam! Tu äst
 wäl af alla föraktad.
 Tu hänger på tråd,
 som en ogärnings-
 man, Och blifwer för
 synderna slagad,
 Dock älskar jag dig, o
 min Jesu!

2. Jag koffer med
 wördnad hwart sår
 på tin kropp, Och stri-
 morna tina tilbeder.
 Jag hämtar med glä-
 dje och böjelse opp
 Thet blodet, som flyter
 hit neder, Jag känner
 thet rinner af kärlek.

3. Jag innigt om-
 fattar tin fötter, min
 wän! Och trycker
 them in til mit hjerta.

Thet är mig så saligt,
 at se uppå then, Som
 frivilligt led för mig
 smärta. Jag kan bara
 säga: Thet wet tu.

4. Nu har tu mig
 för dig, mit sötaste
 Lam! Jag wil bara
 älska och gråta: Jag
 wil bara ligga för
 korset i skam, Och
 tacka the särena sata,
 Som hulpt min själ
 utur döden.

5. Ach! öppna tin si-
 da, låt kännas then
 kraft, Som flyter af
 hjertat thet warma.
 Låt sären utgjuta sin
 himmelska saft Utöf-
 wer mit hjerta thet ar-
 ma, Tu ser wäl jag
 thetta behöfwer.

6. Om någon be-
 tarfwar, så är thet wist
 jag, Jag kan tina sår
 ej umbära, Jag är så
 utfattig, eländig och
 swag,

swag, Låt therföre
them bli mig nära Och
hos mig hwart ögna-
blick kännaas.

7. Ty bär jag mit
fattiga hjerta nu
fram, Rätt barnsligt
och sänker thet neder I
såren på fötterna tina
GUDS Lam! Slut'
gen om thet sedan, jag
beder, At jag utur
them ej må slippa.

8. Jag kan intet
dölja, mit hjerta är
sårt, Af kärlek tilitig,
o min kåra! Thet
brinner nu häftigt, och
mig är ej swårt The
saliga boijor at bära,
Som hjertat så lusti-
gen twinga.

133.

Mel. O Jesu när jag ic.

Min JESUM
släpper intet
jag Ifrån min famn
och händer; Han är

mig mer än sol och
dag. Ehwart min sak
sig wänder, Så wil
jag hålla JESUM fast:
Imot-och med-gång,
lust och last, Min JE-
sum jag ej släpper.

2. Jag släpper ej
min JESUM bort,
Förr än han mig wäl-
signar: Hos honom
gör's mig tiden kært.
Om jag än nederdig-
nar Til jorden af
wanmäktighet, Dock
utti tron's beständig-
het Min JESUM jag
ej släpper.

3. Jag släpper JE-
sum ej sin kos, Han
är min glädje-källa,
Ther trifs ej sorg, thet
han är hos: Hans nå-
de-strömmar swälla
Och flyta i thens hjer-
ta in, Som JESUM
bär i trogit sin', Och
honom aldrig släpper.

Q 4

4. Jag

4. Jag släpper dig och nöd: Min Jesum min Jesu ej; Ty du jag ej släpper. har bögd min vilja. Fast werld och satan 7. Om synden gör mit hjerta qwal, Och säga nej, Och will' mig lagen mig anklagar: från dig skilja, Så Om satan ställer så- blir jag likwål hostig dant tal: Tu har, i qwar, Och i tit blod all' tin' dagar, Gysst min glädje har: Min synd och ondskan i tit Jesum jag ej släpper. bröst, Tu måste dö: blir dock min tröst, Att

5. Dig släpper jag Jesu mig ej släpper. ej, Jesu min, Tin död Jesu mig ej släpper. mond' mig bewela. 8. Jag bär min Jesu Tu har mig köpt: jag sum i min famn, Han är ju tin: Hur' kan är min seger worden: jag tig tånela Tin ar- Jag har, i Jesu söta bets-lön för möda namn, Min salighet stor, Att bli tit får, på jorden. Hans kors, tin lem, tin bror: Dig hans död, hans blod, Jesu jag ej släpper. hans sår, Mit arma

6. Jag släpper ej, hjerta högst åtrår. min Jesu, tig: Tu Min Jesum jag ej är mig selfwa lifwet, släpper. Som mig har älskat

9. Låt sid och glöd, innerlig, Och tig för låt orätt, list, Ta bort mig utgifwit, I hård alt hwad jag äger. och nestlig korsens död, Hwad är alt thet jag Ty sjunger jag i lust rå har mist? Et stoft, som

som intet väger Mot
 Jesum, som jag hål-
 ler kär, Min dyra skatt
 han blir och är. Min
 Jesum jag ej släpper.

10. Låt werlden rafa
 immer fort, Uti sin
 wilda ora, Och mig
 för sig ej agta stort,
 Men spe och spott til-
 stora: Jag agtar dock
 slått ingen ting, Mot
 Jesu dora fästnings-
 ring. Min Jesum
 jag ej släpper.

11. Om sjukdom wil
 min arma kropp Til
 sängen nederkasta, Så
 är dock Jesu kors mit
 hopp, Ther wid jag
 nögd kan rasta. Jag
 är så i al nöd helt säll;
 Ty dag och natt, ja,
 morgon, qväll Min
 Jesum jag ej släpper.

12. När döden sidst
 sit wälde wil På mig,
 som andra, öfwa, Så

hörer jag dock Jesum
 til. Ej något kan be-
 dröfwa Min nögd
 själ, som hafwer fått,
 I Jesu död en him-
 melst lott; Ty Je-
 sum jag ej släpper.

13. Ach! Jesu släpp
 tu aldrig mig; Ty ut-
 om mig jag felar. Ach!
 drag mig mer och mer
 til mig, Tin blod min
 swaghet helar. Om tu
 mig håller städs wid
 hand, Så brister ej
 mit kärleks-band, Jag
 tig så aldrig släpper.

14. Så bulre werld
 och satan så Mit stöd
 är Jesu wilja. Låt
 afgrund storma ur sin
 wrå; Dock skal mig
 ingen skilja Från Je-
 sum min i ewighet;
 Han är min borg och
 salighet; Ty Jesum
 jag ej släpper.

134.

Mel. Förblindade werld ic.

S Jag ära, o GUD,
Nu har jag min
skrud! Mit hjerta är
gladt; Ty intet så ly-
ser, Som thenna min
skatt. Ach! hjelp mig
then frögd Jag ther
öfwer hoser Betynga i
högd.

2. Mit eländ' war
stort. På gråslig' ste
ort Låg jag i mit blod
Båd' fargad och na-
kens; Men Frälsaren
god, Som om mig tå
geck, Straxt öfwer
then saken Med-öml-
samhet feck.

3. Han på mig tå
såg, Ther usel jag låg.
Then hjelparen mild
Bewekter har blifwit
Och talte mig til:
Hwi ligger tu så?
Jag skänker dig lifwet:
Si, lef och uppstå.

4. Hwad lifwet?
ach! jo, Thet kan tu
fritt tro: Jag lefwer;
men se'n, Hwad kan
jag uträtta? Hur' blir
jag ock ren? Haf trö-
stefullt mod, Jag sielf
wil tig twätta Och
thet i mit blod.

5. Tit blod? o hwad
frögd! Kan kärlekens
högd Tig föra så
widt? Ach! ja; först
tu blifwer Tin orems-
het qwitt: Mig sielf
tig til skrud Och kläd-
nad jag gifwer, Och
tar dig til brud.

6. Til brud i Mit
skrud? O! nåd'fulle
GUD. Hwad nåd här
begyns! Then jag öf-
werwäger Och under-
lig syn's: Doct tror
jag med skäl, Hwad
sanningen säger Full-
bordas ock wäl.

7. Thet redan är
sant

sant Och synes nu
grant. Jag lyck'lige
brud, O! glimmande
smucke! Ach! lysan-
de skrud! Ej solenes
glants, I werldenes
tycke, Så härlig än
fants.

8. När Salomons
pragt Til högsta war
bragt; För allan hans
ståt Berömmet en lil-
ja På markene sått.
An jag, som nu glad
Ar prydd af GUDs
wilja Med rosenes
blad.

9. Hwad lilja så
skön Idalarnegrön?
En fins ther ju ej Lik
the n mig bekläder,
Min I Jesus, ach! nej:
Ell' wif' mig tå en
Så högfärgad Häder,
Som liknar hans
sten!

10. Se sünd-drifwan
skär Hur' lys bon ock
är: At ögat ej tål Af

tusend' demanter
Thes glimmande prål;
Doct hwitare får I
bet på the branter
Wid Sten, jag går.

11. The prägtige
ljus I himelens hus:
Eldslågarnas fläkt I
klarhet och lydna Hur'
lyser then doct? Til
skönheten på Min
klädnad och prydnad
The likwål ej nå.

12. En Frälsaren
får Min härlighet
är Min prydnad är
hel Och hållen blott ta-
gen Af theenna juwel.
Han lyser också, At
solen och dagen Ther
mot ej förstå.

13. I prydnaden
dyr' Jag aldrig nu styr
Then strängaste dom;
Men i thessa kläder
Min dom are from
En hugnad jag blir;
Hans hjerta sig glä-
der,

der, Så snart han
mig sir.

14. Men djefwulen
styr Och långt från
mig styr: Mit ljus
han ej tål; Han äl-
skar blott natten Och
kohl-smarte hål: Han
sträckes och råd's, At
se på then skatten
Hwar med jag be-
klåd's.

15. Nu Anglarne sig
Församla om mig,
The bli mit beskydd;
Och som the mig finna
Erolåfwad och vrydd
Med Zebaoths Gud,
The alt hwad the hin-
na Upwakt a hans
brud.

16. Jag håller ta
ros, Samt ära och
gods För skada och
träct. Med föttren jag
träder På werldene
fräct. Jag har ju ut-
waldt The härlighets-

kläder, Som öfwer-
gå alt.

17. O! Helige And',
Jag wördar tin hand,
Som klådde mig i
Rättfärdighets-stru-
den, Och lärde mig si,
Hur nådig och huld
Ar härlighets-Guden
Mot syndiger mull.

135.

Mel. Jesus alt wite goda ic.

Q^uat ware JE-
su namn: Nu
är jag ock frälster blif-
wen: Nu har jag fått
säker hamn, Se'n jag
länge blifwit drifwen
Uti owisshetens haf,
Och snart seglat uti
qwaf.

2. Ach! hwad out-
säg'lig ro, At sige ej från
korsket skilja: At ej we-
ta mer än tro: At thes
utom intet wilja: At
få kända glädje-kraft
Af

Af then ångst, som
JEsus haft.

3. Synden, som jag
med mig bår, Som
fick lif igenom la-
gen, Ut af JEsu Chri-
sto är Wid försö-
nings-Korset sla-
gen. Då hon retar mig
tilfall Tror jag wist,
at jag ej skal.

4. Medeltid så låns
jag wid, Ho jag är och
hwad jag varit; Fast
jag frihet, frögd och
frid Uti Andanom
ärfarit; Ty, at JEsus
är mig huld, Är ej för
min egen skull.

5. Om jag gjordt
har något godt Kan
jag ej i sanning säga;
Doct jag wet, at lö-
nens mått Gud ej
mot förtjenst plår wä-
ga; Therför blir min
helgelse: Tro, som
köpter syndare.

6. Köpta själ! up-

muntrattig Til at läsa
wa war ej tröger.
Stig jämn' steg på
fredsens stig, Ej på
wänster, ej på hö-
ger. Låt tin JEsus
dohål Wara blott tit
ögnamåhl.

7. Werlden säge
hwad hon wil.
Stäms ej för then
röda drägten! Om
hon smäder, tig tu
still! Fast ock ingen utt
slägten Samma namn,
som tu, har fått, Kan
thet wara lika godt.

8. Werld! hwad
äst tu, at jag tig Skul-
le wilja älska mera?
Blott et wårds-hus,
som skal mig Några
stunder härbergera.
Hvilken ort mig är
bestånd Är mig altid
lika kært.

9. JEsus här och
JEsus ther. Jag mig i
hans

hans samn insluttit.
Jag har honom, han
mig får. Ingen löser
hwad han knuttit. Al-
lestäd's jag trygger
bor Endast therför,
at jag tror.

10. Unden är min
lärare, Som om Fräl-
saren predikar. Kry-
kan är Gethsemane.
Predik-stolen död-
sens spikar. Altaret är
korsets stam. Offret
är GUDs rena Lam.

11. Statt o själ! på
västen tin Uti bön be-
ståndigt waken; To,
om tu här slumrar in
Kan fördärfwas hela
saken; Tu kan falla
ur then frid Tu nu har
hos HERren blid.

12. Öfwatig i stadig
tro. Låt GUDs Anda
i dig wärka. Tu förlo-
ra kan tin ro, Förr än
tu thet self kan märka,
Om tu ej i Jesu får

Ständig kraft och re-
ning får.

136.

Mel. Säll then, som hafwer
JESUM får ic.

S Het enda nöje,
som jag wet,
Then endagladje jag
har sedt, Then enda
sällhet, som är til,
Ur then os JESUS gif-
wa wil.

2. Then enda ro,
som jag förswordt,
Then enda lycka jag
har gjordt, Then enda
skatt jag funnit än,
Ur, at jag JESUM seet
til wän.

3. Then enda tröst i
allan nöd, Then enda
hjelp mot ewig död,
Then enda frögd i alt
beswär Ur bli och bo
hos JESUM får.

4. Then enda fyll-
nad af GUDs bud,
Thet enda sätt, at få
hans

hans strud, Then enda
da wäg til him'len
klar I Jesu blod
GUD banat har.

5. Then enda synds
förlåtelse, Then enda
lifs bebodelse,
Then endaste försö-
ning god Är Jesu
Christi kors och blod.

6. Then enda orsak
til GUDS nåd, Then
enda hjelp, thet enda
råd, Thet enda stöd,
hwar på allt står Är, at
wår Jesu förbön rår.

7. Then enda hjelp
mot synder all, Thet
enda wårn mot alt
anfall, Then enda til-
flygt själen har Är
Jesu kärlek och för-
svar.

8. Then enda wis-
dom, som jag wet,
Then endaste rätt-
färdighet, Then en-
da rena helgelse

Then få wi med wår
Frälsare.

9. Thet enda sätt
at dö med frid, Then
enda tröst i domsens
tid, Thet enda råd,
At stå för GUD Är,
til at wåra Christi
brud.

137.

Mel. Alt, o Jesu! saml. 10.

Sil at tro och intet
se, Är ej wishet
för the lärde; Men
dock af enfaldige Håls-
les uti största wårde,
The som blodets kraft
förnummit, Och til
Stons berg ha kom-
mit ::

2. Blodet, såren, är
thet tal, Som af thes-
sa själar föres; När
som synden gör them
qual, Och när lagens
bannor höres; Christi
blod the dyrt wårde-

ra,

ra, Vilja ock ej we-
ta mera :;

3. Theras m åsta
tids-fördrif, Är för
Lamsens fötter ligga,
Och til spis för salens
lif, Om hans blod i
trone tiggas; Theras
båsta hwardags-wi-
sa Är, at Jesu god-
het prisa :;

4. Thet som eljest
kallas spott, Ha för
Jesu skull wan-åra,
Tycka the sig wara
godt; Småleken är
theras åra: Och fast
än the usla skattas,
Them dock ingen säll-
het fattas :;

5. Så the arma
werldsens barn Roa
sig i mörkrens kojor,
Snärde uti lustars
garn, Söfde uti slät-
jans bojor; Så
GUDs barn sin wan-
til möte, Ropande:
min Jesu söte! :;

6. Ingen männis-
kas förnuft Kan then
saken genomtränga,
Huru sött thet är och
lyuft, Som en syndare
få hänga Blott wid
JEsu, och få smaka,
Liffens söta honungs-
taka :;

7. Ingen tim'lig
ångst och sorg Kan
thes nögda sinne ång-
sla, Så the bli uti sin-
borg, Kan them ingen
fiend' fångsla: Stå
the wid Frids-För-
stens sida, Mond'
han hielstwer för them
strida :;

8. När en storm be-
gynner gå, Hissa the
up trones segel; Och
om thet går aldrig så,
Se the dock på ordets
regel; Och så fabran
synes fierran, Se the
strax på HERran,
HERran :;

9. Stons

9. Stens borger-
skap är fällt, Skönt
thet blifwer här förag-
tat. Ogat är enfaldigt
stälde Uppå Lammet,
som war slagtat; Om
sig något swårt tildra-
ger, Thet sin nöd för
Lammet klagar.;

10. O! tu söte Fräl-
sare, När jag thetta
om dig talar, Huru tu
mig sondare Dag och
stundelig hugswalar,
Må jag wäl med Da-
wid fråga: Är thet
månsko-rätt och
åga? ;:

11. Gör i Andans
fattigdom Mig bland
syndare then störste.
Blif ock tu min egen-
dom, O! min käre sjä-
la-Förste: Så jag
blöit tit barn får wa-
ra: Låter jag allt an-
nat fara.;

12. Tu är al min sjä-
la-ro. Tit behag jag
luft må falla. Strök
alt mer och mer min
tro. Sedan jag en
gång för alla Fått i
liffens bok intekning,
Lefwer jag uppå tin
räkning.;

13. Jag har funnit
tu är god, At tu syn-
derna förlåter, Renar
i tit dyra blod. Then,
som til dig wänder å-
ter. Thenna sanning
finna alla, Som dig
will' til fota falla.;

14. När jag i enfal-
dighet, Frälsaren med
tron omfattar, Jag
af större frögd ej wet:
Jag then för m å n
mal'lös skattar. An-
nat wil jag intet we-
ta, An wid korset sjä-
len beta.;

138.

Herde = Sång.

Mel. Sic, o Jesu! saml. 2c.

Jesu, håla herde
 wår, Som tit
 lif til offer gifwit,
 Att til döden dömda får
 Mätte såled's njuta
 lifwet, Them turåd-
 dat utu nöden, Lå tu
 selftigg gaf i döden:.

2. Gode Herde,
 mer än god, Som, at
 slagte-fären skona
 Sielf wil slagtas, och
 med blod Them igen
 med **GUD** försö-
 na: Tu blef fång-
 slad, slagen, bunden,
 At them ta ur ulf-
 wa-munnen:.

3. At tu skulle slippa
 se Färens blod i nröm-
 mar flöta, Wil tu
 trogne Frälsare Jefe
 låta tig förtryta, At
 tit lif til spillo gifwa

Och et blodigt offer
 blifwa:.

4. Men se nu, o! Her-
 de på, Hur' the får, för
 them tu dödde, Uter
 uti willo gå Och på
 bergen å förströds-
 de. Samla them utt
 en skara. Wårdes als
 las herdewara:.

5. Kan tu se tin
 wundna stätt Sar-
 gas utaf ulfwa-rann-
 men? Stal han them
 fördärwa platt?
 Känner tu ej egna
 Lammen? Skola
 the sig self få sälja?
 Stal them ulfwen få
 upswälja?.

6. Ulfwen söker
 lammen få Sträma,
 stingra och förtölja;
 Men the finna ingen
 wrå, Ther the kunna
 sig förtölja. Lat, tu
 lammen så ock fären
 Stadse

Städse bli wid herdespårén :;

7. Stor och stark tu Herde är, Satans magt kan intet gälla. Swaga fåren tu sielf bår. På tin rygg the ligga sälla. Ettal ulstvens list och tänder Ryck a them ur tina händer :;

8. Ach! min Jesu, Jesu min, Ach! hur sälla få wi twara? Om wi ä' bland lammen tin, Wil tu sielfwer os förswara, Lå tu sköter os och lagar Allt som tu thet sielf behagar :;

9. Föd os bort från Sinai, Och the torra dystra marker, Til tit Sion, hwaräst wi På the sälla blomsterparker Ur försontingslåren röda Njuta sielens bästa söda. :;

10. Låt os under korset stå, Emot strömmarne bo trygge. Faller solens heta på, Låt då korset bli vårt stögge, Ther tu os en swalka unnar Utur nådens öpnar brunnar :;

11. Si, här äro tina lam, Köpte med tit blod och smärta. Tag os up uti tin famn. Lågg os på tit ömhjerta. Slut os inom nådesarmen. Tryck os in till kärleksbarmen :;

12. Tina dyrt förlostta lam Hågna wäl uti tit sköte. Tröttna wi, så bår os fram, Lils wi få et salligt möte: Ställas först på högtra handen, Gå se'n in i himlalanden :;

139.

Mel. *Jesus alle mit gode ic.*

At tit stora sido får
Blt wår boning
och wår hydda, Theri
wi, som frälste får,
Utan fruchtan at bli
brydda, Runna ligga
och huro, Fri för ulf-
war trygge bo.

2. Ulfwen os ej
stada gör; Ty wår
ång är wål omstång-
der, Och wår öpna
fårhus-dörr är med
herdans blod be-
sprängder, Therför
får han blott med
skam Se på herdans
Köpta Lam.

3. Wi ej förja för
nån ting, Herden
wår os rik'ligt föder;
Wi få ligga i en ring.
Han står för os hwiit
och röder, Just som
han kom hem från

slagt, Då han drakan
nederlagt.

4. När thet börjar
blifwa kalt, Tag mig
in i fåre-hyddan. Tu
har för mit lif betalt,
Therför will tu mig
beskydda. Söte her-
de! tag tit får Helt
in i tit sido-sår.

140.

Om Andelig wård-
löshet.

Mel. *Swarz hån skal jag ic.*

Engång jag, *Je-*
su, fick I tina sår
en blick, Swar wid
mit hjerta rödes, At
jag i undran fördes.
Jag såg med frögd
otaltig, At jag i tig
war salig.

2. Från thetta Za-
bors berg, Ther tu i
liuflig ferg Mig syntes,
är jag nu stälder I
twelkans mörka däl-
der,

der, Ther ögat jag
upspänner; Men doct
ej ljuset känner.

3. Ho hit mig bragt,
jag wet: Thet har min
wårdslöshet. Jag
småning glömde lig-
ga Wid korset nåd at
tigga, Och låt ther på
min tanka För ströös
och från tig wanka.

4. At jag mit fång-
na pund Ther med
jag ockra kund' Och
sköna morgongåf-
wa Samt dyra nå-
dehåfwa Så låtit
stingrad blifwa, Thet
wille tu tilgifwa!

5. Jag tänker, JE-
su blid, Nu på then
förra tid: Jag hop-
pas, ber och trångtar:
Jag önskar tror och
långtar, At tu mig å-
ter swarar, Och tig i
mig förklarar.

6. Ly stork mit swa-
ga hopp, Och låt thet

klarna op. Jag går
hår blind i öfnen, I
ängslans tjocka töl-
nen. Låt otrons natt
förjagas, Och nådens
morgondagas!

7. Förstingra otros
skyn, Och låt mit
mörka syn Så skåda
glädje-solen. (Ei g
Jesu, uppå stolen)
En strål, jag ber, tu
sänder, Som hjertat
mit uptänder.

8. Ly nu gör sorg
thet trögt, Och wån-
tan oförnögt. Din
saknad mig bedröfs-
war. På alt hwad
jag behöfwer När jag
nu brist förspörjer,
Hwad under, at jag
förjer?

9. Uprätta med tit
blod Mit neder-sagna
mod: Och w eder-
qweck mit hjerta Med
tina sår och smårta.

Tin wingar tu ut-
sträcke, Och mig med
them betäcke!

10. Låt kännas i
mit bröst Tin nådes
tal och tröst. Tin kraft
mig öfwerstygge. Tu
tig en boning bygge
I själen, then tu rene
Och sjelf med tig före-
ne.

11. Och lär mig wa-
ka, be: Ståds tro; om
ej ståds se. I nåden
mig befästa. När o-
tron wil mig frästa,
Hjelp, jag mig ther
wid tröster, At jag
är återlöster.

141.

Om Andelig wak-
samhet.

Mel. Sit o! Jesu, saml. 20.

Syndares på-
minnelse Ät, at
ständiget bedja, wa-
ka. Then som står,
får ofta se, At han

börjar gå tillbaka; En
bör os ha wakand' ös-
ga, At ej synden gör
os tröga ::

2. Om ej ögat wa-
kand' är Uppå JE-
sum then korsfästa:
Om ej hjert at bön
frambär Inför ho-
nom til wårt bästa:
Om man ej är ange-
lägen, Är man re-
dan utaf wägen ::

3. Then som står,
gå warsam stig, At
han icke åter faller.
So är bögd, han al-
te sig, At han ej blir
ljum och kaller; En
så snart man wakt ej
håller Straxt på stund-
den något wäller ::

4. So är rik och
hafwer nog, Och sig
tröter nogot wara,
Han, för alla haf-
wer fog, At et grä-
sligt fall befara.
Han

Han är usel, blott och naken Och behöfwer blifwa waken ::

5. Ho sig finner kall och lum, Lir wid swaga ron och wetan, Lyste up i alla rum Helga händer utan twetan. Bedja bör then, som är armer Til thes HÆren sig förbarmar ::

6. Ho ej ber om stadig törst Och om ständig trones hunger, honom blifwer aldrä för si Christendomen swår och tung, Sedan blir han lum, så kaller, Tills han sifi i synden faller ::

7. Fienden wil hwarje stund Os på tusend sätt förföra, Och wår onda hjertans grund Wil sträds honom bistånd göra; Ty thet be och waka

gäller, At hans list os icke fäller ::

8. Öyna os så nådens högd. Låt os synda - nöden finna. Gör wår själ för dig rätt bögd. Låt os rätt tin död besinna. Os tin nåd upmuntre alle, At wi för tin thron nedfalle ::

9. Gör tu ar ma hjertat löst Ifrån alla dolda snaror. Sif wid hjertats oro tröst. Wis at tu tit folk förswarar. Låt tin dyra förbön gålla Hwar gång synden wil os fälla ::

10. Jag är misnögd med mig sjelf; Ty jag kan tige rätt tjena; Dock jag wet, at nådens alf kan från alla smittor rena; Therefore lär mig syn-

R 4

det

den glömma Och mig
i tin sido gömma :;

II Gör mig waken
natt och dag Så i wäl-
gång som i wåde. Låt
mig se tit hjertelag,
Huru fullt thet är af
nåde; Huru tu alt
godt wil gifwa Och
wärt skuld-bref son-
derriswa :;

142.

Förtrostan uppå
HERRAN.

Mel **J**esus alt mit goda re.

Dwid säger:
thet är godt,
At förtrosta uppå
HERRAN. Jag har
ärwen thet förstådt.
Eå all män'sklighjelp
är fierran, Och man
liter HERRAN til
Han båd' kan och
hjelpa wil.

2. Men, si hjertat
är så snält, At i tyft-
het tro på werlden.

Ogat är på himlen
stält, Hjertat hänger
fast wid flarden; Och
så starkwar mången
fram Sig til skada,
GUD til skam.

3. Men i aldramin-
sta prof, Om man thet
och prof kan kalla,
När förtrostan gör's
behof Börjar hoppet
småning falla, Och
som spinnelwäf för-
gås, Som af wäder
sönderblås.

4. Männ'sko hjelp
förgåfwes är: Stac-
kar then, som ther på
wågar. Nöden en
gång witna lär, At
thet platt til iniet då-
ger. Then sig sjelf ei
hjelpa kan, Kan ei
hjelpa någon an.

5. Starckhet och
försigtighet, Som
thet minsta stoft bort-
wiler. Penningar och
stift.

Sticklighet, Förr'u
thet tränger, ofta
swiker. Gynnare
och Herre-gunst Lik-
nar Hngtig töken,
dunst.

6. Uti sjö-nöd kan
man se, Då al wis-
het tyckes stielpa, Hu-
ru blott en hjälpare
Kan ur nöd och fara
hjelpa. Ehen med än-
ger ser sin brist Och
Kan tro, han hjelpes
wist.

7. Tu må tro på
hwem tu wil, Jag
på HERran wil för-
trösta. Han är god
at tro sig til. Han för
alla återlösta Och
nödskälta syndare
Är en huld förmynd-
dare.

8. Alltid är han lika
när, Alla tider är och
dagar. Då jag uti nö-
den är Och för honom
barnsligt klagar; Fast

jag ingen utväg ser,
Hjelpen mig dock sä-
kert sker.

9. Allestäds jag sä-
ker bor, To jag uppå
HERran hoppas.
Då jag uppå JE-
sum tror, Fridsens
fikon-träd städs knop-
pas. Sommar, win-
ter, höst och wår
Thet i lika fågtring
stå.

143.

Tröst i bedröfs-
welsen.

Mel. Låt mig lig i tronesecc.

Swad bedröfwar
tig, min själ?
Hwad är thet, som
ännu ängslar Själens
tin och henne fång-
slar? Är tu mera nu
en träl? Nej, tin JE-
sus träl har varit,
På thet tu skull haf-
wa frid: Han al nöd

R 5 för

för mig ärfarit, At
mit hjerta blygs ther
wid.

2. Stulle nu en så-
dan wån Hjerta ha
at öfwer gifwa Then
hans egen dom wil
blifwa? Nej: hans
hjerta blöder än Öf-
wer själen min then
arma, Som sig ingen
utwäg ser. Jesu wår-
des sig förbarma:
Jag sig hjertlig ther
om ber.

3. Kärleks-panten
har jag sett I the djupa
såren röda, Som af
Idel kärlek blöda, Då
tu mig tin nåd beredt.
Ja, tit hufwud, och
tin sida Bära witræ-
dm tin dödd, At tu
thet alt wille lida,
Til at hjälpa mig ur
nöd.

4. Jesu, jag nu
högst ärrar I tit blod,
at ha min trefnad. All

min ro och sälla lef-
nad. Hjelp at jag bel-
nögger går Bårt från
alt hwad mit kan he-
ta, Som min frid
wil göra kort, Och
wil synda lustan reta.
Jesu, tag tu hjertat
bort.

5. Gör thet rent ti-
ti tit blod. Låt al oro
platt förswinna. Ja,
låt i min själ intrinna.
Kraften af tin nådes-
flod. Låt mig ståds
wid korset ligga, Som
en and'lig fattig själ,
Och om nåd i såren
tigga: Si, så mär
jag ewigt wäl.

I 44.

Mel. Bort mit hjerta 20.

Bort j qwäljesamt
ma tankar,
Som beswären hjer-
tat mit. Jesu hjelp
mig kasta tankar På
tin

tin död, at jag blir
qwit Sorg och al me-
lankoli; Gör mig från
min oro fri. Stilla tu
min sorg och qwida.
Göm min nöd uti tin
sida.

2. Hwi skal jag mig
selfwer tränka, Ther
dock Iesus har mig
kär? Jag wil heldre
såled's tänka: Satan,
tu må ha beswär U-
tas sorg: tu är ej döpt,
Tu är ej, som jag fri-
köpt: Iesus geck för
mig i döden; Men tu
sitter uti noden.

3. Iesus skal mig
mer tå gläda, An al
jordens silf och gull;
Han mig i sin strud
wil kläda: Han mot
mig är kärleks-full.
Om al werldsens
gunst och gods På
en gång stod mig til
bods, Wit jag dock
thet alt föragta: En-

dast efter Iesum
tragta.

4. Lifwet är mig
skänkt och gifwit Ther
af jag mig frögda kan.
Mig är utaf nåd til-
skrifwit Alt hwad
Iesus gjort, hwart
gran: Alt hwad Ie-
sus kallar sit, Blifwer
genomtrona mit. Uti
Iesu kan jag hinna
Synd och satan öf-
werwinna.

5. Iesus tå min
sorg wäl lindrar; Tå
hans dyra kärleks
blod Al fördömmelse
förhindrar. Han min
sak hos GUD gör god.
Jag är wisi, at tu
GUDs Lam led för
mig på korsens stam,
Och at GUD mig wil
förstona; Tå tu mond'
min synd försona.

6. Ej skal satan
mig nu sträcka; Fast
han

han ingen möda spar,
 At hos mig al ångst
 upwäcka, Och ha mig
 i otro qwar. Jag nu
 honom swara kan:
 Iesus är then starke
 man, Som tig haf-
 wer öfwerwunnit,
 Och med mörksens
 kådjor bundit.

7. Ifrån alla mörk-
 sens skarar Har mig
 Iesus frälst förwist:
 Han mig med sit blod
 förswarar Ifrån sa-
 tans wäld och list.
 Frukta tigejmer, min
 själ; Bort med alt
 hwad som tig qwål;
 Iesus frälsar af al
 wåda: Låt man ho-
 nom ensam råda.

8. Döden kan mig
 ej förderfwa; Fast jag
 genom then skal gå.
 Iesus mond' mig
 lif förwärfwa, At
 jag skal hel glad up-
 stå. Iesus har al

dödsens magt, I sin
 död så nederlagt, At
 han är min glädje
 worden, Och mig för-
 til himla-borden.

9. Iesu, tu som
 själen frögdar, Sänd
 mig frögde-andent tin,
 Som af hjertat gör
 mig någder Och up-
 friskar andan min.
 Söte Iesu gif mig
 tröst I mit ångestful-
 la bröst: Låt mig i
 tin blodfår gömmas:
 Låt tit förß af mig
 ej glömmas!

10. Gif, at jag tin
 sötmar röner; Låt mig
 roligt samwet få:
 Tron föröka, hör
 the böner, Som ic
 från mit hjerta gå.
 Låt tinsöta nådes-röst
 Mig försäkra, jag är
 löst. Uti tron tit blod
 mig wisa, Så får
 sorgse själen lisa.

11. Låt

II. Låt mig tola
mod förspörja, När
som tu mig rifa må.
Låt mig öfwer synden
förja, När jag råkat
från dig gå. Låt mig
i tit dora blod Sän-
ka synd och öfwer-
mod. Låt mig ej för-
sagder blifwa; Men
dig, Jesu, äran
gifwa.

12. Jesu låt mig
icke falla. Håll mig
med tin nådes hand.
Jag will dig min bro-
der kalla; Låt mig
blifwa wid dig wand.
Hjelp mig nu al ångst
och nöd, Fruktan al
för dom och död. I
tin döds-kraft öfwer-
winna, Erones än-
dalykt sist finna!

145.

Böne-Sånger.

Mel. Förblindade werld ic.

Eg HERre på
min Församlin.

gentin, Ehensondares
hop, Som till dig up-
sänder Et samhälligt
rop. Hon wet: i
tin sår Och på tina
händer Hon tekna-
der står.

2. Wi, efter tit ord
Kring nådenes bord
Här uti tit hus Os
wördsamt infine Wid
helgonens ljus. Ein
mjölk, win och must
Tymnighet rinne Och
mätte wår lust.

3. Af feto och mærg
Os uppå tit berg Et
gästabod gör. Wår
tårar aftwätta, Och
sorgen förstör. Os til
tit beröm Med wäl-
lust nu mätta Af nå-
denes ström.

4. Hwar hung-
rande själ Bespisa nu
wål. Hwar törstig
låt få För inter sig lå-
sta Ur nådenes å. För
syn-

syndenes blod, Thet
döds-watnet båt-
ska, Låt flyta tit blod.

5. Ach! rätta tig
opp ltaf os en kropp,
Then wille tu så Som
hufwud anföra, At
hwar af os må Bli
nyttiger lem. Ach!
wärdigas göra Tig
bland os et hem.

6. Gör med os för-
bund, Och bygg på
then grund, Tit kors,
blod och sär, Tig af
os et tempel, Some-
wigt består; Ther
selswer tu äst Jord
och exempel Wår öf-
werste Präst.

7. Hjelp herde, at
wi Tit fåra-hus bli.
För Herde tin hjord
På ångarna gröna
Til dulada bord. Låt
ther ihwart får Tin
omwårdnad röna, O!
wäktare wår.

8. Thet sargada låf.

Thet otamda spåt.
Thet willsna uplet'
Och för thet til rätta.

Thet lam-digra bet.
Thet späda sielf bår.
Thet orena twätta.
Thet nödstälta wår.

9. En örtegård stön,
Som stånd ig står
grön I blomma och
frukt, Gör af os, o!

Christe Til angenäm
luft. All nåring os gif,
Som ympada qwi-
star I helga tit lif.

10. Ach! låt os få si,
Hur Kongarne bli
Os skaffare tro,
Samt huru för-
stinnor Os fostra
med ro. All werldes
nes flock Af männer
och qwinnor Föröke
wår flock.

11. Låt kraftigt then
röst, Som, os at ge
tröst, På bergen up-
städt, Then ingen

mer

mer tapper, Predika
os godt. Låt, Fräl-
sare blod, Utwidga-
da läppar Förkun-
na tin frid.

12. Som regn, dagg
och snö The nära et
frö; Så göre tit ord
(Hwaräst man thet
sprider) Fruktbäran-
de jord, At berg, dal
och högd At nådenes
tider Må springa af
frögd.

13. Låt watnen gå
hit, Och strömmarne
thit I will marken
fort: At dumben må
qwåda: Halt sprin-
ga som hjort: At
blinder må se: Then
sorgsne sig glåda
Och starke sig ge.

14. At döfwer ock
hör: At krossader ör,
Och sargade bröst,
Samt rykande we-
tar Här siå sin tröst,
Och röna, hur' GUD

Uslintet godt nelar
Sin trolåf da brud.

15. GUD Fader!
tin magt Om os hälle
wagt. Låt helgas tis
namn. Tilkomme
tit rike. Utbred ock tin
famn. Tag synda-
re mot. För alla
tillika Til skänkel-
sens blod.

16. Som moder om
son, War tu om os
mon. Wår fiend' för-
drif. Tin wård låt
os åga. Förlåtelse gif
För synden hwar dag,
At ingen må säga
Bland os: jag är
fwag.

17. O! Helge And'
gjut Tig öfwer os ut.
Låt på os then eld,
Som ingen kan släc-
ka, Af him' len bli såld.
Inåden os led, Och os
at betäcka Tin' win-
gar utbred.

18. Ett

18. Ett fåra-hus
 öf. Ett tempel besöt.
 En örtegård sköt, At
 träna må drypa Af
 mustene söt, At plan-
 torna små, Som un-
 der them krypa, Sin
 näring ock få.

19. Wär Jesu! tin
 blod Then nåd'rika
 flod Med ymnoghet i
 Wär' hjertan ingjute;
 Och hjälp os, at wi I
 wördnad och tro The's
 wärkan åtnjute I
 frögd, frid och ro.

20. En heliga
 Kropp Then styrke
 wårt hopp, Förne
 wårt lif, Från synden
 os rene, Och ottron för-
 drif. Påmin' os tin
 död, Os med tig för-
 ene, Samt stödje i
 nöd.

21. När någon blir
 döpt, Som tu hafwer
 löpt Med döden tin
 swår, Hjelp, at han tin

Anda Och smörjelse
 får, Sin döpelses-
 bad Med tårar at
 blanda Och bo i
 tin stad.

22. En heliga får
 Bli frei-staden wår.
 En förbön och nåd
 Til bästa os wände Al
 fiendans råd. Utbred
 ock then frid Til werl-
 denes ånda, Som
 wans med tin strid.

23. O! hjelte i strid!
 En seger och frid Bli
 om os en gård. Wär
 frihet förlänge Tin
 allmagt och wård.
 En ångla-eldsmur
 Thet lejon utstån-
 ge, Som stads går-
 på lur.

24. Gif witne och
 röd, At uppå hwar
 bön, Somen eller fler'
 Til tig kan upsända,
 Bönhörelse sker, Som
 ock, at tu här Til
 werlde's

werldenes ända
Swar dag är os
när!

146.

Mel. Min själ och sinne låt
GUD nåda, 2c.

W In Jesu! som
till låtit döda
För al min synd på
Korsbets stam, Låt pi-
nan tin, tin nöd och
nöda, Som tå, o!
sargade GUDS Lam,
Har plågat och mar-
terat dig, Min själ nu
röra innerlig.

2. Låt mig i trone få
ärfara Din nåd's och
Kärleks öfverflöd. Låt
Anden tin i mig för-
klara, Att tu mig köpt
med blod och död;
Samt, at jag i tin hel-
ga får Min enda ro
och hwila får.

3. Uptäck allt mer,
o! Jesu käre, Min
inra stygga hjertans
grund, På thet at jag

thes mer målära, Att
ligga wid tit kors
hwar stund, Och tigg-
ga om tit reningss-
blod, Som mig kan
gifwa kraft och mod.

4. Uplifwa hell mit
trögahjerta, Din kär-
lek at värdera högt.
Tag bort från mig al
syndens smärta. Gör
hjertat endast till dig
bögd. Låt mig utaf
tit kärleks-bröst få su-
galif, frid, ro och tröst.

5. Låt mig i allt på
dig förtrosta. Hjelp
mig allt stadigt wid dig
bli. Jag tror, at jag
är tin förlösta; Lytt
mig med tin blod köpt
fri. Intryck ändjupar-
thet i mig, Så wil jag
ewigt prisa dig.

147.

Mel. Min dag är al 1c.

D! Själ-wån,
tu som till låt
förbar.

förbarma, Så werlden al låg solad uti blod, Ach! tänk tu på mig usla syndar' arma, Som tryckes af et swårt och ångsligt mod. Upwärm mig med tit heta kärleks-hjerta, At jag en gång må känna lif i mig. Låt Jesu! mig mot lagsens bittra smärta, Så samwets-frid och själaro i mig.

2. Ach! gif mig nåd rätt kunna fattig blifwa; Men äfwen se, at jag förlöster år. Ach! wärdes tu al otro från mig drifwa. Hugswalla mig, jag wet tu har mig kär. Har tu för-mått uti min själ, at wärka Bekymrat mod, så stätt mig nu ock bi. Tu wärdes så mig i min swaghēt stärka, At jag kan någd tit ömha hjerta se.

3. Ach! Frälsare, när får jag dig omfamna? När blir jag stald i Andans fattigdom? När får jag i tin öppna sida hamna? När wärlas wäl mit usla tillstånd om? Tu swara lär: så snart, o! arma hjerta, Tu stilla blir och låter mig få rå, Med tankar dig ej sielf tilfogar smärta, Så skal tu rum i mina armar få.

148.

Mel. Förbede Herr. Gud ic.

SI, tu min Jesus är: Mig ock en Christus blif! Ty så tu är mig när, Så har jag frid och lif; Mit hjerta stadsē til dig drag, At jag hwar stund, minut och dag, Får lefwa af tin blod och död, Så har jag ingen

ingen nöd. Tu har som
willan olso-qrwist Mig
ympat in i tig förwist
Igenom en sän tro på
tig, Som listwet gaf
för mig.

2. Mig tukte Anden
tin, At jag mit eländ'
ser, Samt sonda-käl-
lan min, Som orent
watn ger. Lät Jesu,
then ej stada mig,
Ej eller wara wälde-
lig Uti min kropp;
men Jesu god Gif se,
ger i tit blod. Förök'
mig tron på tin död,
Tin' marter, qwal och
sår så röd': Trons
ändalyckt mig och
så gif, Med tig, et
ewigt lif.

3. Tu låstwar stora
ting, Til pant tin Hel-
ge And', Som är tin
fästnings-ring: Sätt
then uppå min hand.
Betoga Jesu selfwer
tig Uti mit hjerta wäl-

delig: Ach witna städ-
se med min själ, Så är
mig ewigt wäl. Lå
råd's jag ej för dödsens
stund, Mer än som för
en söter blund. Gör
thet än widar' klart
för mig, Så wil jag
prisa tig.

149.

Mel. Säll eben, som hafwen
Jesu som lär ic.

Ju själ, min Jesu,
su, helge mig;
Förknippe hjertat mit
med tig: Tin kropp,
som för mig sårat är,
Min kropp och själ
gör' ren och står.

2. Thet watnet, som
på korshens stam Flöt
ur tin helga sida fram,
Thet rene mig; tin sår
och blod Uppfriske hjer-
ta, hog och mod.

3. Then swett, som
ur tit anlet kom Bes-
frite mig från dödsens
dom:

dom: Tindyra pina,
Korset och död, Then
ware hjertats kraft
och stöd.

4. O! Jesu Christe
bönhör mig, Tag och
förberga mig i tig;
Låt itin' sår mig gån-
der bli, Så är jag från
al fahra fri.

5. Låt mig i trone
hålla ut, Och vinna
trones sälla slut, Ut
här och ther i himmels
högd Få vara tin, i
ewig frögd!

150.

Mel. Min högsta skatt o. r.

GUDS milda lam,
min Frälsare,
Tit söta namn mig
gläder: Tig wil jag af
alt hjerta be, Ut tu mig
nu tillstäder Få krypa
fram til tina sår, Så
helt eländig, som jag
går: Tit blod mig we-
derqwecke!

2. Tin död mig
ständigt nu påmin':
Hjelp, at jag ej må
glömma Then nåd,
som utur sären tin' Till
syndare plä' strömma.
Ach! Jesu, låt mig
wara en Bland them,
som tu af nåd gör ren
I blodets springe-
källa.

3. Låt gamle Adam
nu bli snård Och fast
wid Korset slagen.
Ach! låt tin blods-
kraft bli mit swärd
Mot satan, synd och
lagen. Tu hjelte utaf
Juda slägt, Jelað nu
mig tin segers-drägt:
Låt mig i trone winna.

4. Gör mig från
sorg och oro fri. Låt
mig i blod bli twagen.
Ach! Jesu, låt mig al-
tid bli Utaf tin Anda
dragen Till kärlek, tro,
ensaldighet, Till fatt-
tig-

tigdom, som mer ej
wet, An nåd wid kors-
set tigga.

5. Jag är thet får
som willse gått; Tig
gjordt i synd al smär-
ta; I blindhet min jag
ej förstått Dit hulda
broders hjerta: Nu
ser jag, til min blygd
och skam, Hur jag
har dig, GUDs milda
Lam, Med mina syn-
der slagit.

6. Men tack, mit
Lam, jag kan nu tro,
Att tu tit blod lät rinna
För mig, at jag nu frid
och ro I tina sår kan
finna. Jag som war
fången är nu löst. Jag
som war döf nu hört
then röst, Att tu min
synd förlåtit.

7. Lät, Jesu mig ej
glömma bort, Tu dödt
för mig med smärta:
Tu wil, för alt tit ar-
bet swårt, Ha boning

i mit hjerta. Ach! in-
gjut ther tit dyra blod!
Och sänd til mig tin
Anda god, Som tig
alt mer förklarar.

8. Lät mig i nåden
wära til. Ach! sänk
mig djupt i sären. Lär
mig at göra hwad tu
wil, Tig följa jämt i
spären. Upräck mig
korsens hemlighet, Att
jag må ha min salighet
Utt tin död och pina.

9. Jag tackar dig,
min själa-wån, Som
mig til dig har dragit.
Jag är hel wis om
himmelen; Ty tu min
synd borttagit. Jag
wid tit kors nu blott
beror, Och som et barn
ensaldigt tror, GUD
är min käre Fader.

ISL.

Mel. Säll then, som haf-
wer Jesum får ic.

U
S 3 och

och be Dig Jesu, som
alt godt wil ge, Thet
styrkan är hos folket
tit; Låt thet ock bli
dags-wårlet mit.

2. Gud's dyra lam,
tu styrke mig, At kasta
al min brist på dig, Och
endast hwila på tin
nåd; Ty utom dig fins
intet råd.

3. Thet myckna, som
mig felamå, Låt mig
af tina blod-sår få. Låt
al min synd begraf-
was ther, Och gif mig
nåd at ha dig kär.

4. Tu endast är min
kärlek wård; Men si,
jag tidt af werldsens
flård Blic bragt, at
från mit hjerta gå, Och
ej i tiggars-hopen stå.

5. Jag hel utfattig
icke är; Jag eljest
höll' dig mera kär, Och
wårte fortar' till i dig,
Och kände större frid i
mig.

6. Gör mig så fat-
tig, blott och arm.
Låt mig af kärlek tin
bli warm. Gör mig
ut-hungrig efter nåd.
Bewara mig från of-
werdåd.

7. Gör mig bland
syndare förnåmst.
Låt mig bland tiggare
stå fråmst, At be om
nåd och tiggas tröst I
blodet hwarmed tu
mig löst.

8. Gör mig frimo-
dig, at gå fram Så
blind, så fattig, halt och
lam, Så usel som jag
är, til dig, At tu må alt
ta bort från mig.

9. Lär mig stå waken
på min påst: Jag an-
nars säkert falla måst.
Min synd utplåna
med tit blod. Styrck
mig at tro thet tu
är god.

10. Jag kastar nu
min'

min' sel och brist På
 dig, min dyre Jesu
 Christ. Tit kors och
 blod, tin hårda död
 Beware mig från
 ångst och nöd.

11. Du är til grund i
 hjertat lagd; På dig
 jag hvilat oförsagd.
 Jag är ej min, tu om
 mig rå'r. Uppå tin nåd
 jag grundfast står.

152.

Mel. Christe sannhus ic.

Jag usle stoft och
 syndare Dig nå-
 digaste Frälsare Med
 ödmjuk röst enfaldigt
 ber, At tu af högden til
 mig ser, Nåde ger.

2. Tin Helga Anda
 låt mig få, Som lærer
 hwad jag bedja må I
 trone uti Jesu namn.
 Ach! låt mig finna i tin
 famn Säker hamn.

3. O! hwad oänd'lig
 ströplighet, Jag arma

syndar' med mig wet,
 Hwad otro och kall-
 sinnighet, Mot al-
 then stora kärlighet
 Du betedt.

4. Min otro håljer
 mig med blod; Men
 låt mig finna hos dig
 skygd. Våt se tu ästen
 Frälsare, Som fräl-
 sar arma syndare,
 Som mig be.

5. Min GUD! jag
 faller för tin thron,
 Se ej på mig, se på tin
 Son: Hos mig är idel
 uselhet, I honom är
 min wärdighet, Som
 tu wet.

6. Jag har ej annat
 wisa fram Au endast
 mit försönings-Lam:
 Då Jesus dödde, döda-
 de jag: Han är min
 starcket, jag är swag,
 Mer än swag.

7. Dock ger ihet mig
 en kraftig tröst, Jag
 tror,

tror, at jag är återlöst;
Som frögdar hjerta,
hog och mun I Sions
sanna hälso-brunn,
Dag och stund.

8. En droppa af tit
dyra blod Uppmuntrat
sinne, själ och mod.
Ach! låt mig nu thet
blodet få, Som syn-
da smittor kan aftwå,
Stor' och små.

9. Hjelp följa stads
tit trognaråd, Och ro-
pa blott: gif nåd, gif
nåd. Tu äst mit Lam,
mit enda wål, Som
min elända, arma själ
Hjelper wål.

10. I frestelsen låt
bli min tröst, Ut jag
med Christi blod är
löst. Låt mig wid
korset hwilla få, Och
ej utu min fördel gå,
Utan stå.

11. Förmera I Jesu
med tit ord, Ja, styrk
tin lilla fåra-hjord,

Som tig till öfwer-
herda fått. Lär os at
skilja ondt och godt,
Wälja godt.

12. Håll mig i An-
dars fattigdom,
Gör mig ensaldig,
I Jesu from! Låt mig
förfara blodets kraft,
Af lifsens trä få suga
saft, Lif och kraft.

13. Tänk på then sto-
ra syndar-hop, Som
ligger ut i mörkstens
grop; Ach HERRE!
gif them tina nåd, At
the må lyda Andans
råd, Söka nåd.

14. Wålsigna ock
hwar på sin ort, Som
lif i tin försöning
svordt. Wi önska al-
la, i wår bön, O! Je-
su med tin nåda-lön
Os bekrön.

15. Din förbön göra,
at jag får Bönhörelse
hos Fadren wår: Jag
står

står med tig i blod,
skaps band; Led tu
mig med tin nådes-
hand, Til tit land.

16. Se på tin hän-
der, hvar jag står
Upte knader i tina sär.
Hur skal GUD kün-
na glömma then, Som
har til bror och sälla-
wän Frälsaren?

153.

Mel. Min själ hafwer
ingen frid ic.

A Rima själars enda
tröst! Jag tig
syndare hör kalla:
Kommer, kommer
til mig alla J, som
bären sarg'da bröst:
J, som uti ångst ar-
beten Och med bör-
dan luto gå: Hwi-
lan then jesterleten
Skolen i här hos
mig få.

2. Fast jag ser then
minsta del; Jag min
börda tung nog finner:

Ver tig dock: at jag
än hinner Bättre
skönja minafel. Si,
hur jag til selfwa blo-
den, Tank, wilja,
wett, natur Ur en
källa från then floden,
Som ens synd gjordt
bått och sur.

3. Uvryet tu al bit-
ter rot. Kärlek åter i
mig planta. Och från
otros högden branta,
Bög mit hjerta för tin
fot. Gör mig nödstält.
Lär mig längta Til
tin sär, som törstig
hjort Uttrår warnet,
lär mig trängta Efter
blodet tit alt fort.

4. Jag är kraftlös,
ljum och kall, Och
plår ofta tig förgåta;
Därför längtar jag,
at äta Lifvens bröd
mot swaghet al. Jag
är oren, tu mig rene.
Lys en blind och led en
halt.

S 5

hatt. Med mig arma
 tig förene. Gif mig
 nåd och hjelp för alt.

5. Låcka, kalla, drag
 tu mig. Sök och finn
 mig, hem mig bäre. Bög
 mit hjerta Jesu käre,
 At ock söka efter mig.
 Låt min nöd mig til
 dig drifwa; Zwinge mig
 ock kärlek tin, At jag
 uti dig må blifwa, Och
 tu bo i själen min.

6. Jesu, si jag wägar
 tå Med et genom-
 sondigt hjerta, Fullt
 med blygsel, sorg och
 smärta, Til tin nåda-
 stol at gå: Bär en själ
 i mina händer Usel,
 sjuk, och nästan död:
 Ber, tulif i henne tän-
 der Och uprättar mig
 ur nöd.

7. Wärdes mig i alla
 stund Wid tit bord,
 med wällust skån-
 ka, Och nu al min jäm-
 mer dränka I tin öp-

na nåde-brunn. Wär-
 des hjertat mit bereda
 Med sann tro, enfal-
 dighet, Fattigdom
 och synda-leda Och
 stor årebödighet.

8. Lär mig tänka
 på: hwad mull, Å-
 sta, stoft och oren lera,
 Som med otro, syn-
 der flera Och owärdig-
 het är full, För then
 helig'ste sig wägar,
 När jag syndare går
 fram: Och hwad stätt
 then usle äger, När
 jag undfår dig,
 GUDS Lam!

154.

Mel. Bit. o Jesu! saml. 16.

Ach min dyre
 Frälsare! Arma
 sjäalars herde söta, Tu,
 som undfår syndare,
 Och med them
 til bords wil äta:
 Kom, och sätt dig hos

os

os neder, Jag tig
hjerlig ther om be-
der ::

2. Låt os tin när-
war else Nu med
bögda hjertan ära. Låt
os barnsligt på tig se
Och alt godt af tig be-
gåra Båd' för os och
alla andra, Som til
Sion wilja wandra ::

3. Wis os nu, o dy-
ra Lam! Huru som
tit hjerta blödde, När
tu uppå korsjets stam
Utaf kärlek för os döde:
Hur' tu än af kär-
lek brinner Tills tu wår
hjertan winner ::

4. Sag ther med
wår hjertan in, Ut the
oet af kärlek blöda. Låt
thet ej gå ur wårt sin',
Swad thet käftat tig
för möda, Innan tu
os kunnat frälssa Och
förwårftwa ewig häls-
sa ::

5. Thetta är then

enda sak, Som kan
hjertan helt intaga,
Then som ther i haf-
wer smal, Slipper se-
dan til at klaga; En
man åter sig så måt-
ter Utaf nådens söta
rätter ::

6. Låt os thy, som
sondare, Få wid tina
fötter ligga, Endast ef-
ter blodet se Och om
thet i trone tiggas, Tills
wi rått få smaka kraf-
ten Utaf thenna Gu-
da-saften ::

7. Lär os bli enfal-
dige, Tu wårt Lam
och Herde kåre, Hela
hjertat åt tig ge, Som
wil omsorg ther om
båra. Låt alt hwad
os här tils felat
Uti blodet blifwa
helat ::

8. Låt oet blifwa
wårt begär, Ut så blo-
dets kraft är fara

Och

Och tig hafwa städse
 kär, I tit sällskap alltid
 wara, At få hemwist
 uti sären, Beta bland
 the köpta sären :;

9. Nu jag tror tig
 wäl om godt, At tu
 håller hwad tu låf-
 wat; Med alt thetta i
 rikt mått Har tu män-
 gen själ begåfwat;
 Hwar af jag ensaldigt
 dömer, At tu mig ock
 ej förglömmmer :;

10. Si, här är tå
 hjertat mit, Gör
 ther med, som tu
 bäst finner. Gif, ach!
 gif mig blodet tit,
 Hwar af lif och
 kraft uprinner. Sö-
 te Jesu! tag mit
 hjerta Til en lön för
 alt in smärta :;

11. Ach! jag beder än
 en gång, Söta Lam,
 o! glöm ej thetta, El-
 jest blir mig tiden
 lång; Mig dock med

tit blod nu mätta; Ty
 jag ser, at thet mig
 felas, Hwar af al
 min skada helas :;

12. Så får jag til
 therastabl, Som sig
 innerligen frögda Of-
 wer theras nåda-wal
 Och för Lammet stads
 stå bögda, Se mig
 åfwen wara dragen,
 Och af blotta nåd up-
 tagen :;

155.

Mel. Således är wår fyrk. 12.

Jesu, liffens kraft
 Och ord, Låt tig
 thenna stunden finna.
 Sit sjelf främst wid
 thetta bord: Tala, at
 wår hjertan brin-
 na. Låt wårt hjer-
 ta känna kraften Af
 tit blod then dyra safe-
 ten :;

2. Andamålet ser
 tu wäl Hwarför' wi
 här

här för dig ligga:
Sjålen swälter ju
ihjål, När wi ej om
nåden tiggå: Wi til
sårens öpna brunnar
Soga våra torra
munnar ;:

3. Tu har sagt:
hwar två ell' tre
Uro wil jag åfwen
wara. Wi tig tå o!
Jesu be, Ut så lös-
tets kraft årfara. Låt
ej själa-wällust tryta,
Utån hymnigt nederfly-
ta ;:

4. Jesu Christe!
lår os, at Tin när-
warc wyrdsåmt å-
ra. Min os på then
dyra skatt, Wi i
swaga käril båra.
Låt os andra ord ej
föra, Ut them tu wil
gera hōra ;:

5. Låt os tro hel rätt
och slätt: Ens med
trone skriften tyda,
Korsset är wårt schib-

boleth: Annat språk
mond' främmand' ly-
da, Then som intet
wet af såren, År ej
utaf rätta fåren ;:

6. Låt tin andas nå-
des wind Weder-
qwecka våra sinnen!
Os med tig ån när-
mar' bind! War stads
dyr i våra minnen.
Bind ock våra hjer-
tan hōpa, Ut tå en,
wi alla ropå ;:

7. Sänk os ånnu
djupare Ned uttensal-
digheten. Låt os mer
och mer få se In i kors-
sens hemligheten. Låt
os rätt så känna låra
Hwad för ondt wi
med os båra ;:

8. Jesu låt ej sa-
tan få Hindra thetta
wårt omgånge. Wär-
des frånist i spetsen
stå: Med en eld s-
mur om os stånge.
Låt

Tå wi korsens fa-
na föra, Måste se-
gren os tilhöra :;

9. Andre skatta
för stor mon, At få
högas wänskap åga:
Wi med Nenni-
skiones Son Al-
drabålst wårt salskap
plåga; Han som til
wårt sjåla-båsta Låtit
sig wid korset fåsta :;

156.

Mel. Jesu al min lust och x.

WArdes för mit
arma hjerta,
Söta Lam! te tig
fram Uti al tin
smårta. Öpna alla
sårens källor, At tit
blod som en flod Ther
utöfwer wåller.

2. Si jag lågger
hjertat neder, För tin
fot, tag emot. Then-
na skånck, jag beder!
Ther behålt thet och
förwara, at jag får

Ur tin sår Stundlig
kraft årfara.

3. Ut om blod har
jag ej trefnad; Men
tit blod Jesu god
Sör en salig lefnad.
Når som blodet flödat
öfwer I min Sjal,
mår jag wål Och ej
mer behöfwer.

4. Therpå går nu
alt mit willa, At få bli
et armt bi, Som jämt
sitter stilla Uppå helga
såren röda, Och med
flit skyndar thit Ther
min sjål får föda.

5. Hjertans Lam!
jag böjes neder, At
tu mig eländig Sår-
dan kost tilreder: Nu
så wil jag för mig ta-
ga; Ach! min wån,
ingen ån hos dig haft
at klaga.

6. Dyrablodet, som
förrunnit, Och tit lött
år så söt Sen thet
mig

mig har wunnit, At jag gjerna alt förgjäter Alt försmår, bara går Och thet manna åter.

7. Utt Ortagården Röna Sår jag ut hwar minut, Och får kraften röna Af the liljor som ther luktta, Och then flod, JESU blod, Som mit hjerta fuktta.

8. Jag mår wäl och wil ej byta Bort min lott för alt godt, Mig kan intet tröta. Jag har Fräl-saren och bloden, Hwar en tår, hwar hans sår, Hela döds-swets-floden.

9. Alt är mit och mit skal blifwa Och jag ser, had' tu mer, Skull' tu mig thet gifwa: Tu wist togst tig ganska nära, Lå tu mig sjelf åt mig

Saf min HERre täre.

10. Therför' gråter nu mit hjerta, Och min själ åfwenwäl känner Kärleks-smårta. Jag går bögd och kysser spårren Ester tig, som för mig Fåt the många sären.

11. Swad skal jag wäl säja mera? Tack! min wån, tack! igen. Lär mig mer werdera Tin försönings-blod och pina. Hielp mig at dag och natt Kyssa sären tina.

12. Jag mig helt åt tig wil gifwa, Tu be-falt fram för alt, At jag tin skal blifwa. Låt mig gör a bli at tiggta Och ta mot. Wid tinfot Rögd och fattig ligga.

157.

Mel. O Skapare och gode ic.

D! Jesu låt titt dy-
ra blod In i mit
hjertera flota. Låt hel-
ga Särens hålsflod
Uddeles thet ombyta.
Låt mig ej weta an-
natråd, An lefwa på
tin blotta nåd, Then
nåd som tu förwärf-
wat har, När som
tu har The's synder,
som tig korsfäst har.

2. I blodet, som ur
såren rann Uppå för-
sonings-dagen, När
tu förlöfning för mig
wann, Då tu fullgjor-
delagen, Ther wil jag
twå minn arma själ,
Ther lefwer hon och
mår helt wäl, Ther
wederqweckes hon
hwar dag Och med
behag Ståds känner
tina kärleks slag.

3. Så war och

blif min egendom,
Jag wil ej mer begä-
ra, Titt blod bli al
min läkedom, Din
smålek al min äh-
ra, Titt pina al min
frögd och ro, Titt si-
do-sår mit hus och
bo, Titt purpur-klä-
de, som tu bär, O!
Jesu kär, Thet skole
mig, som naken är.

4. At tu war bun-
den gör mig fri; At
tu war swag, mig
styrcker. At tu bespot-
tas, låt thet bli Min
andagt som tig dor-
kar. The röda siri-
mor på tin kropp The
lyse alt mit mörker
opp. Thet ord, som tu
på korset sagt: Thet
är fullbragt, Thet
ware i mit hjertalagt.

5. Alla Jesu
blod och död Samt
kors och bitra pina,
Hans

Hans swett uti hans
själånöd, Hans bot
för synder mina,
Hans spikhål och si-
dosår Samt stynng,
som han af törne får,
Ehet ware al min sa-
lighet, Så at jag wet,
At jag är hans i e-
wighet.

158.

Mel. Seelen-Bräutigam 2c.

Milda marter-
Lam! Som på
korsens stam Låt tit
blod så ymnigt flyta,
At os nåd ej skulle
trota, Och med tina
sår Wårde hålsan
wår.

2. GUDa-blodet
tit Låt på hjertat mit
Utan återwåndo rin-
na, At jag saft och
kraft må finna Och
min arma själ Ståds
hos tig må wål.

3. Tina helga sår,

Them jag eftertrår,
För mit hjerta sielf
förklara. Låt them
ståds mig nära wara,
At ehwar jag går, Jag
them känna får.

4. Helga mig hwar
stund I tit blods-för-
bund, At jag har min
löse-penning I hög-
agtning, kraft och kån-
ning, Och i sidan tin,
Gömmet själen min.

5. Låt min' ögon tig
Korsfäst ha för sig,
Måla sielf tig i tin
smårta För min' ögon
och mit hjerta, At jag
öfwer alt Ser tin
kors-gestalt.

6. Ser tig i then
bild, Huru tu så mild
För min sond til döds
tig blödde, Som et
lam ofskuldigt dödde;
Werldens skulder bar,
För os slagrad war.

7. Lam, o Lam! si
jag,

jag, Öfwer tina slag
Och tin' strimmor, sär
och ränder Koffer ti-
na stungna händer
Och wid föttrens flod
Hämtar up tit blod.

8. Hämta tu tå
mig, Söte wån, til tig.
Sag then synden från
mit hjerta, At jag tig
skull' gjöra smärta,
Eller önska mig Nå-
got utom tig.

9. Bort med annat
alt. Lam, tin blods-
gestalt Låt bestråla hial
och sinne, Ögon, öron,
tankar, minne; To i
blodet tit Tris's blott
hjertat mit.

159.

Mel. O Gud! som af kärlek
helt brinnande är ic.

Tu förskäste JE-
su! som blott är
then sal I hwilken
hwart hjerta bör äga
rätt smak, Som wär-
kar med tina så krafti-

ga sär, At man them
åtnjuta af hjertat å-
trår; Tu wille uptån-
da mit hjerta och mod,
At brinna af kärlek til
helga tit blod.

2. Mit hjerta gör
öppet, rätt fattigt och
bögd. Mit hjerta gör
stadigt, rentwagigt och
nögd. Tu ser, at jag
dag'lig behöfwer tin
nåd; Ty lär mig ock
taga thet säkraste råd,
At söka och finna tin'
strimmor och slag, Som
föra och sätta mit hjer-
ta i lag.

3. Tit särade hjer-
ta thet läke min hial!
Tit blodiga hjerta be-
språnge mig wäl! The
särade händernas
twingande kraft Be-
hålle mig ständigt wid
pinan tu haft. The
sargade fötternas
spilar och hial Nedträ-
de

de rätt synden, och
ware mit måhl.

4. Tu länke och böi-
je mit hjerta och müst,
At tigga och njuta tit
blod hwarje stund, At
lofwa och wörda, at
kysa och be, Till thes
jag tig får uti himme-
len se, I å ropet och
skallet om blod och
om Lam Skal höras
och föras båd' åter och
fram.

160.

Mel. Så skön lyser then
morgonstjern' ic.

Uch! låt tit helga
blod, GUDS
lam, Som rann för
mig på korshens stam,
Rätt flyta på mit
hjerta. Mitt lif i thet-
ta blodet är. För thes
förtjenst står jag nu
här Och wördar al tin
smärta. Kom! mig I
tig At insluta. Låt mig
njuta Hägn och tref-

nad I tit blod min he-
la lefnad.

2. Ach! för mig snart
som djupast in I tina
sår och sidan tin; Låt
mig thet vara salig,
Och dricka söttman af
itt blod, Rätt smaka
tig, min Jesu god
Och känna nåd otalig.
Låt mig Stund'lig Af
tin plåga Sällhet å-
ga, Och tin smärta.
Gör then nåden med
mit hjerta.

3. Jag ger mig thes
till nu åt tig, Och tu,
mit Lam, ger tig åt
mig. Du ser mig, som
tig smärtat. Din dy-
ra blod then purpur-
saff; Din blods-svett
gifwer själen kraft;
Din kors-bild binder
hjertat. Jag fick En
blick Och blef nögder,
Salig, bögder Af lif
strimma, Låt then nu
ståds

ståds för mig glim-
ma.

4. Hwad är jag?
at tu wårdnad bår
Om mig? en mask,
som uslast är Af alt
man uselt nämner. Är
någon arm, så är jag
wisst, Et intet, syn-
dig, full med brist, Och
dock et nådens ämne.
Mitt Lam, Tin slår
Gör mit hjerta Rår-
leks-smårta, At jag
ligger Som en matt
för tig och tigger.

5. Jag faller för
then thronen ner, Från
then tu mig i stottet
ser, Och wil uppå mig
tåncka: Ther sten och
ljus utaf tig går, Och
tina strimor, slag och
får Som tusend' solar
blåncka. Hwars sten
Sig sen Trånger ne-
der Och sig breder
Norr och söder Ofwer
mig och mina bröder.

6. Jag lefwer få för
Lamsens blod, Ja, i
och genom särens flod,
Then dyra själa-skr-
kan. Hwad ögat gör,
hwad öra, munn,
Hwad hand och fot,
har alt sin grund Af
särens kraft och wår-
kan. Förnögd Och
bögd Har jag blifwit,
At tu gifwit Mig
bland sären Lif i blo-
det, ro i sären.

161.

Mel. GUDS dyraste
Lam 26.

Ach Frålsare Rår!
Låt mig nu få
spörja, at tu är mig
når. Låt hjertat få
känna Gud omelig
kraft Af mödan then
tu för mig, syndare,
hast, Af plågan och
pinan tu för mig ut-
stod, Tin swett och
tit blod.

2. Jag

2. Jag ställer mig fram För dig tu mit blodiga, särada Lam. Låt falla en droppa ur nådenes brunn, Ur siddan och sären, i själenes munn. Tu ser ju min hungriga, törstiga själ Behöfwer then wäl.

3. Si här hwar jag är. Här har tu mit hjerta, min Frälsare kär! Så fattig jag kryper, så hör jag dig till; Så blodig tu hänger, tu min wara wil. Jag ger dig mit eländ, gif tu mig tit blod I hjerta och mod.

4. Tu har ju förråd På blod och et hjerta som brinner af nåd, Så ger tu wäl med dig åt then, som ej har Thet minsta som du ger här innombords qwar. Jag wil icke heller ha någon ting mer, Un blodet tu ger.

5. Nu, gjut ur tin fär, O Lam! på mit hjerta, så at thet undfär Then saliga känning tu syndare ger, Så bryr jag mig sedan om ingen ting mer. Stor sak i alwerlden, när tu med tit blod Uplifwar mit mod.

6. Jag kysser tin fot, Tu som för mig erlagt så fullgiltig bot, At jag nu får komma så fattig fram, Som jag mig besitter, till dig, o! Guds Lam; Jag tvättar med tårar och torkar igen Din spikhål, min wän.

7. Ser jag uppå mig, Så böses och blygs jag; men ser jag på dig, Så ropar mit hjerta: Uch Frälsare kär! Hur kommer thet til, at tu

älskar och bär En
sål, som så ofta up-
rifwer tin sår, Tu
mig dock undfår.

8. Jag tackar dig,
Sam! Mit hjerta för-
smälter af kärlek och
skam. Tack för tu blef
döder för syndares
skull. Tack för tu nu
lefwer af kärlek så
full För syndare ar-
ma, hwars endaste
råd, Är fly till tin nåd.

9. Utför nu tit wärk.
Mit hjerta i trone be-
fästa och stärk. Låt
kännas beständigt tit
blod i min själ; Så at
jag må triswas och al-
tid må wäl, Ståds
wåra i nåden och kän-
ning af dig, Samt
swaghet hos mig.

162.

Mel. Lär mig, min söte
frälsare ic.

Wär öfwer her-
de, till os sänd

Tin nådes Helga
Anda. En wördnads-
eld i os uptänd, Och
wårdes bland os wan-
dra: Ösi tin nåde in-
nesslut, Och giut tin
Anda på os ut ;:

2. Kom nådens An-
del och os sköt. Tigtill
os nådigt holle. Spis
os med nåde-mjölken
söt. Os med god
ting upfyllle. Låt
wällust flyta kring
tit bord, Och nåden
drypa af tin ord ;:

3. Os wårdes sä, o!
Helge And', Wår
Frälsare förklara, At
hjertat tändes uti
brand, Och at wi få
förfara En salig kän-
ning, del och kraft
Af al then nåd han
för os haft ;:

4. Låt ingen planta
här förgås. Antag tig
sjåla-wården. Kom
med

med tin nåde-wind,
och blås Igenom
örtegården. Låt
tråna drypa, bära
frukt, Och gifwa tig
en söter lukt ::

5. Af oljo gjut wår
lampor full, Som
Ankans kär'l i Zarpa.
Gif hwar sin rök-
wårks-skål af gull,
Och hwar sin gyllne
harpa. Låt lampan
brinna, röken gå I
högden, tå wi har-
pan slå ::

6. Låt os i förskens
hemlighet, På then-
na nåde-stunden, Se
under, som wi för ej
sedt, Och för os rätt
på grunden. Ach! lär
os, lär os, lär os tro
Och få i tig wår
sjåla-ro ::

7. Slit sönder alla
otros-band, Som än
os ä' til hinder. För

tig wi äro stoft och
grand, Et intet och
än minder. Ach! gör
mig för dig neder-
bögd; Och själen i
dig endast nögd ::

8. Förknyppla i et
kärleks-band Os
samtelig så noga,
Och sedan, med tin nå-
des-hand, Så fast os
samman-foga Med
brudgummen, wår sjä-
la-man, At in-
gen os åtstilja kan ::

163.

McL. Jesus är mitt lif och
hålsa &c.

Sulde herde, fød
the fåren, Som
tu self från ulstwen
tog, När tu uppå
förhet dog. Led ock
mig på rätta spåren
Til tit dyra fåra-
hus, Ther tu self är
sol och ljus.

2. Tag mig up uti
tin

tin kyrka I bland tin
församlings folk,
Ther tu hels är ordets
folk, Ther tin bröder
tig städs dyrka, Och
tighunga hjert lig låf,
Så ther hör's til him-
lens häf.

3. Umpa mig in i
then stammen, Som
är full med nådens
saft; Så jag af tin
blod får kraft, At i
trone, ropa: Amen,
Hosianna, Jesu
min, Tu mig köpt at
wara tin.

4. Gör mig till en
lem i kroppen. Blif
mit hufvud och för-
swar, Ja, min bror,
min wän och fæder.
Låt mit blod till sidsta
droppan Brinna af
tin kärlek så, At jag
städs till älskamå.

164.

Mel. Hela werlden frögdens
HERREN ic.

Wigtigaste se-
ger · hjerte!
Lejon utaf Juda
stam! Bind nu
swärdet wid tit
bälte. Eråd för al-
las åsyn fram; Så
at hela werlden ser,
Tu äst GUD och
ingen mer.

2. **HERRE**, hiely
thet går så sakta Med
tit wärk på jorden
wid. Minsta de-
len nå den agta,
Största delen har
ej tid. Werlden
smådar på allt sätt
Jesum utaf Naza-
reth.

3. Såd es man!
si säden qwäfwes ut-
taf törn och snärje-
band. Wingårds-
man! Låt jorden gräf-
was.

was. Tistel tar ju
öfwerhand. Säden
blir med förtren
trådd Innan hon
wål blifwit sädd.

4. Thetta ser tu,
store HERre, Och
kan likwål tige still.
Then, som ond är
blifwer wårre.
Swar en lefwer som
han wil. Christna,
som af Christo
nåmn's, För hans
hamn i sälskap
skåm's.

5. Om tu thetta
framgent lider, At
al werlden rasar så,
Fruktar jag, at tu
omsider Littet för tin
möda får. Then tu
köpt, är åter såld Un-
der fordna herrens
wåld.

6. Stig tå neder
uppå jorden, Som
en seger. winna-
re, Tu, som åst be-

fogad worden, Som
en allmän Frålsare.
Jodra ut för thet tu
dödt, Och tit blod
för hålar blödt.

7. Wiså tig uti
then prydnå Tu
från Bozra fordom
gådt. Winn med
orden allas lydna.
Låt för tina kärleks-
stott Stora hopar
falla nid Och med tår-
rar tigga frid.

8. The, som emot
HERren påcka Och
ej akka lagsens hot,
Öfwertala tu och
läcka At godwilligt
taga mot The blod-
röda nåde: bres;
Som tu uppå fors-
set skref.

9. Låt af tina läp-
par flyta frid-
sens Ewangeli-
um. När tu låter
Mosés rhta, At för

blodet reda rum;
 Bjud Johannes
 straxt gå fram Och
 predika: si, GUDS
 Lam!

10. Låt tin fot-
 spår dryp' af fet-
 ma. Och tit ord be-
 te sin kraft. Låt al-
 hjertan smaka sötman
 utaf blodets pur-
 saft! Gör, at tina
 kärleks slag Och
 behålla wid tin lag.

11. Juwig Prä-
 ster, som predika
 utaf kärlek för tin
 hjord. Bjud, at allata-
 la lika, Lika hjer-
 tan, lika ord; Leion
 utaf Juda stam, Låt
 tit upsat städs gå
 fram.

12. Rusta tina
 witten ringa Med
 tin Andas gåswor
 mång. Låt tin kärlek
 them så twinga,

Att the aldrig agt
 twång, Aldrig self-
 wa söka ro, Aldrig
 tala mer'n the tro.

13. J, som lif i blod
 det funnit, Sjunger
 Lammet tack och
 låf. Tacker för
 thet blod, som run-
 nit. Skaffer honom
 ymnigt rof. Skäm-
 mes ej, i syndare,
 Witna om er Fräl-
 sare.

14. Hedren edar
 blod-brudgumme,
 Salems döttrar på
 alt wis; Ty, om i
 förblifwen stumme,
 Skola bergen ropa
 pris. Låter ej the
 nya sång Bli er
 gammal och förlång.

165.

Mel. Sälthen som hafwer
 Jesum kär ic.

M It Lam och blod-
 brudgumme
 god!

god! Uet! at tit Kors,
 tin död och blod
 Rätt kändes i min ar-
 ma själ. O! huru wor'
 mig så wäl!

2. Uet! at jag läg
 i stoftet så, Som
 synderskan, med
 stor åtrå Nedrykt
 och bögd, som hon
 ock war, Och ej self-
 gjorder fromhet bar.

3. Hur' skulle så
 tit blod hwar stund
 mig frögda i min
 hjertans grund: Hur'
 wille jag så glädja
 mig Uti tin sår rätt
 innerliq.

4. Mit Lam! tu
 känner ju mit sinn',
 Jag wil dock ewigt
 wara tin. Tu har
 ju köpt mig, som jag
 dr, Hwar om tin
 And' mig witne bär.

5. Låt i tin död
 alt undergå Hwad
 tu mig ser i wägen stå.

Gör self 'en wäg til
 hjertat mit. Låt kånas
 kraft af blodet tit.

6. Ja, rena mig i
 samma blod, Och
 stärck min anda,
 själ och mod. Sån-
 i tin graf min egen-
 het. Tag från mig
 min lättfiamighet.

7. Gör mig uti
 tin sår helt nögd;
 På thet jag stads
 må tig til frögd,
 Som fattig syn-
 dar för' tig gå Och
 aldrig utan wörds-
 nad stå.

166.

Mel. Jag ropar til dig, o!
 Jesu Christe.

O! Jesu Christ
 min Frälser-
 man, Som så af
 kärlek brinner Til
 mig, at jag ej fattat
 kan Ell' rätt utsägar
 hinnet, Uptänd tin
 kärlek

Kärlek i mit sinn' At
jag mig til dig trån-
ger, Vid dig hånger,
Och såsom köpt til
tin' Dig tjenar mer
ju länger.

2. Bebo tu ensam
hjertrat mit, Igenom
rätta trona. Hjelp,
at jag wäljer Korset
tit Til al min skatt
och krona. Tag al-
la ting ur högen min,
Som os åtskilja kun-
na Och ej unna, At
al min själ och sinn'
I dig allen bli find-
na.

3. Hur' salig, ljuf-
lig, söt och skön Ar
Jesu! mig tin nåde;
När jag thet rätt i
trone rön', Fördragar
jag al wåde; Ly låt
ej något annat mig
Få rönna, se, begä-
ra, Åska, åra, An
Kärlek tin och dig,

Som själen bäst kan
nära.

4. O! at, tin nå-
des öfwerflöd Jag
i mit hjerta funne.
O! at tin ädla kär-
leks-glöd Jewig kraft
ther brunne. Ack!
hjelp mig waka dag
och natt, At nåden
tin bewara Mot
then skara, Som ef-
ter theanna skatt Ur
satans rike fara.

5. För mig är tu
min Frälsare, Be-
spottad och hud-
flångder, Och tör-
nekrönt, bland röf-
ware på Korsens
träd uphängder,
Sannit död med an-
gest i ett blod: Hjelp,
at jag thetta under
Alla stunder I tro,
med blödiget mod
Och hjerta bögt be-
grundar.

6. O!

6. O! at utgjutna
blodet tit Thet hel-
ga, dyra, warma,
Jag kände städs i
hjeratat mit Thet on-
da, kalla, arma. Låt,
Jesu! thetta blo-
dets saft In i mit
hjerta flyta, Thet
förbyta, Och med
thes ljuswakraft Min
hjertans hårdhet bry-
ta.

7. Act! om mit
hjerta öpet stod, Och
städs i trone gömde
Then röda swett
och dyra blod För
synden af tig strömde.
Act! om min slut-
na ögne-brunn Sig
öpnade rätt wida,
Lärar strida Utgöt,
at jag hwar stund
Seck kärleks-smärta
lida.

8. O! at jag ti g,
som barnet spädt,
Så länge efter ginge,

Och gråtande tig
följde tätt, Tills tu
i famn mig finge;
Så at tin kärlek ur
tit bröst Sig i mit
hjerta wiste, Gladde,
liste Mig, at af nåd
och tröst Jag tig up-
eldad priste.

9. Act! drag mig
Jesu, efter tig;
Så wil jag tig och
nalkas. Jag wil tig
kyssa hiertelig Och i
tin skugga swalkas.
Jag wil utaf tin sö-
ta mun Al tröst mig
låta skänka, Mig in-
sänka I tig, o! lif-
sens brunn Och ther
min synd fördränka.

10. Min tröst, mit
ljus, min skatt och
del, Min skaf och
wäg till lifwet, Jag
mig til egendom så
hel, Som tu tig sielf
miggifwit; Tyutom
tig

tig fins idel pusi. The
andretingen alla. Oro
galla; När tu ger
hustlig lust The mig
rätt bitter falla.

11. Tu Jesu! är
then bästa ro, Som
sjålen rätt gör nögder.
Ack! låt mig alltid
hos dig bo, Bli tro-
gen, glad och bög-
der. War tu min
eld och i mig brin',
Min glädje och för-
dela, Lisa, hela Båd'
synda-smårten min
Thes sär och hwad
kan fela.

12. Inåden tin
hwad sak nar jag?
Hon är min sol, mit
skygge, Min källa
ther jag twås hwar
dag, Mit hus, min
tilflygt trogge, Mit
söta win, mit him-
la-bröd, Min bröl-
lofs klåde = bona,

Frögd och krona,
Min tröst i alla nöd,
Mit hopp, min
skatt i trona.

13. Om tu tin kär-
lek från mig drog;
Hwad kunde mig få
hjelpa? Om tu tin
nåd mig undantog,
Stull' svart m i t
hopp omstielpa; Ty
hjelp mig syn al sond
och last, Tig älska,
söta, fatta J mit
matta och usla hjer-
ta fast Ståds hålla,
och dyr skatta.

14. Din kärlek har
jag alltid spordt: Tu
har mig til tig dra-
git, Och, för'n jag
ringst a godt har
gjordt, Til nåd
af kärlek tagit;
Så låt nu alltid sam-
ma wård Mig leda,
lära, föra, Bistånd
göra, Och om mig
flå

flå en gård Then
ingen kan förstödra.

15. Låt och thet
fall ther i jag står
Din nåd wålsignat
göra: Och om jag
från dig wil se går
Mig strart til rätta
föra. Låt henne al-
tid goda råd Och
rena wärk mig lära,
Til tin åra At synd
och öfwerdåd At flo,
hwad namn the bär-
ra.

16. War tu min
glädje-sol i nöd. I
swaghet war min
styrka, At jag intil
och i min död Dig
kan i trone dyrka;
Så at tin nåd och
kärlek i min död mig
styrker, gläder, Och
tillstöder, At tröstefull
och fri Jag i tit rike
träder!

167.

Mel. **J**esus alt mit goda ic.

Jesu, som för mig
blef död, Lär
mig tro på dig alles-
na. Tag bort alla
falska stöd, Och mig
helt med dig förena.
Ja, låt helga blodet
tit Kraftigt bli på
hjertat mit.

2. Gif mig an-
dars fattigdom.
Gör mig rik i fat-
tigdomen. Kom och
bo hos mig, ack kom!
Du är rätta rikeds-
men. Då min egens-
dom tu är Har jag
alt hwad jag begär.

3. Du, som trone
börjat har, Gör i
hjertat tron upriktig.
Hjelp, at bli i tro-
ne qwar. Gör mig
tin försoning wigtig;
Så at jag ej när-
sin

sin må Wilja utom
 dig bestå.

4. Låt min arma
 själ bli fast Wid tit
 ord och bitra pina.
 Gör mig fri från o-
 trons last, Tu som
 burit synder mina.
 Lär mig, Jesu, känna
 wäl, At tu köpt min
 arma själ.

5. Tina strimor,
 hugg och slag Lär
 mig, Jesu, rätt be-
 grunda. Låt mig in-
 gen stund och dag Nå-
 gon annan ro åstun-
 da, Att at tänka på
 tin sår, Hwaruti min
 sällhet står.

6. Säg tu ömt
 uppå min själ, Då
 hon mände dig kors-
 fästa; Se då Jesu,
 äfwenwäl Nu uppå
 mig til thet bästa.
 Låt tin död och u-
 selhet Lända mig til
 salighet.

168.

Mel. Läf pris och tack ic.

GUDS milda
 Lam! som låt
 på korset rinna Tit
 dyra blod. Act! lär
 mig rätt besinna Allt
 mer och mer min
 stora uselhet. Min
 fattigdom och t i n
 barmhertighet.

2. O dyra Lam! mit
 enda lif och hålsa,
 Som blifwit dömd,
 at tu mig skulle frälssa
 Från död och dom
 Act! lär mig se och
 tro, At döden tin
 kan gifwa lif och
 ro.

3. Tu wärdes mig,
 o milde **JESU!**
 stänka Tins Andas
 ljus, at alltid wäl
 betänka: **S**w a d
 thet för nöd och
 död har kostat mig
 U

Ur satans wåld til
at förlossa mig.

4. O Jesu kär,
ack öppna ögon båda,
Min synda-nöd och
hjärtats eländ ståda,
At blodet tin må
bli alt mer och mer
För hjertat mit rätt
nödig, dyr och kär.

5. Tin blod och död
mig twinge, at jag
långtar Och stunde-
lig til nåda-stolen
trångtar, At bedja
ther om kånning, lif
och kraft Af mö-
danal, som tu för
mig har haft.

6. Ack söta Lam!
ack! låt mig aldrig
wanka Ifrån tit kors;
men låt altjämt min
tänka, Ehwart jag
går, rätt wara ståld
på tig, Så wan-
drar jag med glädje
liffens stig.

7. G U D s rena

Lam; ack! låt tin
kärlet taga Mit hjer-
ta in. Min dyre JE-
su laga Jag hålla
må til saligheten
nog, At tu på tråd
för mina syn d e r
dög.

8. Hålt Jesu! jämt
mig wid the öppna sä-
ren. För mig i bet,
min herde! bland
the fåren, Som följa
tig och winna ewigt
lif. Ack! bed för mig,
och hwad jag bedit
gif!

169.

Mel. Bl o! Jesu, saml. 20.

Jesu Frälsare, be-
red Med tin nåd
mit usla sinne. Med
tin Helga And a
led Tankan til tit ä-
reminne. Med tin
kärlet, sår och blodet

U Fri

Friska up och stärk
mig modet ::

2. Låt Gethse-
mane nu bli Själ-
lens bo och andra
Eden, Ther jag til
min tröst får si,
Hur' tin blod ut-
släcker wreden. Dra-
ges jag af nöjen
andra, Låt mig til
tit kors så wan-
dra ::

3. Lär mig tro-
ligt waka, be, Och
min själ i handen
bära. Låt mig dag-
ligt bättre se Synder-
na, som mig beswär-
ra. Uptäck mig then
onda grunden, Häll-
re nu, än sista stun-
den ::

4. Men, gif ock
frimodighet, Samt
förtrostan af alt
hjerta, At i trons
ensaldighet, Stärk-
ter af tin död och

smärta, Sonda-bör-
dan til tig draga
Och tin nåd igen
mottaga ::

5. Låt mig wära
til i dig, Dagligt
mera stadgad blif-
wa. Jesu, min Jesu
su, tut mig. Wårdes
mig tit sinne gifwa.
Gör mig stund' lig
mera bögder, Red-
lig, trogen, lydig,
nögder ::

6. Men, min egen
wanart dämp. U-
datt i tin blod för-
dränke. Hog och wil-
ja Jesu lämb', At
tin nåd sig låta stäm-
ka. Egen kärlek,
lust och willja Hjelp
mig Jesu från
mig stilla ::

7. Wårka i mig
rätter tro, At jag
moeten frukt må bä-
ra. Kärlek, lydna,
frid

frid och ro Af tin
blods-kraft mig be-
skåra. Låt mig i tin
frukn wandra Från
en klarhet til then
andra :;

8. Bind mit hjer-
ta wid tig så, At jag
stadsse til tig länder.
Korsfäst för min ös-
gon så hwad jag gör,
hwart jag mig wän-
der. Låt mig alla gåf-
wor bära Dig til tienst,
til tack och åbra.:

170.

Mel. Lär mig min söte
frölsare ic.

Su, kommer jag,
At tig mit hjerta stän-
ka. Inåd och kärlet
mot mig tag. Uck!
wårdes mig insäu-
ka Uti tin blod och
djupa sår, At jag ther
tröst och hwilo får.:

2. När jag ej är
wid muntert mod,

Låt mig se tina tå-
rar, Ursara kraften
af titt blod, Och se
hur' man tig sårar;
På thet tin nöd ol
Jesu blid, Förbyta
må min sorg i frid :;

3. Så trög, elän-
dig, hård och ljum,
Så hoglös, så o-
wålig, Så lam, så
blind, så döf och
stum, Så usel, arm,
och dålig, Som nu
ser mig, drag
mig fram Til dig,
tu sargade GUDS
Lam :;

4: Med otro full
och hel förströdd,
Olydig, tom, och
kaller; Dock af titt
löfte understödd, Jag
tig til fo t a faller:
För låt min otro,
stärk mit hopp, För-
samla mig, och wårn
mig op :;

U 2 5. Tin

5. Uppmuntra mig
som är så trög,
At al tin nåd besin-
na. Min själ för-
tig i stoftet bög; Men,
at jag ock må brin-
na Af kärlek, tro
och salig frögd; Så
gör mig i tit blod
förnögd ::

6. Jag nys upsti-
gen från mit fall,
Thet jag med blygd
beklagar, Bönfaller
för tin fotapall: At
tu mit samwet twa-
ger, Mit hjerta re-
nar, och mit mod
Uppmuntrar åter med
tit blod ::

7. Låt mig på an-
dras fel ej se. Mis-
tänka al fördrifwe;
Men kärlek och för-
troende Mig i thes
ställe gifwe. Jag
har nog af min egen
del; Twis mig mi-
na egna fel ::

8. Min tro ser mi
tin kärleks-bild, Som
war så platt förag-
tad, Men kärleks-
rik therhos ock mild
På korset blifwit
slagtad. O! Mar-
ter Lam af nådefull,
Tin blod afplane al
min skuld ::

9. Jag tillflygt tar
med skyndsamt fart Til
öpnas sårrens näste.
Hjelp mig, at jag
med trone snart I
them får säkert fäste.
Ack! låt thet ej dra
länge ut, Förr än
min otro ser sit slut.

171.

Mel. Jesu tu eig sjelf up-
wäckte ic.

Jesu, tu är sjelfwa-
litwet Och rit-
ord och tal är sant:
Som tu os af nåd
de gifwit. At wi thet
skal

skal giömma grant
I vårt hjerta, och
betänka hwad tu li-
dit har för os, Tå
tu dödde på tit kors.

2. Men, O Lam,
når jag besinner
Hårda hjertat i mit
bröst, Ingen kraft
jag hos mig finner
Til at lyda Andans
röst. Om tu ej i
hjertat plantar Or-
det om tin blod och
får, Inga rötter thet
tå får.

3. Söte Jesu, för
then smärta, Som
tu för oss lidit har
Lägg tit ord så i
vårt hjerta, At thet
blifwer hos os qwar;
Ty om thet sin kraft
ther winner, Så får
döden ingen magt
Oswer os, som helf
tu sagt.

4. Men, then som
tit ord föragnar, Han

kan aldrig salig bli.
Om han än theref-
ter tragtat Skal han
doct en gång få si,
At han få ångt sig be-
mötat, Och at han har
bygt på strå, Som
för elden ej kan stå.

5. Om han ock sig
nog förhäfwer, In-
gen annat säga tör,
Nu, at han ostraf-
ligt lefwer Och en
årbar wandel för.
Når han ej sin tro
har grundat På then
ellippan, Som står
fast, Så förgås han
doct med hast.

6. Jesu tal är
lif och anda För en
fattig syndare, Som
från synden sig wil
wända, Och sin sto-
ra nöd får se; När
som han then rösten
hörer: Kom nudri-
stigt hit til mig, När
som

som synden trycker
 mig:

7. Ingen har jag
 än förkastat, Som
 i trone til mig flytt
 Och ur synda-söm-
 nen hastat, Samt
 sin förra lefnad
 skrydt. Just för ed-
 ra arma själar,
 Som ha syndsens
 bördor kändt, Ur
 jag hit i werlden
 fändt.

8. När en nåde-
 hungrig kommer Och
 får höra thessa ord:
 Jesus är så mild
 och frommer, Går
 med syndare til
 bord, Och med lif-
 sens ord them mät-
 tar. Helar theras son-
 da-får, Han nyt lif
 och anda får.

9. Jesu wårdes
 tu mig leda. Med
 din nådes och löstes
 ord, Och af nåde helf

bereda Hjertat til en
 frukt-samjord; Hjelp
 mig ewigt ha i min-
 ne Låran om tit
 kors och död, At
 jag undgår ewig nöd.

172.

Mel. Tacker HERANOM
 som är ic.

Stag, min Fräl-
 sare, tit barn
 wid handen. Tu kär-
 lek hief, Bind mig
 med kärles-banden.

2. Låt nåden städ-
 se flyta på mit hjer-
 ta: Så stillas oro al,
 samt sorg och smärta.

3. Låt blodet, som
 så ymnigt är utflutit,
 Bli i mit kalla hjer-
 ta nu inguttit.

4. I helga blodet
 låt mig ren bli twät-
 tad, At således ge-
 nom mig jag blir up-
 rättad.

5. Then Klädning-
 gen,

Gen, tu Jesu, mig
förwårswat Förwa-
ra sjelf, at then ej
blir fördårswat.

6. Lär tu mig, at
min egen fromhet
glömma Och endast
mig utaf tit blod be-
römma.

7. Så får tu tå,
o Jesu, tin åstun-
dan. Jag blygs, at
jag så länge gådt tig
undan.

8. Tag tå, min Je-
sukår, mit hela hjer-
ta, Jag sjelfwer kan
ej någon rening wår-
ka.

9. Tu, som mig
köpt och skaffat sa-
ligheten, Låt mig bli
tin i tid och ewig-
heren!

173.

Mel. Jesu diupa såren 2c.

JESU, låt tin
helga pina Bli

min enda helgelse.
Ack! låt djupa såren
tina Mig mot syn-
den krafter ge. Ack!
påmin mig swedan
tin, När mig något
faller in. Låt mig
nåd ur såren hämta,
At med synden al-
drig skämta.

2. När mit Köt
sin ondskawisar, Lär
mig strart til Korset
fly. Låt mig af tin
blod få lifa, När
min otro mig wil
bry. Gif mig styr-
ka i tin sår, At jag
öfwer satan rår. Gör
mig af tin blods-
kraft riker, At alt
klemmod snart bort-
wiker.

3. Låt mig werld-
sens nöjen glömma
Jätanken af tin död.
Wårdes i tin famn
mig gömma, När
U 4 mig

mig träffar sorg och
nöd. Låt min anda
glädje bli, At på tig,
min Jesu se, Ther
tu hånge blek och
blodig. Gör i tro-
ne mig frimodig.

4. Låt mig hela
hjärtat säga I tin
kärleks - rika blod.
Allt bekymmer låt
mig dränka I tin
rosen - röda blod.
All min omsorg från
mig tag. Mit be-
svär tu nådigt drag.
Hjelp, at jag til dig
må hasta Och min
sorg uppå dig ka-
sta.

5. Låt för allt hwad
hos mig felat Mig
få bot i tina sår.
Vårdes mina brister
hela Med tit blod,
som alt förmår. Je-
su intryc pinan tin
I mit hjerta hog och
fin. Låt tin döds

och ångests smär-
ta Aldrig gå utu
mit hjerta.

174.

wel. Således är wår Tyrck. 16.

Selge Ande, lär
os tro. Wäck
os up ur syndsens
dwala. Låt ej wår
förmenta ro Långre
kunna os hugswala.
Gör h w a r en rätt
angelågen Om then
rätta himla wågen :;
2. Låt os uti grun-
den se Otron, som
al synd har wållit,
Och, at wi wår
frålsare **W**i för
högsta goda hållit,
At wi ha så ringa
agtat, Thet **G**U^Ds
Lam för os blef
slagtat :;

3. Låt os ståndigt
kunna tro, At ock
synden är borttagen
I

I hans blod, och
sammwets ro Bunnan,
når os sträcker lagen,
Att os intet kan för-
dömma, När wi
i hans sår os göm-
ma ::

175.

Mel. O Helge And' kom
til mig in ic.

Win blod-brud-
gumme JE-
su blid! Jag wil
mig tig i ewig tid
Trolåfwa uti tro-
na: Tu mig beha-
gar fram för alt U-
ti tin purpurs-kors-
gestalt Och i tin bröl-
lops-krona.

2. Ty hör af nåd
min tråгна бön: Jag
mig til brud och ar-
bets-lön För al tin
nöd och möda. Jag
är ju tin med allo
rätt; Ty tu mig köpt
med ångest-swett

Och med tit blod
thet röda.

3. Mit hjerta wa-
re mer ej mit; Act!
gör thet til et offer
fritt, Som sött för
tig må luktta, Act!
wårdes sjelf thet med
tit blod, (För win
och glädje-oljo god)
bestänka och besultta.

4. Hjelp, ta min til-
flykt til tin sår; Ther
tu för mig på spikar
står Med utbredd
famn i smårta. Act!
tag tu mig af nåde
in, I genom öpna
sidan tin, Uti tit
kärleks-hjerta.

5. Omfamna mig
med nådens arm, Och
gör mig af tin kär-
lek warm Samt brin-
nande i trona. Hjelp
mig föragta frögd och
lust, Att älska tig i
U s nöd

nöd och pust, Och tiset
för tig skona.

6. Schwad jag tän-
ker, talar, gör, War
tu mig försfäst
målad för, At jag
tig jämt må skåda:
Ach! blif för mig af
hjertat dyr, Så wet
jag wist, at jag und-
flyr Lätt sinnighet och
wåda.

7. Af hjertat haf-
wer tu mig kär; Git
mig ock nåd, At jag
tig är En brud i
prydna rena. Tit
blod, tit kors, tit
we, och hån, Thet
göre mig hwar dag
mer mån, At tjena
tig allena!

176.

Mel. **J**esus alt mit goda ic.

Aldramildaste
GUDS Lam!
Wårdes nu af nåde
höra Schwad jag har

at bära fram För tit
milda nådes öra.
Hjelp mig tro, at tu
wil ge Öfwer alt thet
jag kan be.

2. Se nu til en syn-
dare, Som sig bögdte
til tina fötter. Bliftu
min förmyndare. Låt
mig icke bli utstötter.
Gif af nåde, at jag får
Lif och frid i tina får.

3. Tänk i nåd på ti-
na barn, Som i hela
werlden finnas. Låt
ur otrons swåra garn
Många flera ännu
winnas. Blif en elds-
mur om wårt bo, At
wi må itig håro.

4. Dyra Lam! tu
ser nu wål: Hurudan
jag för tig sitter: Hu-
ru som min arma själ
är bestånkt med syn-
da-smittor: Huru
trögt mit hjerta är,
Til at ständigt ha
tig kär. 3. Ef-

5. Efter jag nu så:
dan är: Trolös,
wårdslös, Kall och
armer, Jag min nöd
till dig frambar: Hjelp,
at tro tu dig förbar-
mar. Hjelp, at ropa
om din nåd; Tu jag
wet ej annat råd.

177.

Mel. Af Adams fall är platt
fördärfd ic.

Su älskare af syn-
dare, För hwil-
ka tu haft möda, Tu
werldenes försouare,
Som willigt lät dig
döda: Lät os bland ti-
na köpta får, Som tin
gemenkap plåga, Få
nu och alltid i tin får
Wårt själa-nöje åga.

2. Lät ther om bli
wårt måsta tal, At tu
behagat lida. Lät os
få se wårt nåda-wahl
I tin ufffungna sida.
Hjelp wörda tina spi-

ke-hål Och kossa tina
fötter. O! Jesu lät i
thetta mål Sj någon
blifwa trötter.

3. O! Jesu, seger,
magt och wåld, Lät,
wisshet, pris och åra,
Lät os förutan uppe-
håld Sig samtelig
hembära. Hallelu-
jah! nu sticke sig, At
läfwa dig hwar tunga.
Med Zeraphin at pri-
sa dig, Och helig,
helig sunga.

4. Tu Sions
Lam! wi läfwe dig,
Som blifwit här för-
agtad, Och sidst på
korset ömkelig För
wåra synder slagad.
Tu hafwer köpt os
med tit blod Och
frälsat utur nöden.
Tu dödad äst, o
Jesu god, At wi sku
slippa döden.

178.

Mel. O Jesu fall af nåd ic.

D! Jesu, lät min
sial Sig af tin
nåd få glädja Och med
höggagning stor Åskå-
da kärlek tin. I blodet
mår jag wäl. Om tig
wil jag hållt qwåda.
Når tu i hjertat bor,
Så är ock himlen
min.

2. Jag faller för dig
ne'r Och korsket tit up-
höjer. Jag wördarti-
na sår Och al tin pina
högt. Jag nu tin kär-
lek ser, I het mig i
stoftet böjer, At tu al
nöd utstår Och mig
upsätter högt.

3. Tu är alsmåg-
tig GUD, Som
mig och alt har ska-
pat, Och sielfwer
ihen, hwar slag Jag
syndat har emot;
Men sielf tu fylde tin

bud Och synderna af-
skrapat. Mot lagen
syndad jag; Men tu
sielf gjorde bot.

4. Hwad är jag
doct jag stoft? Hwad
wore mine fäder? At
sådan nåd är min Och
tu så har mig kär?
Mot höghet tin et
doft, Mot allmagt
tin en fäder, Mot
heligheten tin En
syndare jag är.

5. Lät doct tin nå-
des-flod I hjertat mitt
inströmma, Och An-
dans kärleks-eld up-
tåndast min sial. Ach!
lät tit kors, tit blod,
Tit kärleks-hjerta om-
ma Rätt bli för ögon
ställdt Och mig för-
klarad wäl.

6. Ja, lät tin ångst
och död, Tin mar-
ter, qwal och pina,
Tit hän, förage och
spott,

spott, Din blod-
swett, Kamp och
strid Mig frälssa af
al nöd Och ifrån syn-
der mina. Mig gif-
wa himmelsk lott Och
ewig själa-frid.

7. Låt tin rättfär-
dighet Och gällande
försöning, Tilsyl-
lestgörelse Och stän-
diga förbön. Bli mig
til salighet, Til oför-
stykt förskoning, Til
synds förlåtelse, Min
himla-brudgum stön.

179.

Mel. Säll then, som haf-
wer Jesum kärre.

Min söte Jesu
lär tu mig,
Hur jag må kunna
tacka dig För al then
nåd tu wisar mig,
Som är så ganska
ömtelig.

2. Jag är hel full af
shudamehn; Men dy-

re Jesu, gör mig ren
Uti tit blod. Min
Frälserman, Tag dock
mig arma syndar' an.

3. Jag känner nu
min' synda-sår; Men
wet ock wäl, at tu för-
mår Mig hålsa ge
samt lif och kraft Utaf
tit blod, then helga
saft.

4. Tit blod, som ur
tin sida rann, Thet
mig allenast hjelpa
kan. Af särens käl-
lor styrkes jag, När
jag är kraftlös, matt
och swag.

5. Gif mig ther kraft
til tro och lif. Utaf tit
blod mig styrko gif,
At motstå synd och
djeswulen Och hålla
mig til dig, min wän.

6. När någon ting
mig fattas må, Hjelp
mig straxt fram til
förbet gå, Ther tu
min

min nöd med nåd an-
fer, Att thet min bör-
da lägga ne'r.

7. Lär mig, at tro
och på tigg se, Till thes
tu hjelp mig tåck's be-
te, Tills för tit blod,
tu Jesu blid, Ser li-
sa, tröst, samt frögd
och frid.

8. Tu hjälper mig i
al min brist, Och uti
allan nöd, så wist,
Som tu wist har med
blod och död Mig
frälst från satan, synd
och nöd.

180.

Mel. Jesus är mit lif och
hälfa ic.

Jesu wärdes mig
nu göra Till en
bögd'er syndare, Och
mig tron'es hunger ge
Efter nåd, at jag må
töras Så til tigg med
muntert mod Och mig
sänka i tin blod.

2. Otron wil mig än
beswära, När jag ser
jag usel är Och ej kan
tigg ha så kär, Som
jag wil. Ach! wär-
des nära Andan min
med lifsens bröd,
Annars blir jag ä-
ter död.

3. Gud, hwars
lag har upwäckt sorgen
Öfwer min owardig-
het, Gör mig glad,
at jag ock wet, Thet
tu gått för mig i bör-
gen; Ja, betalt min
myckna skuld Och är
mig thes för'e huld.

4. Ach! förklara
mig tin pina, Att jag
må thet rätt förstå:
Hur tu måst til döden
gå, I mit ställe; så at
mina Synder lågo på
tin rygg; Ty gör mig
wid korset trygg.

5. Intryck i mit
matta sinne Djup å-
tänka

tänka af tin nöd, In-
gest, pina, qwal och
död. Blif så dyr uti
mit minne, Ut jag
aldrig annat vill, Un-
tig ewigt höra till.

181.

Mel. Lär mig, min före
frälsare 1c.

D! Helge Ande
wårdes mig Af
nåd på nyo föda, Och i
mit hjerta grundelig,
Allt synda-wälde döda.
Mig undanryt all
falska stöd. Inplanta
mig i Christi död ::

2. Förklara för mig
liffens ord Om nå-
dens himmelrike. För
mig till Jesu bröl-
lops-bord, Och gif mig
kläder sike, Hwar i
jag står förutan skam,
När brudgummen helf
kommer fram ::

3. Med ögna-sal-
wa smörg min' syn,

Ut jag med tronens da-
ga Må se igenom os-
tros styn Båd' djur-
pet och thet höga
Samt bredden och
then längd jag wet,
Som är i korßens
hemlighet ::

4. Rätt känning
gif ock hjertat af Al-
ondska, som thet byser,
Och, at thet är en syn-
da-graf; Fast then
hvitmenad lysar, Ut
jag en ödmjuk syn-
dar' blir, Som
GLUD för nåden å-
ran ger ::

5. Förklara JE-
sum i min själ Och
öfwerlyg' mit hjerta
Thet om, at han för
mig blef träl Och ut-
stod dödsens smärta,
Och at så högt han åls-
kat mig, Ut han för
mig ut gifwit sig ::

6. Ach! lät mig se
hur'

hur' synden min För-
 öfte Jesu börda, At
 honom jag för mödan
 sin Mer tacka må och
 wörda. Ach! wisa
 mig the djupa sår,
 Som han för mina
 synder får ::

7. Ja, Helge An-
 de lär mig se The
 blod-sweett Jesus
 fälde Med ångest i
 Getsemane, Och
 tro, at sådant gälde,
 Och ewigt galler mig
 til tröst, At jag the
 med är återlöst ::

8. För mig til sinnes
 Jesu qwal, Hans
 wände-sulla hjerta,
 Tröstlösa mod och
 sorgse-tal, Korß,
 nöd och själa-smär-
 ta, Hans hårda
 Kamp, uttömda
 kraft. Intryck hos
 mig al nöd han haft ::

9. Hans pina, mar-
 ter, sweda, we, För-

agt, elände, jämmer,
 Hans plågor, fattig-
 dom och spe, Hans
 sargda Kropp och
 lemmar: Stall thet-
 ta för min tro så wäl,
 At thet rätt lifswar up
 min själ ::

10. Gif mig i al
 hans pino del, Och
 kraft utaf hans seger,
 At jag i trone Jesum
 hel Hjertat här och
 äger, Så fast, at jag i
 thetta namn Kan fin-
 na rum i Fadrens
 famn ::

182.

Mel. Min själ hafwer
 ingen frid ic.

Här, min Jesu,
 öppnar jag Nu
 för dig mins hjertans
 tempel; Lär tu thet
 med tit exempel, Med
 tit ord och nådens lag.
 Fadren dig för mig
 förklare, Och inpräga
 le

le mig tin bild. Andans nåd mig wisad ware Och tin döds kraft, Jesu mild.

2. Här tin lärjunge nu går, At tit ord i scholan höra: Wårdes mig upmärksam göra, At Marias hjerta får, Ther hon wid tin fötter sitter Tig sin bästa del rätt får; At hon ock alt, hwad hon gitter, Söker öfwa thet hon lär.

3. Här blir läst tit nåds patent. Nåd och mågtigaste Förste! Låt til mig, tin skuld när störste, Fridsens bod ther med bli såndt. Fria usligaste slafwen. Under sätaren betäckt. Skydd' tin wån med seger-glasfwen. Nådens spira bruden rätt.

4. Här en blind til ljuset går, Stone sol och Jacobs stjerna! Lys och led tu mig, som gerna Af tig öpnad ögon får. Låt tit ord min lygta wara. Andans ljus tänd up i mig. Wiljan tin mig städs förklara Och uplys mig nådelig.

5. Här til lifwet för's en död, Lif och anda tu mig gifwe. Liffens ord min lifskraft blifwe. Nära mig, o! liffens bröd. Liffens brunn mig öfwerflöde. Liffens träd, tin frukt mig rätt. Syndens lif tu i mig döde. Tro nes lif i mig upwäck.

6. Här en blödig och försagd Söker wånskap, nåd och hyllest. Låt tin mild- och

och huldhet fyllest För
 mig bli å daga lagd.
 Usel syndare nedfal-
 ler, Ber om hjälp,
 mot syndsens gift.
 Nåde-sol! en ljum och
 Kaller Ber om wär-
 ma, Kraft och drift.

7. Här en sjuk, o!
 Läkare, Hwilkens
 nöd sig daglig't öker,
 Tig om läkedom an-
 söker: Med tit ord
 mig hålsan ge. Här
 en arm til skatten
 längtar, Nådens häf-
 wor öppna mig. Där
 ren efter dig här
 trångtar: Gör mig
 Flok och wis i tig.

8. Skänk en strids-
 man modfält, swag,
 Swärd och mod,
 och Kraft at strida.
 Och til hwilo i tin
 sida Trötter wan-
 dringsman intag.
 Klygtig dufwa til-
 flygt gifwe, Som

sig har til arken
 wändt. Fine sår min
 fri-stad blifwe, Och tit
 blod mit element.

9. Här tin gäst til
 bords tu ser, Ordet tit
 på mig besanna, At
 med himla-must och
 manna Jag för in-
 tetmåttad blir. Tig
 tit får i famnen sprin-
 ger, Föd och wahn-
 thet wid tinröst. Kär-
 lek tin nu barnet
 twinge, Til at ligga
 wid tit bröst.

10. Bruden i tin dr-
 tegård, Wid hwart
 träd tig kallar, bidar:
 Nalkas mig, nu är
 thet tider, At ha om
 tin kära wård: At tit
 ord, thes blomster-
 häckar Och thes dro-
 pand' stygde fält Mats-
 ter själ snart wede-
 qwecker, Angligt
 mod hugswalar smält.

11. Här

11. Här en köpman
fiker, far Efter pär-
lor, alt han binner.
Hjelp mig, Jesu, at
jag finner Dig min
själe-pärle rar, Och
at jag alt mit försäl-
jer, At få tig i trone
fatt; Så at tu mit
hjerter väljer Til en
gömo för tin skatt.

12. Här en tiggare
går fram, Som wil
lust til bönen finna:
Låt min själ i andagt
brinna För tin fötter
ståds, GUDs Lam.
Låt tin nåd mig kraf-
ter sända Och tin An-
de mana mig, At
jag utan återwända
Tigger, tror och äls-
kar dig.

13. Främlingen på
thenna jord Dig be-
går til far och moder,
Blods-förwant,
samt rese-bröder,
Och til rese-kost til

ord: Til sit hemwist
sälla högden: Til om-
gånge Änglar mång;
Til sin glädje himlas-
frögdén: Til sin syster,
bön och sång.

14. Sidst en död's
lig beder dig, Wår-
des mig then konsten
lära: Dag'ligt dö;
och äntå bära Dig och
ewigt lif i mig. Klen-
och otro från mig skil-
je. Mig i tronens wa-
pen ställ, At jag, när
så är tin willje, Möter
döden seger-säll.

183.

Mel. Swart hån skal jag
doel fly? ic.

Sit blod, GUDs
dgra Lam! Som
uppå korsets stam,
För wår skull har ut-
runnit Och ewig seger
funnit, Tu i wårt
land och rike, Til do-
medag predike.

2. Min Konung,
 Jesulår, Tu har en
 wåldighåhr Och en
 hög-rått-wis för-
 dran, På östlan och
 på nordan. Ho wil
 tig nu förmena, Tig
 at med tit förena?

3. Arbetat hafwer
 GUD På jorden
 för sin brud, Och ser
 i sina händer Båd
 norr-och östra-län-
 der; Han wil them
 sammanföra, Och es-
 wigt sälla göra.

4. Lyft up tin
 hand, wår GUD.
 Gif ut thet låra bud,
 At fångar warda
 lösa Och få lifs-
 watn ösa; At barn
 bli mång, som san-
 den, I norr-och ö-
 ster-landen.

5. Tu Sions Lam
 och hopp, Sätt seger-
 fanan upp. Drag the
 för-strödda barnen

Til tig ur otros-gar-
 nen. Församla, her-
 de söte, Them kring
 tig i et möte.

6. Kom, wårda of-
 fer-Lam! Och te tig
 för os fram: Tu blef
 af os föragtad Och
 uppå korsbet slagad;
 Tu äst wår Konung
 worden Ihim'len och
 på jorden.

7. Kom, stänk os
 med tit blod. Gif
 lamien lejons mod.
 Tand rök-wårk i the
 ringa. Och låt the
 harpor klinga, Som
 spela lamsens wi-
 sa, Och blodet es-
 wigt prisa.

184.

Mel. förbida HERREN
 GUD, ic.

Tu kärleksfulla
 Lam, Som mi-
 na synder bar, Och
 för min blygd och
 skam

tig få ågabel, Och för-
blif min endadel.

3. Låt mig somet lit-
tet bi, Uppå rosen-rö-
da såren Jämt få sit-
ta, och ther i Njuta
kraft, at bli wid spå-
ren, Them tu teknat i
tit ord, Och bestänkt
har med tit blod.

4. Ach! låt tina
öpnna sår Bli mit
sälla bo och näste,
Lust och ro, ehwart
jag går, SÅkra
borg och trygga sä-
ste, Tills jag them får
kossa ther, Hwar tue-
wigt blir mig när.

186.

Mel. Ach! himmel se hwad
dag os thenna solen ic.

D! GUDs men-
lösa Lam, Tu,
som tig låtit döda Och
blodet ström-wis flö-
da Af kärlek til os
fram: Si, här mit
hjersta ligger Och om

tit blod nu tigger;
Ach! hjertans Jesu
god, Bestänk mig
med tit blod

2. Jag har wäl nåd
förspordt; Totu mig
til tig dragit Och sou-
derna borttagit, Ja,
mycket godt mer
gjordt: Hwar öfwer
jag mig böjer I stof-
tet, och uphöjer Tit
namn och GUDs
råd, För thenna stof-
ra nåd.

3. Dock hjertat än
åtrår Och hungrar
efter kraften Utaf then
ädla saften, Som
flyter ur tin' sår, Som
kan mit hjerta rena
Och mig med tig föres-
na, Och göra själen
bögd, Rätt salig och
förnögd.

4. Jag tig af hjer-
tat ber, At tu, min
Jesu bäste, Mit
hjer-

Hjerta wil befästa
 Inåden, som tu ger,
 Thet rent i blod et
 twätta Och i tin frid
 försätta, Besegla med
 tit blod Och löftets:
 Anda god.

5. Si thenna salig-
 het Mit hjerta ef-
 terlångtar, Hwar-
 af thet åfwen trång-
 tar, At så delagtig-
 het; Tu så blir jag
 först nögder Och rätt
 i hjertat bögger, När
 jag tit blod har kändt,
 Och fått til element.

6. Gör mig til son-
 dare, Som lefwer
 blott på nåde, Blir
 friad från al wåde
 Hos tig, min frälssa-
 re. Låt thet bli mig
 rätt härligt, Dyrt,
 wigtigt, ounbär-
 ligt, At tu med
 blod och död Mig
 frälst af al min nöd.

7. Ach! Jesu, ach!

tit blod, Tit blod mig
 nu meddela. Sänk
 neder hjertat hela I
 thenna helga flod. Låt
 mig alt mer bli dra-
 gen Och utaf nåd in-
 tagen I tina helga
 sår, Ehwart jag går
 och står.

187.

Mel. Låt os nu Jesum
 prisa ic.

W In syndaskuld
 then swåra
 Förlåt, o! Fader
 mild. Min otro, som
 wil dåra Mig, gif o!
 Jesu til! Förlåt, o!
 Helge Ande, At jag
 i mörklande Sålän-
 ge farit will.

2. Lär mig nu rätt
 wårdera Tin nåd, o!
 Fader huld, Som
 tu i Sonen låra,
 Betedt för mina skuld.
 Tu dore ljusens An-
 de, Gack mig med

X 4

nåd

nåd tilhanda Tit ar:
ma stoft och mull.

3. Uti mit usla hjer:
ta Låt mig bli And'lig
arm; Men af tin blod
och smärta Få kraft
och blif wa warm.
Gör mig som är elån:
dig, Tit barn, i tron
beständig, Till satans
största harm.

4. Låt mig mer al:
drig wåga Ifrån tin
sida gå, Mig hief til
samwets-plåga; Men
ståds wid korset stå
Och trogit wid tig
blifwa, Som satan
kan fördrifwa, Ut
han ej stada må.

5. Tin död, tin
blod, tin pina, Intil
min sista stund, Låt
uti själen stå, När
döden gör min munn
Hel tyst och hjertat
bräcker, Ut tu rå we:
derqwecker Min själ
och hjertans grund.

188.

Mel. Du hwilar hela
jorden, &c.

Ach! huru angelä:
git Thet är, at
jämt och trågit, Mitt
Lam, omfamna tig;
Men när man börjar
glömma Sig i tin' sår
at gömma, Så saknar
man strax ro hos sig.

2. Sif therför hwar
hand-wänning Min
själ en lefwand' Län:
ning Ut af tit dyra
blod; Så at jag jämt
må rōna Ut af tin
blods-swett skōna,
Ny kraft i hjerta, hog
och mod.

3. Mig wårdes ock,
så gifwa, Ut rätt en:
faldig blifwa. Ja,
mig helt barnslig gör,
Ut alt å sido sätta, I
trone weta thetta, Ut
tu mig köpt, jag tig
tilhör.

4. Låt

4. Låt mig ock, Jesu, su fromme, Hwar dag alt längre komma
I synda-lånslan in;
På thet jag må alt mera
Tig lära at värdera
Och nödig bli om nåden tin.

5. Ja, ljufste brudgum!
Blide, Låt tin upstungna
sida Mit enda hem wist bli;
Jag löper annars
sabra; Men ther i kan
jag vara För hwad
mig hånder trygg och fri.

189.

Mel. Min själ och sirmelde
Guds råda, 2c.

Tu Jesu, som ej wänder åter,
At klappa på min hjer-
tans dörr, Gif nåd, at
jag tig ock inlåter
Och tig mit hjerta öpet
gör. Tin nåde-stäm-
ma röre mig, At jag
får lust och hog til tig.

2. Tu ropar: gif mig nu tit hjerta,
Slut thet ej til för mig
tin wån, Jag har thet
köpt med mycken smärta
Och bör nu hafwa thet igen
Emot then mykna mö-
dan min, Som jag har
haft wid frälsning tin.

3. Slikt rör ej them
sig sjelfwom fromma,
Och them, som ick wilja
tro; Men the thet Indigt
esterkomma, Them skänker
tu al själa-ro; The få
ärfara al then kraft,
Som tin försoning har
och haft.

4. Ty hjelp mig, at tin
nåd besinna, Se agtning
på tit älskogs-ljud, Be-
gynna af tin kärlek
brinna, Stå up och söka

Söta tig, min GLÖD,
Som söke r mig så
nådelig, Och står til-
reds at möta mig.

5. At jag tig finner
och omfamnar,
Städs följer och tig
hafwer in Uti mit
arma hjertans kam-
mar, Ther jag then
must, thet söta win
Och dyra salwanjuta
får, Som flyter ut-
taf tina får.

6. At jag får se
tig i then krona, Tu
bär uppå tin bröl-
lops-dag Och i then
frögds-dags-kläde-
bona, Som tu då
drog med stort behag.
Ja se: hur' tu be-
hölgd med blod På
spikar törne-kron-
ter skod.

7. At hjälp! at jag
i thetta blodet Må
finna rening för min

själ, så ständig tröst
i sorgsna modet, Och
oförrykt ther i må-
wål. At hjertat blir
i blodet rent Och jag
med tig i tron för-
en't.

8. Hwad nöd lik-
wål thet monde wa-
ra, At gå en synd's
och satans träl; Men
lust ther mot, lat
jämt förfara Ti n
helga blods-kraft i sin
själ; Ty hjälp mig
hålla blodet kärt, Och
mer än hela werlden
wärdt.

9. Ty låt tit kors,
tin död och pina
Städs bli förklarad i
min själ. Och dödde
tu för sonder mina,
Då jag än war en
synda-träl; Så låt
mig för tin död nu
bli från alla mina son-
der fri.

190.

Mel. Ach! hjertans we, 2c.

MIn söte wån,
Som löst mig
gen Från död och e-
wig plåga, Och mig
til tin egendom Du
skar at få åga.

2. Jag ofrar tig,
M i n själ och mig,
Så godt min swag-
het binner. Tag, o!
JESU, från mig bort
Swad m i t hjerta
binner.

3. Bete mig' nåd.
Tin hjälp och råd Låt
aldrig för mig fela.
Wårdes med tin dju-
pa sår H j e r t a t s
krankhet hela.

4. Gör mig för-
nögd Och endast
bögd, At tänka på
then pina, Som tu
aldrabeligste L e d
för synder mina.

5. Ach! Låt tin nöd,

Ein blod, tindöd Blt
kraftig på mit hjerta.
Ty, o! JESU, mig
til life Led tu död och
smärta.

6. Tu wardt hud-
flängd Och blef up-
hängd Ibland oger-
ningsmänner, At jag
måtte räknas bland
GUDs utwäld a
wänner.

7. Jag sonda-träl
Får nu må wäl Utaf
the många slagen,
Som tu, Herrars
HERre tält På för-
sonings-dagen.

8. Låt, JESU, mig
Beskåda tig Och ti-
na törne-taggar, När
för mycken skröplig-
het Samwetet mig
aggat.

9. Thet sista sår,
Tin sida får Utaf
thet hwassa spjutet,
Bliswe ock then sid-
sta

sta ham n För min
själ på slutet.

191.

Böne-Sång til
Sjös.

Mel. Jesu alle mit goda ic.

Jesu! i tit namn
jag går Nu om
bord at hådan segla.
Hielp mig uti tin a
sår Ståds mit otros
ansigt spegla. Låt i
trone resan ske Till tit
Kors, min Frälsare.

2. Styr min fart
med nådig hand.
Blif min Kosas rät-
ta regel. Låt tin nå-
des Helge And Blåsa
wind i tronens segel.
Låt tin ljusvaktårleks-
famn Bli i storm
min säkra hamn.

3. Reser afgrunden
sig op Och thycks wil-
ja mig upsluka, Låt ej
sitt förta mit hopp;
Wien mig endast för-

ödmjuka. Låt mig
styrcker af tit blod,
Se ther på med mun-
tert mod.

4. När mit skep
i sus och brus Uppå
hwita böljan wan-
kar, Låt, min sol, tit
nåde-ljus Få uplysa
mina tankar, At, om
thet i grunden går,
Jag blir bärgad i tin
sår.

5. Lå tu styrer går
thet wål, Lå tu hju-
der blir thet stilla.
Bjud ock nu min ar-
ma själ, At ei något
annat willja, An i
stillhet, lugn och lå
Söka tig min Fräl-
sare.

6. Gör mig til et
sole-grand, Arm och
liten i min ögon. Wis-
sa mig hur' jag ej
kan Mer än wara o-
förmögen. Låt thet
bli

bli mit enda råd, At
förtrosta på tin nåd.

7. Tu mig i tin
händer har, Jag tå
af tig ödmukt beder:
Gör mig til et sådant
Kar, Thet tu til tine-
gen heder, Hwaräst
wi ock lånda an,
Ståds til något bru-
ka kan.

8. Låt vårt Skepp
ej stöta på Något
grund och blinder
klippa; Skull' ock
thet i stycker gå, Låt
min själ dock undan
slippa. Låt mig ej för
syndig ro Lida skeps-
brott til min tro.

9. Nej, blif tu mit
ögnamål Och min ef-
tersökte krona. War
min pol och segel-
nål, Then jag följer
uti trona. Tills jag
ur min uselhet Ham-
nar i al salighet.

192.

Tacksägelse-Sång
til Sjös.

Mel. Nu hwarlar hela jord. 10.

S Af tack, o! JE-
su dyre, Som
så wäl fört vårt sty-
re Med tin fördol-
da hand, At tu os o-
skadd' drifwit Then
wäg, ther mången
blifwit Et plötsligt
roff för fiskars tand.

2. An om wi kun-
nat ståda Al farlig-
het och wåda, Som
os o wet and' mött,
Hur' wi fått undan-
slippa Mång' ho-
tand' lönlig klippa,
Som tusend Skepp i
stycker stött.

3. Aet! hur u god
tu varit? Hwad
kärlek jag ärfarit?
Hwad nåd och nm-
nig tröst? Lå bøl-
jan

an däckat skölgde,
 Tu mig med man-
 tel'n hölgde, Och tryl-
 te mig in till tit bröst.

4. Tack tu, som lif-
 wet frälsat, Som
 styrkt har kroppsens
 hälsa, Och mig ur fa-
 ran fört; Men fram
 för alt war prisat,
 At tu then nåd mig
 wisat, At ej min lil-
 la tro uphört.

5. Ack! tack, min
 Jesu söte, At jag min
 staf får nöta I then-
 na pilgrims färd,
 Och får mig så på
 minna, At thet ej
 står at finna War-
 agtig stad i thenna
 werld.

6. Jag har med
 nöje skadat Hur böf-
 jan, som os båd at
 En oundwillig nöd,
 För os har nödgats
 rymma, Som Sim-
 sons Lejon grymma

Och flygta för sin
 egen död.

7. Regn, wäder,
 blirt och dynder, Pres-
 dika HERRans un-
 der Och lyda ska-
 parns bud. The sto-
 re hafs-swin tumla
 Och hafwet tyckes
 mumla, At på sit
 sätt lässåga GUD.

8. Förlåt mig sto-
 re HERRe! At jag
 är mycket wärre,
 Som föga låfwar tig
 För al then wård och
 hägnad, Then myck-
 na nåd och fågnad,
 Som tu alt jämt be-
 wisat mig.

9. Blöm mina syn-
 der snöda. Med blo-
 dets pensel röda Min
 långa räkning slut;
 Ty om tu råk nar
 uoga Och kastar
 grant tin loga Så fal-
 ler jag med agnar ut.

10. O!

10. O! herde öfwer
 alla, När wil tu mig
 hemkalla? Doct såg
 hells stund och tid. När
 jag tin blod får njuta,
 Tig i min famn
 insluta, Går jag
 med Simeon i
 frid.

11. Korsfäste kär-
 lek kåra Tig w a r e
 ewig åra, S o m
 skänkt mig nåd at
 tro. Sen jag lagt
 wandrings stafwen
 Bred wid min ben
 i grafwen, Skal jag
 i Salems hyddor bo.

12. Jag glädes, at
 thet lider Allt närma-
 re och skrider Fram
 til then tänkta ort.
 Hur' mänd' m i n
 själ sig gläda En gång,
 då jag får tråda I
 genom nya stadsens
 port. ?

193.

Böne - Sång för
 then Helga Natts
 warden.

Mek. Min själ hafwer in-
 gen ro ic.

Styrk mig nu,
 o Jesu god!
 Fäst wid tig mit
 hela hierta. Intryck
 i min själ tin smärta.
 Gif mig kraften af
 tit blod. Wiså mig
 tin wärk och plåa.
 Uptäck mig tin själa-
 nöd. Låt mig skåda
 särentina. Hjelp mig
 tro uppå tin död.

2. Trones rykand'
 weta tånd. Bräkta
 röret kraftigt styrke.
 Lif i döda benen
 wärke. Torra gre-
 nen nåring sand.
 Blås up trones lil-
 la gnista. Styrk nu
 spåda plantans lif.
 Låt ej hoppets an-
 far

Kar brista. Trones
wingar tillflygt gif.

3. Synden i tit
blod fördränk. Gör
mig fri på thenna
stunden. Mig för-
son med dig i grunden.
Öförstyler til gift
skänk. Låt mig rö-
na, tro, ärfara, At
tu tar bort al min
last At tu wil mig
nädig wara, At jag
blir i nåden fast.

4. Gör mig til
en wärdig gäst Nu
wid thetta nåde-bor-
det, Ther tu sjelfwer,
efter ordet, Kätta
spis och drycken äst.
Kläd mig nu i bröl-
lops-skrudden. Gif
mig tilförsigt til dig.
Fatta nåd för rin-
ga bruden Och tro-
läfwa dig med mig.

5. För mig, herde
nu i bet. Liffens
bröd, mig nädigt

spise. Himla mann'
tin kraft bewise. Gör
nu mig i wallust
fet. Led mig nu
til friska watnen.
Skänk mig nåde-
kalken full. Gif nu
hela sälhets skatten
At mig arma stoft
och mull.

6. Öpna, Jesu, ti-
na sår. Låt thes nå-
destrimmor röda Mig
så ymnigt öfwerflö-
da, At jag i förun-
dran står. Wårdes i
min själ ingjuta Blo-
dets honungs-söta
saft. At mit hjerta
bögt må njuta Al
thes mig förwårda
kraft.

7. War mig nu
närwarande. Mig
med nåd tu öfwer-
stygge. Dig et taber-
nakel bygge I min
sjal, o Frälsare. Dig
så

så nådigt mig förklare. At jag tig korsfästans ser. Ja, tin nåd och kärlek ware Ofwer mig nu et baner.

8. Wis tig i min själ rätt blid. Kom til mig och hjertat hugna. Låt al sinnes oro lugna. Låt mig bli upfyld med frid. At man wilje, hog och tanke, I tin nåd förluste sig. Tankar min tin Ande samke I en medelpunkt på tig.

9. Kom förena tig med mig, När jag tin lekamen åter. Hjelp, jag aldrig tig förgäter. Låt mig lefwa uti tig. I mit hjerta tu stads blifwe, Lefwe, wårke, styre, bo: Och mig med tin kärlek drifwe I al lydno, tjenst och tro.

10. När jag dricker nu tit blod, Tu ther med i hjertat följe Och med nåd mig öfwerhölie Så, at jag o Jesu god! Tin närwarelse så finner Och blir så försnögd och bögd; At mit hjerta til tig brinner, Och blir fullt med frid och frögd!

194.

Tacksägelse-Sång
efter then Heliga
Nattwarden.

Slunges under samma Thon.

Lefwa HERran
GUD min själ.
Ware tu, o! Jesu
prisad, Som mig nu
så nådigt spifat, Och
nu måttat mig så
wål. Lefwe, prise och
uphöje Nu min själ
V then

then HERran får,
Som tig welat så
förnöja, Och tig är
så ganska när.

2. Böd o! själf tig
ödmjukt ned. Kyss och
twätta Jesu fötter.
Blif af kärlek aldrig
trötter. Wörda, älska,
tro och bed. Helge
Ande mig utrusta,
Mig med hjälp till-
handa gack, At jag
må min själf förlusta
I beständigt läf och
tack.

3. Tack, min brud-
gum hwit och röd,
För al nåd tu mig
har gifwit, För thet
tu har människa blif-
wit, För tin kärleks öf-
werflöd, För tin ar-
mod, nöd och möda,
För tit helga ord
och tal, För tin bön
och blodswett röda,
För tin suckan, gråt
och qwal.

4. Tack för utstått
hån och spe, Tack för
slag och ond belöning,
För budflängning,
törne = kröning, För
tin mykna ångst och
we. Tack för sår och
sarat hjerta, För tit
blod och mykna nöd,
För tit själa = qwal
och smärta, För kors-
fästelse och död.

5. Tack för tin för-
smädelse. Tack, at tu
min fiend' bunnit,
At tu döden öfwer-
wunnit. Tack för tin
upståndelse. Tack, at
tu för os förklarad
Löftet om tin helga
And. Tack, at tu till
himla farit, Och tig
satt på Fadrens hand.

6. Tack för alt tu,
Jesu huld, Med tin
nöd åt mig förskylte,
At tu lagsens bud
upfylte, At tu har
betalt.

betalt min skuld, At
tu al min synd til-
gifwit, At tu mig
förson't med GUD,
At tu har min brud-
gum blifwit, Och at
jag nu är tin brud.

7. Tack, at jag ther
på fått pant, Styr-
ka båd' för tron och
modet I thet helga
kött och blodet Jag
nu fått, min blods-
förwant: At jag är
med GUD förenad,
Står i tin rättfär-
dighet, Är från al-
la smittor renad, Och
har ärft tin helighet.

8. Tack, at nu tin
Helge And Med mig
witnar i mit hjerta
Om min del i al tin
smärta, Och förening
i tit hand. Ewigt lef-
wer och förblifwer
Jag i tig och tu i
mig: Ty tu mig
tit hjerta gifwer,

Och jag åter mit
åt tig.

9. Men, min wän,
behåll, bestydd Nu
min själ then ringa
bruden I then hwi-
ta silkes-skruden,
Hwaruti hon blifwit
prydd. Sack mig med
tin nåd tilhanda, At
jag blir innom min
borg, Och ej löftsens
helga Anda Mer
orsakar någon sorg.

10. Låt ock nu min
stärkta tro Sig i
kärlek wärkand' wisa
Och af willig lydno lo-
sa, Samt af mildhet,
frid och ro, I frig böu
och rätt förtrostan,
Ren och ädelödmjuk-
het, Huld barmhertig-
het mot nästan, Tåla-
mod och wänligheter.

11. Wärdes tig, o!
Jesu lär, Dagligt
bättre mig förklara.

Låt mig stundelig är-
fara, At tu i mit
hjersta är: At jag tig
i trone åter, Så ock
dricke hwar je
stund, Och ej ewigt
mer förgåter Wårt
uprättada förbund.

12. Tack ock för thet
nådes råd Tu af kär-
lek welat sluta, At wi
ej allenast njuta Ge-
nom tron på tig al
nåd; Utan tu ock wil
os gifwa Här tit
kött och blod til
spis, Och med os
förenad blifwa, På
så stort och hem-
ligt wis.

195.

Barnasång.

Mel. Mit hjersta frögda. 10.

WIn söte Jesu, tu
som ormsens
hufwud krossat, Act!

hjelp mig arma barn:
tu har ju mig för-
lossat. Til ären är
jag ung, i synden
gammal nog, Förlåt
mig, Jesu min, act!
tu, som för mig dog.

2. I dopet har tu
mig til egendom up-
tagit, Tu hafwer al
min synd uti tit blod
aftwagit. Men act!
min Frälsare! hur
ofta har jag se'n Mig
söla t uti synd, och
glömt, at jag war
ren?

3. Jag wägar dock
uppå til tig, o Jesu,
komma, Fast än jag
syndat har. Act! söte
Jesu fromme, Jag,
ber så godt jag kan,
til nåd uptag tu mig,
Act! gif mig kraft at
tro, och hwila blott
på tig.

196.

Låf-Sånger.

Mel. Up min tunga ic.

Alt os prisa, Lam-
sens wisa Siun-
ga med al Helgons
hår, Högt berömma,
Aldrig glömma Lam-
met, som wår glädje
år. Hela werlden för
wålfården Lammet
med os låf hembår.

2. Anglar alle Ne-
derfalle. Jord och him-
mel bögen er. Hög-
sta throner, Kast' er
kronor Nu för Lam-
sens fötter ner. Låf-
wen HERran, När
och fierran, För then
nåd han os betar.

3. Lammet blödde,
För os dödde, Och os
med sig fast förbant;
Har os gifwit Sål-
la lifwet, Som
han os dyrt åter-
want: Satan kros-

sat, Och förlossat, Lå
han satt sitt lif i pant.

4. Himla-frögden
Högt i högdē, I sin och
sin Faders famn, Han
os skänkte, tå wi tänk-
te, Alt förgås i döds-
sens hamn: Bytte
wåde Uti nådes; Ty wi
lås wa sku hans namn.

5. Sorg wi sinne,
Wi eshinne Dig wårt
Lam rätt låf wa ån.
Full är bogen: Men
förmågan Är thes
mera swag igen:
Mer wi tänka Låf-
tig stänka Längte wi
til himmelen.

6. Wi ärindra Os,
at glindra Wi thes
sku och likna tig, Få
then skuden, Som
tu bruden Låfwat
hafwer nådelig; Ther
wår tunga Först at
sjunga Blir båd' kraf-
tig, lård och wig.

V 3 7.

7. Frögd och glädje
 Jen kädja Fog's ther
 hop med låf och pris.
 GUDs belåte Får et
 säte J wår sjål som tå
 blir wis. Wi få stå-
 da, All GUDs nåde,
 Som ock blir wårt
 paradís.

8. Ther wår willja
 Wi ej skilja Runnom
 från GUDs wilja
 mer. Ny och helig,
 Skön och deglig Bli
 then kroppen man nu
 ser. Ljusens kläder
 Man iträder. Him-
 melst åra os tå ster.

9. Ganska hårtlig,
 Obeswårlig, kraftig
 blir wår swaghet tå.
 Solen fina Kan ej
 skina Nu så klart,
 som wi ther må. O-
 förgånglig, Ej så-
 fånglig Bli then
 glädjen wi ther få.

10. Wi för stolen
 Ståda solen, Som

ther från bestrålar os.
 Kring then gamla
 Os församla, Samt
 uptånda wåra blos.
 Sjunga: helig! He-
 lig! helig! Lamena
 och GUD i os.

11. När wi agte,
 Rätt betragte Hwad
 för åra os tå ster:
 Eftersinne, Och rätt
 finne För hwars skul
 GUD then betar, Wi
 os samle Unge, gam-
 le, Fallande för Lam-
 met ner:

12. Tack af hjer-
 ta: Tack för smär-
 ta: Tack för kärleks-
 tålmod: Tack för
 ångslan: Tack för
 fångslan: Tack för
 smålek, swett och blod:
 Tack för wånda Tu
 utstånda För os måst.
 Tack Jesu god.

13. Tack för nö-
 den: Tack för döden:
 Tack

Tack o! Jesu, Tack
för alt. Tack för lifa.
Os halp wisa fr a m
tit blod när hårdast,
galt: Pris och ära
Jesu käre, Ske tig
ewigt tusend falt.

14. Ho nu minnes,
Hwad ther finnes I
Guds stad Jerusa-
lem, Han må längta
Hjertligt trängta,
Slippa thenna werl-
den slem; Dock wi
bide, tåligt lide: Wä-
gen bär alt närmar
hem.

197.

Mel. Således är wår ic.

Ag, o! Jesu,
Läf och pris U-
tar spena = barnas
munnar. Stumma
djuren på sit wis Sla-
parns underwerk
förkunna. Hur skal
then tå vara tyster,

Som fått se hwad
Änglom lyster ;:

2. Acl! hur' tröga
äro wi, Ut tig stum-
delig anropa Tå tu
likwål dagelig Os
med kärlet öfwerho-
par. Bruka tå hwad
fått tu finner, En-
dast du wårt hjerta
winner ;:

3. Kärleks = fulla
männsko-wån, Wi
os til tin fötter böja:
Wiej, som wi borde;
men, Som wi kun-
na, tig upböja. Tu
får pris tå wi årfa-
ra Huru mild tu
månde wara ;:

4. Låt tin kärleks-
ljufwa hand Wåra
hjertan rätt förknip-
pa. Rnyt hel fast wårt
wånslaps-band; Så
at thet må aldrig slip-
pa. Låt mistanken
landt = förwisa, Och

ej någon Achan by-
sas ;:

5. Tack! at tu os
tagit op. Tack at tu
wår sjål städs föder.
Stärck then skänka
tro och hopp. Tänk
på alla tina bröder.
Tack ske tig, som os
förunnat Läfwa tig,
så godt wi kunna ;:

6. Nu wi sluta
thenna sång ; Men
låt nåden tin ej sluta.
Tack, at wi fått
thenna gång Nil
wålsignelse åtniuta.
Wi för samia Man
städs ligga ; Ly, wi
blygas ej at tiggas ;:

198.

Mel. **J**esus är min wån
then bäste, 2c.

GUD ske läf, nu är
jag glader: **J**es-
sus är min Frälsare.
GUD är min försonte
Fader: Anden wit-
nar thet skal ske, At

jag skal med mycken
gäman Få med **J**es-
su lefwa samman,
Wid hans dora nåde-
thron, Som et fats-
tigt nåde-hjon.

2. **G**UD ske läf, then
uslätten, Lå jag lef-
de utom **G**UD, We
en gång til ånda liden;
Och at jag then bröl-
lops-skud Fått i ti-
den här iklåda, Ut
then jag skal framträ-
da In för härlighe-
tens thron, Til min
brudgumme, **G**UDS
Son.

3. **G**UD ske läf, jag
slapp then bördas,
Som min sjål beswä-
rade, Synden, som
mig wille mördas,
Och påföra ewigt we.
Si, jag lyck'ligt nu
har funnit Lammet,
som har seger wunnit,
Så at Frälsarens per-
son

son Är nu min, ige-
nom tron'.

4. GUD ske låf,
jag får nu ligga För
GUDs Lam, som
slagtat war, Och om
nåd i stoftet tiggas,
Kopa tröstligt: Ab-
ba Far! Ja, jag wet
min bön blir hörder,
När hon blir af Lam-
met förder: Ach! thet
är mig en stor mon,
At min broder är
GUDs Son.

5. GUD ske låf, när
thenna hydda Ut dö-
den slås omkull, Stal
min JESUS själen
skydda, Som tå blif-
wer åbro-full. Ja,
jag wet, at jag får wa-
ra En ibland then sto-
ra skara, Som för
Lamets stol och thron,
Stämmer in med
Angla-thon.

199.

Mel. Så skön lyser then
morgonstjern' ic.

Hallelujah, låf,
Åhra, pris, Ske
HERRan, som är stor
och wis, Och mächtig
öfwer alla, Från e-
wig het til ewighet,
För al sin stora salig-
het, Hwar til han os
mond' kalla: Sjun-
gom, Sjungom,
Glad'lig, glad'lig,
Helig, helig, Helig
HERRan: Läfwer
honom när och fjer-
ran.

2. Hallelujah,
GUDs rena Lam,
Som offerad är på
korsens stam, Ske
ewigt pris och åh-
ra: Han hafwer
med sit blod os
köpt, Ther med be-
sprängt och ther i döpt:
Sin nåd mond' os
D 5 före

föråra. Helig, Sa-
lig, Arthen wänstap
Och gemenstap, Han
wil gifwa, Lå wi
ståds hos honom
blifwa.

3. Hallelujah wi
läfwe tig, O! Helge
Ande innerlig, At tu
på nytt os föder. I-
klåder os then sköna
skrud, Som IESUS
wunnit åt sin brud,
Och henne ger af nå-
der. Eija, Eija, Thet
är frögder, Som gör
nögder: Thet är gam-
man, Och et ewigt
Hosianna.

4. Hallelujah,
pris, åbra, låf, Ste
GUD uti sit himla-
håf. Wi glädjoms al-
lesamman. Låt os,
med hela himlens
håbr, Låssunga sam-
met mer och mer,
Med glädje-sånger,
amen. Sjungom,

Sjungom, Glad'lig,
glad'lig, Helig, he-
lig, Helig HER-
ran, Priser honom
når och fjerran.

200.

Mel. Låfwer GUD i him-
mels högd, 1c.

Sjunger, sunger
med stor frögd,
At thet hörs i himlens
högd, Wårom GUD
och Frålsare, Som
har dödt för syndare.

2. Stämmer in med
Englar all, At kring
marken gifwes skall.
IESUS har här kom-
mit mid, Wårfwat os
en ewig frid.

3. Träder fram i
hedningar, Kommer
hit i Konungar, Of-
fren skänker, mirr-
ham, gull: GUD
är dödt för edar skull.

4. Himmelen ut-
widge sig. Jorden
sägne

fågne sig af tig. O! tu
Helgaste Monarch,
Låt tin arm sig wi-
sa stark.

5. Sif tig så bland
os här an, At man
intet annat kan An
för tina fötters thron
Köpa: Jesu Da-
wids Son.

6. Allas hjertan
ware tin'. Ingen wa-
re längre sin. Drag
med tin rättfärdighet
Alla til tin salighet.

7. Jesu sielf befäst
tin stol, Eys för os,
wår nåde-sol. Elden
gånge fram för tig, At
the starke gifwa sig.

8. Så få wi tig
sunga låf, Ewig
uti him'lens hås,
Tacka tig för sår och
blod, Prisa tig med
lustigt mod.

201.

Mel. O! Gud ehbet är min
glädje, ic.

Jag tackar dig, o!
Hjelte, Som tog
mig utu nöd, Och dö-
den nederfalte, Låtu
för mig blef död.

2. Låf ske dig för
al nåde, Som jag af
dig förspordt. Min
själ tu frälst' ur wåde.
Min plikt tu har
fullgjordt.

3. Pris ware dig,
som tagit Mig up uti
tin famn: Tin nåd
har mig nu dragit Til
salighetens hamn.

4. Jag wil dig es-
wigt åbra För lifsens
söta ord, Hwars
kraft, o! Jesu käre,
Jag i min själ nu
spordt.

5. Triumph wil
jag dig singa, Som
nådigt frälsat mig.
Nu

Nu får med gläder och trångtar Så es-
tunga Jag ewigt ter tit blod.
prisa tig.

6. Hallelujah mitt
hjerter Utropar med
stor frögd; Ty JE-
sus från al smärta
Mig frällt, och jag
är nögd.

202.

Måltids-Sånger.

Mel. När får jag min
skud, u.

Att syndares
wån, Som å-
ter igen Os måttati
dag Med nödtorftig
föda Til wårt wäl-
behag. Ach! mätta
wår siäl Med blod-
swetten röda, At hon
och mår wäl.

2. Jag ser, at min
kropp Ej höra kan
opp En dag eller
två, Med mindre
han längtar Sin spis-
til at få; Gif Frälsa-
re god, At siälen

3. En tiggare har
Ej mer, än han tar
Af gifwarens hand,
Och måst eljest ligga
Med ledigan tand;
Så gif och, at jag
Utfattig må tigga
Nåds-smulor hwar
dag.

4. O! Frälsare
from, Jag tror tig
ther om, Tu ger mig
mit bröd, Som jag
kan betarwa Tillifs
understöd; Ty fog-
larne små, Som ej
kunna hafwa, Sin
födo och få.

5. Tu öpnar tin
hand, Och gifwer
wårt land Et dagli-
git bröd, At intet
plår tryta Och orsaka
nöd; Så lär os igen
Wår bröds-beta bry-
ta At någon Guds
wån. 6. Drö

6. Drif hunger och
nöd Samt smittosam
död Långt här ifrån
bort. Låt ymnoghet
kröna Vår fädernes-
ort; Men låt i min
sål Mig hunger få
röna, Så triswes
jag wål.

203.

Mel. Nu låt os GUD wår
HERRA ic.

SÅtt HERRE! som
förlånar Hwad
til wår nödtorft tje-
nar, Som wld tit löf-
te blifwer, Och dag-
ligt bröd os gifwer.

2. Tit Faders-
hjerta ömma Kan
aldrig barnen glöm-
ma. Af nåd thet öf-
werflöder, Och utaf
Kärlek blöder.

3. Tu ger os mån-
gen gåfwa In uader
thet wi såfwa. Ja, tu
wil self ha möda, At
förja för wår föda.

4. Ty hjelp os då,
at börja För själens
wålfärd förja. För
kroppen drar tu för-
gen Så wål i dag,
som morgon.

5. Tu föder fog-
lens ungar; Ty dö
ej wi af hunger. Ja,
förr än wi thet göra
Skal kroppen bröd
os föra.

6. Ty låt os tinå
gåfwor Och nu för-
lånta häfwor I wäl-
lust ej förtära; Men
tig til pris och åhra.

7. Wi då wår spis
anamme; Men be-
dje med thet samma
Tig, Jesu, efter or-
det, At sitta främst
wid bordet.

8. Wi kunne ej för-
gåta, At tu behagat
äta Med syndare
på jorden, Och spifat
them med orden.

9. Ty

9. Ty låt oss
wid theenna Wår måltid,
alle känna Och
samtelig' ärfara, At
tu wil när os wara.

10. I våra hjertan
tale, Och os med nåd
hugswale; Så at wi
alle finna, Thet våra
hjertan brinna.

11. När nu vår
måltid göres, Låt intet
bland os höras, Ell'
något företagas, Thet
tig ej wål behagas.

12. Med dore nådes-
Anden Och ljufwa
kärleks-banden Wår
hjertan wårdes noga
I kärlek samansoga.

13. Drag os, så at
wi löpe, Och ståds
för intet köpe Af tig,
wår nåde-Konung,
Båd' win, mjölk, must
och honung.

14. Gif os then swi-
sen samma, Ett kött

wårt himla-manna,
Ett blod the söta nek-
tar, At ej wår själ
försnågtar.

15. O herde! beta få-
ren Uti the helga få-
ren, Som ymnigt
öfwerflöda Af And'
lig själa-föda.

16. Och wårdes os
tillstådja, At öfa
wattn med glädje
Uti söta hälso-brun-
nen, Som uti tig är
funnen.

17. Ja, låt tit blod
ej tröta; Men ymn-
nigt nu nedflyta I
våra själar snöda, At
the ock få sin föda!

18. Wi tig, o!
HERRE, priså, Som
dag'ligt wil os spisa
Och rund'ligt föda, bår-
de Till själ och kropp,
af nåde.

204.

Morgon-Sånger.

Mel. Såled's är vår kyrk. ic.

Sack, min söte
Frälsare, För en
rolig sömn och hwi-
la; Nu bör jag tåg
åhran ge Och se'n til
min syssla ila. Wår-
des nu i dag mig le-
da Och mig til tin
tjenst bereda :::

2. Ach! hur' god är
tu mot mig. Nåden
tin är öfverflödig;
Men at kunna tacka
tig, Är tin hjälp och
kraft mig nödig. Tu,
som bor uti thet höga,
Se med nåd mit hjer-
ta tröga :::

3. Alla mina fel och
brott Jag tig ber, at
tu förglömer, Samt
the onda tanke-skott
Och the synde-fulla
drömmar, Som jag
ser med mycken smär-

ta, Jag i natt haft i
mit hjerta :::

4. Mig förthensfull
med tit blod Ken
från alla smittor
twage, Och mit hjer-
ta, Jesu god Med
tin kärlek til dig drage,
At jag ser och glådes å-
ter Ther af, at tu mig
förlåter :::

5. Rätt så uselt, som
thet är Lågger jag mit
hjerta neder För tin
thron och fötter här,
Och tig ganska öd-
mjukt beder: Red
thet sjelf, o! Jesu
käre, Til et offer
tig til åhra :::

6. Blif i dag mit
ögnamål, At min
hjertans frögd och
trefnad. Itin' sär och
spike-hål Sif mig frid
och nögder lefnad, At,
som lusten mig om-
gifwer, Hjerta t
jämt

såmt i blodet blif-
wer ::

7. Söm thet uti ti-
na sår, At beständig
ro åtnjuta. Led mig
sijf i tina spår Och
mig i tin nåd insluta,
At jag ej min tro och
wilja Från tit kors i
dag må stilla ::

8. Låt lätt sinnig-
het och flård Aldrig
få then själen fånga,
Som dock är så myc-
ket wård, Och tu köpt
med plågor många.
Hjelp mig helt enfal-
dig blifwa, Dig i dag
mit hjerta gifwa ::

9. Jag tig beder,
när jag tar Nu mit
arbete för händer, Och
ther wid mit sinne
har, At tu hjertat til
tig wänder Och i tina
sår insluter, Ther
thet ständig frid åt-
njuter ::

205.

Mel. Then signade dag, som
wi nu här se ic.

Nu låfwa min själ
tin himmelska
wån, Som burit har
synderna tina, Och
wisar, at han en nåde-
dag än At himmelen
låter tig skina; På
thet tu nu må betänka
igen Hans ångest och
blodiga pina.

2. Mot syndare är
hans tålmod stort,
Thet kunna wi dagli-
gen finna: Han straf-
far os ej, som han hade
bordt. O! at wi thet
kunde befinna Och
prisa then nåd han
med os har gjordt
Så blodet han för os
låt rinna.

3. För ångest och
nöd min fattiga själ
Ar friad uti tin försö-
ning: Från suldom
och

och död har kroppen
jämwal För tin skull
åt njutit förskoning.
Så tänker tu på tin us-
flaste trål, Tu him-
melske HERRE och
Konung.

4. Ach! lät tina sår,
blod, strimmor och
slag Mit hjerta i tro-
ne uptända. Tit blo-
diga kors låt blif-
wa i dag Et ögna-
mål för mig elända.
Mig styrke tin nåd,
som eljes är swag,
Mit hjerta at ståds til
tig wända.

5. At höra titt ord
och loda tin röst, Sjelf
böge tu mitt hjerta och
öra. Tin ångest lät
bli min glädje och tröst
Mot alt hwad min ro
kan förstöra. Ja,
efter tu mig med blod
hafwer löst; Så lät
mig dig ewigt tilhöra.

6. Kom Frälsare
tår och fatta min
hand. Kom led mig i
frid thenna dagen.
Låt mig af tin nåd och
Heliga And' Hwar
stund til dig närmar'
bli dragen, Och så wid
dig fäst med kärlekens
band, At jag ej må
tådan bli tagen.

206.

Mel. Du tæcker GUDS alt
folk, ic.

Bris ware dig,
min GUD,
at jag i frid fått säf-
wa Och åter waktat
up, at jag sig nulan
läfwa. Tu har tin
Ängla-wård utstic-
kat til mit bo, At
mörketsens magt ej
har förstördt min
natte-ro.

2. Wis, JESU,
mig tin nåd, som å-
ter

ter ny år worden.
 Låt mig tin kärlek se
 mot syndare på jor-
 den. Hjelp mig, at
 jag nu kan förtroligt
 bära fram Min brist
 och al min skuld til dig
 GUDs dyra Lam.

3. Förklara Helge
 And' mig Gonsens
 dyra nåde. Hjelp
 mig af hjertat tro, thet
 han mig frälst ur wå-
 de; Men lär mig bly-
 gas wid, at jag än fins
 så kall Mot min för-
 barmare och mot hans
 kärlek al.

4. Förlåt! ja, jag
 wäl ser, hur' gerna tu
 förlåter, Förlåt mig
 nu min brist, och när
 jag felar åter Så tag
 mig i tin famn och
 tryck mig til tit bröst,
 At jag tin nåd kan se
 och smaka få tin tröst.

5. Wil köttet reta

mig och fienden mig
 fälla, Wis, Jesu,
 tina sår, och låt tin
 förbön gälla. Låtej
 min skröplighet få
 neder slå mit mod;
 Men gif frimodig-
 het i tit försönings-
 blod.

6. Jag ber om tit
 beskydd i sären then-
 na dagen, At jag af
 ingen ting må blifwa
 från tig dragen. För-
 swara nådelig tit egit
 arma sår. Statt för
 mig hwit och röd, e
 hwar jag går och står.

7. Ach! at hwar
 droppa blod tin godhet
 kunde prisa. Ach! at
 mit hela hus mig måt-
 te hjelp bewisa, At
 med förenad lust och
 med et samlat ljud,
 Jaglådje öfwer nåd,
 i åssunga tig min
 GUD.

207.

Mel. Ach! himmel se hwad
dag os thenna solen ic.

Si, natten är för-
bi Och solen nu
upptrinner, Allt mör-
ker platt försvinner,
Och jag får dagen se.
Tu mig i natt bewa-
rat, Och med din nåd
förswarat; Så styrk
i dag mit mod, O
Jesu! med ditt blod.

2. Jag borde dig i
dag Mit söta Lam
rätt prisä För nåden
tu tåks wisa Mig son-
dare, at jag En nå-
des-dag får lefwa,
På then tu mig wil
gifwa Lif, hälsa, frid
och ro, Som ock nu
nåd at tro.

3 Men jag med
blugd och skam Mig
oförmodgen finner;
En hjer tat rätt ei
brinner Af kärlek til
GUDs Lam, Som

doct så oförtrutt Sit
blod för mig utgutt
Och lidit korsens död
Af kärleks öfwerflöd.

4. Doct på din nåd,
mit Lam, Jag dristar
nu, at bära Dit namn
til låf och äbra, Mit
morgon-offer fram.
Jag mig i stoftet bö-
jer, Och blodet ditt up-
höjer, Som flöt af
korsket ned, Då tu här
för mig led.

5. Tack för tu ska-
pat mig Til människa
på jorden, Och, at jag
se'n är worden Inlif-
wad uti dig Idopet,
tå tu tagit Bort syn-
den och mig twagit
Ren i ditt blod, och gett
Mig tronens saltighet.

6. Tack för tu welat
dig Af nåde tidt för-
barma Utöfwer mig,
jag arme, Som har
bestäckt at mig Och
glömt

glömt at jag war re-
nad Med blodet, och
förenad Med dig, min
Jesu god I denna
helga flod.

7. Tack Jesu för
jag får, Som synda-
re här ligga, Om re-
nings-blodet tiggå,
Som flyter ur tin sår,
Jag varit ogudag-
tig; Får likväl bli
delagtig, Ut af tit hel-
ga blod, Min dyre
Jesu god.

8. Låt hjertat rätt
bli fäst Wid korset,
Jesu käre. Låt thet
bli al min åhra Och
thet jag älskar måst.
Lår mig tig hjertat
gifwa, Och rätt en-
faldig blifwa, Så at
jag rätt förstår Tit
blod och tina sår.

9. Låt alla syflor
min' Förrättas til
tin åhra, Och så-
leds witne båra,

At jag är rättslig
tin. Låt mig i dag
utföra Allt hwad
jag har at göra I
trona på tit blod
Med gladt och
muntert mod.

208.

Mel. Blida sol, gack låt
eit sten ic.

Solen, som en
brudgum går
Utur tosta natte-fältet
Fram på widahimla-
fältet, Ther hon prydd
och färdig står, Och
sig frögdar som en
hjalte, At hon wä-
gen löpa får.

2. För thes ljus får
mörkret fly. Slug-
gan bort af dagen drif-
wes, Och nu som på
nytt uplifwes Allt
hwad fins i mark och
by. Os ny dag och
tid nu gifwes. Och
GLUDS nåd blir å-
ter ny. 3. Up

3. Upp rättfärdig-
hetens sol, Som
os saligheten brin-
gar Under tina nå-
de-wingar! Lys up
nordens mörka pol.
Styr os med tit helga
finger, HERRE på
tin nåda-stol.

4. Verldsfens ljus
och tronens lif! Mör-
kret ur min själ för-
drifwe, Och mit swa-
ga hopp uplifwe.
Mig en sann uplys-
ning gif. Mig tin nåd
i hjertat strifwe. Och
min sol i dag förblif.

5. Straxt nu när
jag waknat opp, Tu
mit hjerta först inta-
ge. Mina sinnen til
dig drage. Tron för-
nye samt mit hopp.
Och min fienda förja-
ge Med thes hela af-
grunds tropp.

6. Tack och pris, at
tu i natt Hafwer

welat mig beskyd-
da. Ware nu ock om
min bydda Tina hiel-
tars wagn-borg
satt. Blifwe tu i dag
min prydnad, Åre kro-
na, skrud och skatt.

7. Låt tin nåd, o!
JESU god, Som en
morgon-dagg ned-
regna. Wårdes ock
mit hjerta fågna Med
en styrko af tit blod.
Låt tin huldhets-wård
mig hågna, Och tin
kärlek ge mig mod.

8. So hos mig, o!
Helge And. Led i
dag mig JESU söte.
Sänd mig Jacobs
ängla-möte, Som
mig bär uppå sin
hand, At jag ej min
fot må stöta Här uti
mit wandrings-land.

9. At jag på the
lejon går, Och får
trampa på the dra-
tu i natt

Far, Hwilkas grym-
het förorsakar Tina
barn så många sår.
At mig ormen hwar-
ken raker Eller kro-
fig skada får.

10. Tin för ned-
rings pragt och prål,
Tin rubin-besatte
krona, Och tin pur-
purs klådebona,
Tine sår och spike-
hål, Blifwe thenna
dag i trona Nu mit
enda ögne-mål.

11. Och som tiden
hastigt går; Wårdes
mig ock stads upma-
na, At jag på min
wådjo-bana Följer
tätt i tina swår; På
thet jag ej förre må sta-
na, An jag fram til
målet når.

209.

Mel. Wår får jag min ic.

WIt hjerta waf
opp, I tro och i

hopp: Si, solen sit
ljus Anso nu wisar,
Och lyser tit hus; So
må tu igen, Med lås-
sång beprisa Tin him-
melska wån.

2. Märk Jesu be-
hag, At ännu endag
Tig frist låta se, På
thet tu må lära, At
mer och mer be; So
fall nu strar ner, Tit
lås at hembära För
nåden hang er.

3. Tack, mildaste
Far, För thet, at tu
har Mig welat i natt
Så nådigt bewara,
Och wakt om mig satt:
Tu skyddat mit bo,
At utan al fara Jag
njutit min ro.

4. Från nådenes
stol Låt glänsa tin sol,
At jag utaftig Uplys-
ning må finna, At
wandra tin stig: Låt
otrones sky Aldeles
för-

försvinna, Och nå-
den bli ny.

5. Länd i mig tit lif
Och nådigt mig gif,
Att jag, för tin thron,
Beständigt må ropa:
Mig Jesu förskon.
Ach! gör nu så wäl,
Med nåd öfwerhopa
Min fattiga själ.

6. Ach! si, jag är
blind; Mit sår tu för-
bind. Ach! wårdes
mig ge Tin salwa
then sköna, Att jag
måtte se. Att nåde
mig lät Tin blods-
kraft få röna, Och
styr mina sjät.

7. Hjelp mig som är
döf, Att fikona-löf,
Hwar med jag mig
tält, Ifrån mig at
kasta, Och blifwa up-
wält, Att loda tit råd,
Til sären mig hasta
Och tiggas om nåd.

8. Min nakenhet
klåd, Och hjertat tu

glåd. Si, själen är
tom: Ach! lär mig at
trängta Til dig, som
är from, Lik torstiger
hjort, Och efter dig
längta, Som för
mig fullgjordt.

9. Min hunger tu
släck, Och synden
betäck Med röda tit
blod: Min bördas tu
lätta, Och friska mit
mod. Ach! borttag
al nöd. Mit hjerta
tu mätta Med les-
wande bröd.

10. Jag nödstälter
är, Och therför be-
går Så plats i tin sår,
Att jag thenna dagen
Minutelig får Ut-
njuta tin tröst, Och
närmast bli dragen
Til dig, som mig
löst.

11. Min Jesu, tu
war Mit wårn och
förswar Mot sien-
dens

dens nåt, Ut the mig
ej snärja. Ach! JE-
su, mig låt, I bön
och i tro, Mig man-
ligen wårja, Och i
tåg ha ro.

12. Fullborda tit
wårk. Min anda tu
stärk, Ut glad och för-
nögd, All lydna tig
wisa: Och göra med
frögd Mit ämbet och
kall: Så skal jag tig
prisa Jewighet al.

210.

Mel. **J**esus är min häg-
nad, 2c.

Natten är förflus-
ten, Själ war
oförtruten, Ut hem-
båra låf Sjåla-wån-
nen låra, Som har
tålts beskåra An en
dag på prof. Res tig
opp Med tro och hopp.
Med tit hjerta, hog och
tunga, Jesum at
låffunga.

2. O! at jag rätt

kunde Brisa al the un-
der, Som min själ
förspordt. O! om rätt
min tunga Kunde tig
låffunga, Som hon
alltid bordt; Ty tu
har, Min milde Far,
Mera nåd och godt be-
wisat, An jag kan
beprefat.

3. Först, at jag blef
skapad: Se'n, så jag
förtappad Låguti mit
blod, Och så grusligt
felat, Tu mig kraft
meddelat, Uti lifsens
flod; Så at jag, Får
hwar en dag, Som
en dyrtköpt syndar'
ligga, Och om res-
ning tigga.

4. Låt mig wål an-
wånda, Till tit låf
fullända Hwar stund
och minut. Lär mig
rätt besinna Och mig
jämt påminna Sid-
sta lefnads-slut. Res-
na

na mig Minutelig,
Uti särens springe-käl-
lor, Som alt jämt
upväller.

5. Natten, som
bortflutit, Har tu
mig inslutit, I tit
GUDa-hågn: Låt
mig få hwila Fri för
satans pillar, Hwilka
tått, som rågn, Fly-
ga om. Kom, Jesu,
kom! Låt mig få i sjä-
len smaka Lifsens ho-
nungs-laka.

6. När jag råkar
synda, Hjelp mig ge-
nast skynda, Jenfal-
dighet, Fram til nå-
da-skolen. Ach! låt
nåda-solen Med be-
st ändighet, Lifwa
opp, Mit swaga
hopp, Som likt blom-
stret ofta falnar, Och
af otro kallnar.

7. Låt mig bättre
fatta, Och alt mera

skatta Andans fat-
tigdom, Jesu! bro-
der käre, Wår des
mig föråra Hjerta,
som är tomt. At jag
må Then nåden få
Se hur' nödig tin för-
soning Ar til min
förskoning.

8. Ja! jag faller ne-
der, Och af hjertat be-
der: Stork min swa-
ga tro. Pröfwa tu
mit hjerta Tag bort
otrons smärta. Gif
mig ständig ro; Låt
ej pust, Ej werldsens
lust, Eller någon es-
gen wilja, Mig ifrån
tåg skilja.

9. Om mit kött wil
fälla, Låt tin förbön
gälla, At ej fienden
Må mig få anklaga,
Eller stål andraga,
Mig til spott och
mehn. Hjelp min själ,
Immanuel, Djupa-

re i sären tränga, Och
wid korset hänga.

10. Låt mit hjerta
wara Fri från althen
sabra, Man kan råka
i, När mandelar tan-
kan, Eller wårdslost
wankar, Allt för ty-
gel-fri. Lär mig rätt
På barna-sätt, Uti
trone bedja, waka,
Och ej se tillbaka.

11. Hwad jag gör
och ilar, Låt mit hjer-
ta hwila Uti sären få.
Om jag råkar sela,
Wårdes mig strax he-
la, Rena, skära, två.
Rör min mun, Ut
dag och stund, Till tin
åbra wara färdig,
Sjunga: tu äst
wärdig.

2II.

Mel. Nu tackar GUD alle
folk, 2c.

Uch! harpan o-
skänd är, jag
kan med frögd ej läf-

wa Min högt-låfwär-
da GUD, som unt mig
trygger säfwa. Min
wilja, hog och lust är
til hans tjenst så kall,
Ut hjertat tänker
knapt på hans wäl-
gerning al.

2. Min gamla oart
har på nytt med mig
upwaktat; Fast in-
gen dag jag än thes on-
da sällskap saknat;
Ty är jag ock så trög,
at tröfsigt bära fram
Min brist och själa-
nöd för dig, GUDs
dgra Lam.

3. Jag suckar litet
nog af tankan på tin
nåde. Jag gläds ej,
fast jag förr har rönt
tin hjälp i wåde. Jag
skämnes icke stort;
fast än jag är så kall
Mot dig, min Fräl-
sare, och mot tin
lärlet al.

4. Si,

4. Si, sådan ser jag ut, Ach! HERRE dig förbarma Udförwer al min nöd, och hjelp mig syndar' arma. Min själ then tu upsoft och warit tig så dyr, Til dig, sit fasta slätt och sällhets klippa flyr.

5. Fast thenna morgonstund är illa nog förnötter, Och tin mig wista nåd med otack är bemötter; Jag dock ej släpper dig förr än jag tilgift får Och rening från min synd i tina helga sår.

6. Så låt min arma själ nu hela thenna dagen Bli stundlig närmare til helga Korset dragen. Hjelp mig beständigt ther i trone kunna stå, Och rening, lif och kraft utaf tit blod undfå.

7. Här ser tu mig, min wån, här har tu then som trånger. Tu äst ju ther, som ej från nåden någon stånger. Styr hjerstat mit idag, at tänka på tin död, Så wandrar jag förnögd och fruktat ingen nöd.

212.

Afton-Sånger.

Mel. Nu hafwer thenna dag. 1c.

Shen ende dagen Kort Går på then andra bort Til ewighetens port. Min lifstid från mig far; Hwar qwall står jag dock qwar Uppå min gamla ort.

2. Si, nu besinner jag, At åter thenna dag Har för mig blifwit al; Och jag står här med blygd,

I stället för upbyggnad,
 In lika ljum och kall.

3. Langmodige
 GUDs Lam! Jag
 otverholgs med fram
 Harofwer in för dig.
 Jag faller för dig ner
 Och dig rätt odmiukt
 ber, Att tu forlater
 mig.

4. Förlåt mig för
 hw ar stund Jag ej i
 hjertans grund Har
 varit bögd för dig,
 Och för hw art få-
 fangt ord Och tanka,
 som är spord I then-
 na dag hos mig.

5. Ach! tag dock
 af min rygg Then
 synda-bördan stygg,
 Som jag nu til dig
 drar, Och sjelf har
 på mig last, Then
 jag wal aldrast I
 dag förökat har.

6. Sänk otros, la-
 sten hel Och alla mi-

na fel I baffens djuv;
 så at the följa da-
 gen åt På then jag
 them begat, I glöm-
 stans långa natt.

7. Min räkning nå-
 digt slut, Och strykt
 al skulden ut, Som
 jag har hit tils gjordt.
 Betala IESU god,
 Med tit dyrbara blod
 För mig båd' smått
 och stort.

8. Bewara mig, at
 jag (Af skal, at jag
 är swag,) Ej jämt
 fortornar dig, Och
 stads med samma sak
 Wil göra dig omak;
 Men dock ej bättra
 mig.

9. Nej, hjelp mig
 synden fly, Och få-
 fangheten fly, Stads
 taga til i tro Och ha
 et hjerta rent, Som
 ar med dig förent I
 ständig frid och ro.

10. Ty

10. Ty låt mig såfwa wål, Likånna i min själ Min fiends glödand' skott, Ell' öfwerhopad bli Med oren fantasi Och syndigt tanke-brott.

11. Gör, mildaste GUDS Lam, Min fienda til skam. Jag beder dig nu, at Tu för tit nådes-namn Mig tager i tin famn Och kärleks-wård, i natt.

12. Sträck tina wingar ut Och under them mig slut. Med nåd mig öfwerstygg' Och waka öfwer mig; Så at jag nu i dig Må såfwa säll och trygg.

213.

Mel. JESUS alt mit goda är ic.

Akt o! JESU,
at tu mig åter

har en dag förlånat; Men förlåt, at jag ej tig I ensaldig trohet tjenat. Tänk ej på, hur' ofta jag Syndat hela themna dag.

2. Fäst mit hjerta mera tätt Wid tit kors i genom trona. Styr med nåden minna fjät. Wisna mig tin törne-krona. Gör min synd i tina sår, Förr'n jag nu til hwilo går.

3. Söta Lam, tig beder jag: Bed, så jag ej orkar låfwa. Kroppen werst tu har thet lag, At han måste stundom såfwa. Bed, at ej min hwilo, ro Må uphåra och min tro.

4. Låt tin nådes ljuswa And', Så jag waknar, ej uphåra An-

Ännu flera otros-
band Fram i klara
huset föra. Red mig
til et sådant far Hwar
af tu sjelf heder har.

214.

Mel. Så skön lyser ihen ic.

W In JESU
upptag milde-
lig Thet afton-offer,
som jag tig af hjer-
tat nu wil göra. Låt
mun och hjerta stäm-
ma in. Ja, rör tu sjelf-
wer tungan min, Och
bög til mig tit öra.
Låt tit blod Gifwa
mod, At frambara
Läf och ära, Pris och
heder, När jag här
nu faller neder.

2. Tack ware tig,
min JESU god, Som
så med mig haft tå-
lamod, Allt in til
thenna stunden. En
kärlek är osägelig,

Hwarmed tu städse
älskat mig, Som är
så ond i grunden. Ack!
min wån, Låt mig än'
Blott af nåde Från
al wåde Hulpen blif-
wa I tin hand wil
jag mig gifwa.

3. Bestärma them,
som på tig tro. Up-
lys them, som i mör-
kret bo. The salna
tu uprätta. The
swagas styrka sjelf-
wer war. Och blif the
faderlösas far. The
hungriga tu mätta.
Hjelp wi må, Stora
små, Ungagamla Os-
hopsamla, Och anro-
pa Tig om hjälpen al
ihopa.

4. Tänk ej uppå,
hur' ofta jag har
syndat mot tig then-
na dag, Min JESU
jag tig beder. Hjelp
mig i trone til tig nå.
Lut

Låt nådens dag i hjer-
tat gry; Fast solen nu
går neder. **JESU**
kär Blif mig när.
Låt mig wara Utan
fara I tit sköte. A-
men, hör o! **JESU**
sköte.

215.

Mel. *Kru hwollar hela
jorden, 2c.*

WIn sjål! se alt
är stilla, Haf,
skog och fälten willa
Med lyfnad låfwa
GUD. Alt hwad om
dagen spritter Nu
lyst i skuggan sitter,
Och lemna' dig ha en-
samit ljud.

2. Märk, hela luf-
ten tyssnar, Och lif
som efterlyssnar, Alt
höra på tit låf. Se
djuren ha utsprungit,
Och foglarne utsjun-
git, Gör tu som the,
gack sen' och sär.

3. O! store **GUD**

och Fader, Ho ser, som
ej blir gläder, Tin
masts och nådes hand,
Hwar med tu wist
regerar, Och är antin
förmerar I himmel,
jord, lust, sjö och land.

4. Jag undrar wid
mig sjelfwer: Hur'
tu al werlden hwälf-
wer, At the' med tje-
na mig: Hur' tu så
ömsint lagar, At wi
må wåra dagar Til-
bringa här behagelig.

5. Min **GUD**, jag
har ock funnit, Se'n
solen sidst uprunnit,
Hur' tu har wårdat
mig. Tack ware tig
min Fader, At jag nu
frist och gläder, När
hon går ned, får låf-
wa tig.

6. Men thet mig
högt förtryter: At jag
tide mot tig bröter
Och märker mycken
brist:

brist: At jag tig föga låfwar För alla tina gåfwor, Och för then nåd tu mig bewist.

6. Nog bord' jag bättre sköta Och icke så förnöta Min dyra nådes-tid. Man bör ju tiden köpa, Ej obetänksamt löpa Tj, ther tu ej mer synes blid.

8. Men jag i dag har syndat Och mig i otro skondat At göra fall på fall, Ibland af swaghet felat, Ibland mit hjerta delat, Ibland båd' varit ljum och kall.

9. Thet här, och hwad mit hjerta, Mer kannes wid med smärta, Samt alt tu med mig wet, Thet mig så wist fördommer, At jag al

ursåkt glömmet Och stadnar i stor håpens het.

10. Jag ber tå, ropar, tigger Så usel jag här ligger, Min Frälsare, Guds Lam: Uch! wårdes mig förskona Och al min synd försöna Then tu betalt på Korssets skam.

11. Jag mig nu lägger neder Och tig af hjertat beder Få hwila i tin famu. När jag se'n fått utlåfwa, Låt mig stå up och låfwa För någd och glad tit nådes namn.

216.

Mel. 3 stogar och tu 10.

Nu har en nådesdag blit al, Och mörka natten ingå skal; Så gack, min själ,

fål, til Sammet tit,
Och såg hwad tu har
gjort, helt fritt.

2. Om tu åtnjutit
ro och frid? Om tu
wid kofset legat mid,
Och tigt om rening,
hjelp och råd? At
tu för alt må finna
nåd.

3. Ach! jag har wa-
rit hoglös, kall, Och
såled's ganska när til
fall; Ty beder jag
om blodet tit, At thet
upvärmer hjerta t
mit.

4. Ach! skull jag
dömas efter lag, Så
sunne jag mig alt
förswag, At töras
fram til dig, GUDS
Lam, Af fruktan, ån-
gest, nöd och skam.

5. Men lagen tu
fullkomnat har,
Och synda-skulden
på dig bar; Ty wå-

gar jag uppå tit blod,
Så får mit hjerta
muntert mod.

6. Nu två mig
ren i blodet tit, Och
låt alt thet, som was
rit mit Til intet bli,
at tu blir alt; Ty
tu, min wån, har
mig utwält.

7. Haf tack för al
then nåd jag spordt:
För godt tu mig i
dag har gjordt: Thet
är min wån oråknas-
lig, At tu så mycket
tålt med mig.

8. Haf, Jesu, på
mig nådig agt. Låt
tina Anglar hålla
wält I natt och al-
tid, At jag må Af
sorg och farlighet und-
gå.

9. Låt mig insom-
na i tit sköt, Och i
tin samn ha hwila
söt. Låt i tin sår mig

A a göm-

gömder bli, Ut kropp
och själ från nöd bli'r
fri.

10. Tu värdes ock
i nåd anse Tin arma
barn, som ther om
be: Låt them få nju-
ta frid och ro: På
trog min JEsu, stå-
digt tro.

11. Så skole wi,
samt helgon al, Låf-
sjunga dig med frög-
de-stall, Guds Lam,
som för os dödad
är. Låf ske dig här
och ewigt ther!

217.

Mel. En bröslar hela jor-
den &c.

Så går tu åter
neder, Tu him-
lens glans och heder,
Och jordens wälbe-
hag, Se'n tu, som
HERren welat, Os

åter har meddelat, En
skön och härlig nå-
des-dag.

2. Men tu, min själ,
besinna, Hur' timar-
ne förswinna, Hur'
fort tin dag han går,
Hur' tu alt äldre
blifwer, Til grafwen
närmar' blifwer, Och
sist tin afton stada
får.

3. Betänk nu wid
dig selfwer, At tu
från Babels ålfwer
Skal ändtlig affted-
ta, Och resa hän från
jorden, Til dyra him-
la-borden, Ther Lam-
met skal sit bröllop ha-

4. Mit hjerta bör-
jar brinna, När jag
tar på besinna Then
stundens ljuslighet:
Mit Lam, i tina
händer, Jagtå min
anda sänder, Then
är

är ju tin, som tu wäl
wet.

5. Jag mig ock nu
påminner, När ti-
dens sol nedrinner,
Och werldsens afton
blir; När slag på
knappen hör es, At
dörr-trån ther wid rö-
ras, Och man Bluds
Son i högden sir.

6. Hwad jämter, skån
och ångslan, Hwad
gruslighet och fångslan
Tå qwål hwar werld-
sens wån: Men hwad
för anstalt göres,
Hwad Hosianna hö-
res Bland them som
känna domaren.

7. Nu ligg min själ
och hwila, Hwad thet
än monde ila: Allt
thetta skal tu se. Till
sömn jag mig lå lu-
tar: Men mig i tåg
inslutar, Min sjä-
la-wån, min fräl-
sare.

218.

Döds = Sånger.

Mel. Jesu tu eig self upi
wakte ic.

Död, o död, tu
hufwa Lisa!
Lyfta hwilo = rum,
min graf! Hwad skal
tu för tjenst bewisa
Mig, enär tu tager
af mina skuldror al
min börda? At af
wedermoddo trött Jag
får dö och saktwa sött.

2. Barnet älskar
moders famnen:
Trötte daga-karlen
ro: Drifwit Skeps-
folk, lugn och ham-
nen, Strämde foga-
len sit bo: Segrand'
stridsman, til at fa-
ra På triumph-och
segerwagn: Döden
gör mig samma gagn.

3. Sötma från
then starka flyter,
A a 2 Nat

Mat af frässares
 nom går: Jesu död
 wår död förbyter I
 then största sálhet
 wår. Döden är
 ju nu min win-
 ning; Ty mit lif
 är I Jesus huld,
 Som har dödt för
 mina skuld.

4. Ach! hwi skull'
 tå jag ej wilja Gå
 med Simeon i
 frid, Och ju förr ju
 helre skiljas Wid en
 ond och salsam tid,
 Wid en swag och
 syndig hydda, Wid
 en arg och hädster
 werld, Full med
 rånkor, list och
 flåd.

5. Ja, thet säg-
 nar mig wist myc-
 ket, Att min död mig
 skal en gång Göra
 fri från alt betrye-
 ket, Alt thet hat,

föragt och twång,
 All then ogunst,
 sorg och smålek,
 Olyst, jammer,
 nöd och strid, Som
 mig möter al min
 tid.

6. Ach! hur' gla-
 der skal jag wara,
 När jag ser mig
 undan gått Alla för
 mig stälta snaror,
 Morde-wapn,
 glöddand' skått.
 När min död mig
 gör then tjensten
 Och mig til then
 borgen för, Ther sig
 ingen fiend' rö'r.

7. Sälla stund, tå
 bandet brister, Och
 jag blir then Adam
 qwitt, Som med
 tusend' strek och li-
 ster Annu bor i hjer-
 tat mit: Tå jag le-
 da synden slipper,
 Som här gör mig
 trog

trög och kall Och tidt
kommer mig på fall.

8. Fast, när jag
tig JESU äger,
Samt tin döds- och
blodsårs kraft, Har
jag del uti then se-
ger Tu på fienderna
haft: Jag kan alt
för tin skuld lida
Och i dig dock nöd-
der bli; Men nog
wor' jag helre fri.

9. Ar då, HER-
re, så tin wilja, Tag
mig snarlig til dig
op. Wärdigas mig
arma skilja Ifrån
thenna dödsens
kropp; En jag läng-
tar hemma wära
Hos min GUD och
Frälsare, At hwad
jag nu tror, så se.

10. At i himlens
arfe-länder Ta min
stöna skrud emot, At
så kyssa JESU hän-
der Och lässjunga

för hans fot, At
GUDs majestät ä-
stada Och the Lam-
sens helga sår, Hwar
i al min frögd be-
står.

11. Ty then för-
smak jag re'n äger
Af tit blod och så-
rens kraft Wida
wägnar öfwerwäger
All then frögd jag
nån'sin haft; Ther-
för' jag ock hertligt
långtar, At se tigi,
min Frälsare, An-
sigte mot ansigte.

12. Då tu nådigt
på mig drager Här-
lighetens hwita
skrud, Och mig uti
fammen tager, Som
tin älskelige brud.
Då jag full af gläd-
je blifwer Och får
större salighet An-
jag här mig önska
wet.

U a 3 13. Dock

13. Dock om ännu
 dig behagar I tit
 kärleks-rika råd, Ut
 förlänga mina da-
 gar, Gör mig nög-
 der med din nåd.
 Gör ock tå mit he-
 la hjerta Stundligt
 mera til dig bögt,
 Och uti tin död för-
 nögt.

14. När jag sist
 skal hädan fara,
 Wårdes tå, o! JE-
 su god, Dig uti min
 själ förklara, Mig
 hugswala med tit
 blod: Och mig, för
 tin död, sist taga U-
 ti trone rätt förnögd
 Up uti tin himmels
 högd.

219.

Mel. När får jag min re.

När kommer then
 dag Så ändtes

15. När jag

lig jag Får också gå
 hem, Ut ewigt för-
 blifwa i Jerusalem?
 När hör er dock op
 Ut tiden fördrifwa
 Med längtan och
 hopp?

2. Jag räknar
 hwar dag, Hwar
 tima och slag, Som
 fläckan hon slår, Och
 önskar jag måtte
 Snart läggas på
 bår: Jag wet, at
 jag tå Fick innom
 förlåten Till Cheru-
 bim gå.

3. Jag ser med bes-
 hag, Hur dag is-
 från dag, Min skröp-
 liga kropp, Blic bo-
 sälltig, matter Och
 trög i sit lopp: Jag
 slutar ther af, Så
 snart bli försatter
 Till ro i min graf.

4. Ack! Frälsare
 blid, Låt mig gå

i

i frid, Jag hörer tig
 til, Hjelp låta mig
 nöja Med alt hwad
 tu wil: Men, ut-
 walde wän, Act! låt
 icke dröja, At taga
 mig hän.

5. Ej orsaken är
 Misnöje, beswär,
 Samt werldenes
 twång: Hwarföre
 min lefnad Tyks
 vara så lång: Nej,
 sedan jag fått I sä-
 ren min trefnad,
 Har sådant förgått.

6. Jag ser mig ha
 fog, At ställa min
 hog Från jordenes
 grus, Och lyfta min
 tankar Til helgonens
 hus; Ty alt hwad
 som wäl I werl-
 dene wankar, Ej
 måttar min själ.

7. Du Frälsare
 huld, Är sjeff ther
 til skuld, Som låtit

mig se Eben grund-
 lösa glädje Tu låts
 wat bete The sar-
 gada bröst, Som
 wilja tilstädja Ein
 kallande röst.

8. Alt sedan jag
 fick I sären en blick,
 Och först lärde tro,
 Och börjad' så små-
 ning I sären få ro,
 Så törstar min mun,
 En sådan life-ho-
 nung Få smaka
 hwar stund.

9. Tu mera jag
 får Ein sida och får
 I andanom si, Tu
 mera jag längtar
 Ther ewigt få bli:
 Ther ökar mit hopp,
 At dagelig trängta,
 Få gå til tig op.

10. Ein korses ge-
 stalt Mig kärligt be-
 falt, Med hjerta och
 mun, Dig ständigt
 anropa, Til yttersta

A a 4 stund:

stund: Act! Fräl-
re blid, Låt os få
tilhopa Tilbringa
wår tid.

11. Tinkallanderöst
Meddelar wål tröst,
Titfötesta ord, Then
swårhet wål kryd-
dar, Som fins här
på jord; Doct förjer
jag måst, Min
jordiska hydda
Wid jorden är
fast.

12. Mit hjerta och
hopp Wål swingar
sig op Och njuter
thet wål, Som
Frälsharen stånker I
syndares själ: Jag
tol's vara när;
Men när jag be-
tånker, Så är jag
doct här.

13. Jag bår i min
barm, Mig sielf-
wan til barm, En
döds-sånge, som

Har affhört för thet-
ta Fördömmelsens
dom: Ej bryr mig
hans poct; Men
ann af hans sjätrar
Droar mig doct.

14. Act! saliga
dag, På hwilken så
jag Then bördan
blir qwitt, Som
mig nu hårdt tryc-
ker Och oroar tidt:
Thet sköpliga bo,
Som ofta förrycker
Min ständiga ro.

15. Besinna doct
wål Min frigjorda
själ, Tå tu får se
GUD och Fräl-
sharen kåra, Ithess
tin hud: Swad
prydna och pragt,
Swad höghet och
åra Bland härar-
nas magt?

16. Swad Klarhet
och lins, I hinnes
lens hus, Swad
glåd,

glädje och frögd, | vå, Hur' wi, som
 Swad sålhet och | ej här få wara til-
 nöje I himmelens | hoga, Ewinnerlig
 högd, För nådenes | ther, Bland Anglar-
 thron Sig ewigt få | na mång, Tillsam-
 böia Och bo hos | man sku ropa The
 GUDS Son. | utwaldas sång.

17. Jag slutar ther
 af, Swad bottenlöst
 haf, Af andelig
 frögd, I ewighet
 blifwer; Så jag här
 blir nögd, Til
 hjerta och mod, När
 JESUS mig gif-
 wer, Sit dyrbä-
 ra blod.

18. Jag dränker
 mig sjelf I nådenes
 ålf, Så tankarne
 gå Ut skåda i hög-
 den Then sålhet wi
 få. Jag undrar
 hur' GUD, Wil
 skänka then frögden
 Ut sådan en brud.

19. Jag glädes ock
 så Jag tänker up-

20. Ehet blir så
 min tröst, En gång
 blir jag löst: Så
 kroppen blir stel,
 Och platt nedersla-
 gen: Min ädlare
 del, Af Frälsarens
 hand, Bliw ewigt
 intagen I helgonens
 land.

21. Jag längtar
 så fort Til sålhetens
 ort; Jag yrkar
 ther på; Sit tu mig
 har dragit, Sit wil
 jag ock gå. Jag blir
 wid godt mod; En
 hjertat är twagit I
 skänkelsens blod.

22. Nu kom när
 tu wil, Min Frälsa-

re mild, Jag väntar på bod, Ach! hålt tu mig färdig, Att dö på tit blod; Ther til är jag döpt. Ja, tu är lofwärdig Ty tu har os köpt.

220.

Om then himmel-
ska Härligheten.

Mel. 3 på alle ondt. be-
gifne sinnen ic.

ACH! luffsta tid
af alla tider,
Ach! största dag
af alla stora dar',
Lå thetta wärk, som
HERREN skapat
har Och nu sig om
så konstigt wrider,
Skal brytas ned, i
tusend stycker slås,
Och uti eld, som
balm och strå förgås.
Lå **HERren**, **HER-**
ren träder neder,
Först håller dom, och

så bereder På här-
ligt wis Et para-
dis, En annan
werld och boning Att
them, som fått för-
soning.

2. Lå skola the,
som här måst wa-
ra För then iklåd,
da röda Lammets
drägt Et galit
folk och en förag-
tad slägt, Med ge-
nom-skinand' krop-
par klara, Och out-
säglig Humla-pragt
och ståt, Sit kära
Lam få ewigt följa
åt, Och thy med en
förklarad tunga, Et
frögdsfullt hosianna
sunga. Lå skola the
Förstå och se, Att
HERREN them
har unnat Mer, än
the tänka kunnat.

3. Lå skal ock jag
uppå then dagen,
Hur'

Hur' swag jag nu
 ock är til själ och
 kropp, Förändrad nu,
 ur skoftet refas op,
 Och utaf Anglar bli
 mottagen, At fö-
 ras in til thetta
 sälla hem, GUDS
 helga stad och hans
 Jerusalem. Så skal
 jag med min ögon
 båda, GUDS dy-
 ra Lam få ewigt
 skåda, Som dödat
 war Och helswer har
 Med blodet mig
 rentwagit Och blott
 af nåd uptagit.

4. Men blir min
 staf ej snart förndt,
 ter, At jag får skå-
 ra frukten af mit
 hopp! Så sätt mig
 dock på tina hög-
 der op. Som hjo-
 tars gör tå mina
 fötter, At jag tig
 sjunger på min

stränga = spel, Och
 är förnögd af hjer-
 tat med min del.
 I medlertid mig
 gläder, tröstar, At
 jag med blodet tit
 är lösier, Och wist
 skal få Med glädie
 stå Hos tig uti then
 skruden, Som tu
 förwärfwat bruden.

221.

Mel. Nu hwilar hela jor-
 den, ic.

Jag ser et Lam
 hel sargat, Med
 blod bestänkt och fär-
 gat. Och öfwerfullt
 med sår, Lik som
 thet warit slagtat,
 I himlen så högt
 agtat, At thet mit
 i GUDS stol thet
 står.

2. Hur' af the fy-
 ra djuren Thes åra
 blir

blir framburen Med
undran skådar jag.
The med en Angla-
tunga Trefaldigt
helig sjunga, Och
tiga hwarken natt
ell' dag.

3. The Tjugu
fyra äldste, Som
genom blodet frälste,
På stolar sättas
fram, Til jorden sig
nedböja, Låssjunga
och uphöja Med
sång och harpor the-
ta Lam.

4. Si, huru the
sig hasta, Sin' kro-
nor nedertasta För
stolen med bögd
mod. The börja Lam-
met prisa Med then-
na nya wisa: Tu
har os köpt med
död och blod.

5. Si, Helgonen
kring stolen, Mång'
tusend' lika solen,

För GUD och
Lammet stå, Som
GUDs infegel bä-
ra, Och sina klä-
der skåra I Lam-
sens blod ha lå-
tit två.

6. Si, thesse all i
hopa Med höga rö-
ster ropa: GUDs
salighet är stor.
Ach! hör et genljud
swarar Af tusend'
Angla-skarar Med
Amen, lås i himla-
Chor.

7. Hwärt jag min'
ögon wänder I thes-
sa himla-länder, Ar
allas göromål, Med
låssång at betrakta
GUDs Lam, som
låt sig slagta, Och
wörda djupt thes
spike-hål.

8. Wån jag en gång
får wara En lem af
thenna skara, Som
stå

stå hwit-klädd e-
ther? Jo, Amen
tryggt jag säger:
En arfwelott jag äger
Bland them, fast jag
på jorden är.

9. Tror tu, min
själ the orden; Hwad
gör tu då på jorden
Els tu thit flotta
får? Tu skal, til
Lammets åhra, Then
himla-sången låra,
At prisa stads thes
blod och får.

10. Ty, om inwä-
narena I him'len sig
förena Med djwtt
nedböjande, At blo-
det högt wårdera,
Ej wilja något me-
ra Duntala, höra,
eller se;

11. Hwad bör då
ste på jorden, Ther
GUD är korsfäst
worden, Ther blo-
det flutit är; Ther
thet til löse-penning

Behöfwes hwar
handwänning? Hur
bör ej blodet wör-
das här?

12. Ho, som ärfas-
rit thetta Hwad blo-
det kan uträtta I
hjerat och förmå,
Han låte ock sin tun-
ga GUDs dyra
Lam lässunga, At
ock från jorden lås
må gå.

13. Lås, starkhet,
magt och heder Tig
Lam, hwars blod
flöt neder På ber-
get Golgatha!
Hwar människa
hembäre Tig pris,
och tack och åhra.
Ja, amen, lås, Hal-
lelujah!

222.

Mel. Så skön lyser then
morgonstjern' ic.

U! själar up, och
si

si GUDS Lam ! Lammet låf och
Si, hur' saktmodigt Amen.

han går fram. Hör
på hans nådes-tun-
ga. Ach! si, hans
röda purpur-räck.
Si, Lamsens Jung-
frurs hwhita släck.
Ach! hör hur' wäl
the sungen. Se på,
The stå för then
gamla Och försam-
la Sina röster.
Ach! ho kan tā wa-
ra tyfter?

2. The äldste fal-
la wördsamit kull,
Och trycka anletet i
mull: The stola sig
för thronen: The
fyra djuren låfwa
ståds: The fyra
tjugu likaled's Ned-
kastat sina kronor.
An mer, Man ser
Hedna släckar, Tu-
send skäckar, All i
samman Sjunga

3. Jag wille gerna
sjunga med; Men
ach! mit Lam, tu
ser wäl thet, At jag
är oförmögen. Jag
slåpas med en tun-
ger kropp, Har li-
ten tro och ringa
hopp, Och ser med
skumma ögon. Tit
blod Mit mod We-
derqwecker, Mig up-
wäcker Til at pri-
sa; Men jag slutar
strax min wisa.

4. Dänd'lig är tin
kärlighet; Dock tror
jag min otacksamhet
Lär' föga mindre
wara. Tu store
himla-HERRES Son
Har stigit neder af
tin thron, Mig u-
lla at förswara. Tu
får Mång' sår; Mig
tu helar, Nåd tu
de:

Delar Alla dagar,
Then jag trögt nog
emottager.

5. Dock gif mig,
JESU, nåd til slut
Tin nåd at wörda
hwar minut Och stå
trone färdig. Ach!
låt tin kärlek twin-
ga mig Af hjertat
sjunga stundelig:
Tu, tu äst äbran
wärdig; Och jag
Hwar dag Wärdig
döden, Och til glö-
den At fördömmas,
Om tin nåde skull
förglömmas.

6. Dock tror jag,
at tit hjerte-lag Ej
med-ger, at mig ef-
ter lag Från nåda-
stolen stöta; Ty ef-
ter tu lat rinna blod,
Så tror jag tu äst
altför god, At mig
med wrede möta.
Så må Jag tå Af-
wen söla Läfwet ö-

ka Med the orden:
Tack, at tu mig
köpt af jorden!

223.

Mel. Tu ljufwa ort far-
wäll, ic.

UP! up! min själ,
och sung. För-
agta jorde-gruset.
Inställ tig glad för
GUDS och Lamens
fota-pall. Och fast
tin' ögon tung Mäst'
blunda wid thet lju-
set; Så utgjut dock
tit hjerta fullt med
frögde-stall; Ty tu
til frögden, Som är
i högden Och Lam-
sens stora bröllop
är ju köpter med
hans blod: All him-
lens helga pragt Af
HERRANS stora
magt Ar fri tig
skänkt, thet är tit
arf, tin skatt, tin
lätt; Ty frögda
tig!

tig! betänk min själ! glädje, rop, hwad
hwad nåd tu fått. harpe slag, triumph

2. Tu ej wid Sinai och frögd: Hwad
I mörker, ljung, lust, hwad seger
eld, dunder Be- sång, Hwad fris
höfwer stå och bäs- het och hwad lyd
wa, när tu buden na, Tu en gång stå
äst, At Sion få be- da får i sälla him
se Och Salems lens högd För Gu
glädje, under, Hos da-thronen Och enda
nya Testamentsens Sonen, Ther Hel
Medlare och Präst. gon kasta sig och
Låt lustna werlden sina kronor ner:
Ha frid i flården; Ther sunga Cheru
Men sjung tu he- bim: Ther låfwa
lig, låf, pris, tack, Seraphim: Ther
Hallelujah! Tu prisa GUD, the
fast tu än är här hjeltar mång kring
Och swaga hyddan Lamsens stol, Som
bär: Så får dock lysa mycket mer än
hjerat wara wid sit klara him'lens sol.

4. The äldste krön-
te stå I sida hwi-
ta kläder Wid sina
Konga-skolar kring
om Lamsens thron.
An fyra djuren stå,
Som ewigt helig
pryda, Hwad
qwa

gwäda, Samt Ang-
lar all i stararmäng?
betänk then rön,
The många tusen,
The stora ljusen,
The Konungar och
präster Lamfens
bröder all. Hwars
antahl är så stort,
Hwars sällhet GUD
så gjordt, At thet i
ingens hjerta här
upstiga kan; Ty
thet får bruden
rätta skuden af
sin Man.

5. Anstå med Palm
i hand Oräknelig
mång tusen, Som
pydde låtwa Lam-
mena och wår om
GUD. The solla
liffens land Och hö-
ga himla-husen Med
edel seger-sång,
pris, tack och gläd-
se-ljud. Ibland
then raden I klara

staden Får jag wäl
oek en gång af lust
bli nog förnögd, Ta
jag på Stions brant
Rundt om från
hwarje kant Hör i-
del frögd och skåda
får then klarhet stor,
Thet ljuset, hwar i
GUD och milda
Lammet bor.

6. Ach! när jag
en gång sielf Får i
GUDs belät wak-
na Och omklädd
skåda GUD i thes-
so mine hud: Mig
twå i nådens älf,
Och ingen önskan
sakna. Hwad äbra
tå? när jag så säll
blir Christi brud,
Samt får min kro-
na Och kläde-bona,
Thet hwita silket,
Selgonens rättfär-
dighet. När jag
thet synda-bo, Som

nu mig gör oro,
Får byta om i he-
lighet och härlighet,
Samt prisa GUD
med låf och tack i e-
wigket.

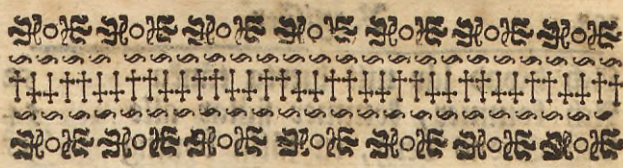
7. Kan bilden, som
endels Och thet med
ögon skumma Nu
ses i spegel och
mörkt tahl lit' frögd
mig ge? Om klang
af thet ther speks
Eyls nå min' öron
ljumma? Hwad
fullhet! när thet
syns ansigt' mot an-
sigte? När jag min'
tankar Ther på rätt
samlar, Så sma-
kar jag och ser med
under HERans
nåd. Men när jag
tänka wil Hur' ther
ock mer går til, At
hjeltarne för Lam-
sens fötter falla ner

Wil jag ock här,
en matt, mig för-
ödmjuka mer.

8. Then nya wisan
ther Ståds sjungs
til Lamsens åhra;
Men gammal ell'
utsungen ej kan e-
wiget bli, Then wil
jag nu ock här, Så
godt jag kan, mig
lära, At uppstå, ne-
derfalla och på Lam-
met si, Som lät sig
föda, Sen slagta,
döda, Och os med
blodet sit igen-löst
til vår GUD.
Thet wärdigt är
ha magt, Kraft,
rik'dom, wisdom,
pragt, Låf, stark-
het, åhra, pris och
tack båd' först och
sidst. Ja, Amen!
himmel, jord, hat,
säje Amen! wist.

*** * * * *
*** * * * *
*** * * * *

De

Register,
 Wisandes
Sångernas Numer.

A.

A ch Frälsare kär, låt mig nu	161
Ach låt tit helga blod, Guds	160
Ach harpan ostämnd är	211
Ach hwad är min ögon skåda	92
Ach ljuffte tid af alla tider	220
Ach! hörer syndare, hur'	7
Ach hur' länge skal jag dock ängsligt	14
Ach hwad rånkor hjertat hysar	17
Ach min dyre Frälsare	154
Ach, om tu o män'ska wiste	28
Ach hur' länge skal dock jag uti	35
Ach jag usle mull och stoft	39
B b 2	Ach

Ach hwad lär mit hjerta tänka	52
Ach kommer, kommer själar alle	54
Ach Sions berg, tu sälla boning	55
Ach Jesu, sörje själa-wån,	66
Ach Jesu, hwad kärlek månd' thetta	72
Ach Unglar, skoler nu e'r helgd	88
Ach si människas o själ, hur'	90
Ach si jag arma stoft och mull	91
Ach säll är then, hwilkom hans	100
Ach när får jag skåda tig, kärste	108
Ach söta själa-wån, hur'	114
Ach huru angelägit, thet är	188
Ulsingen större tröst i nöd, än	82
Uldramildaste GUDS Lam	176
Arma själ, som ligger säker	2
Arma själaras enda tröst	153
Att intet se, dock tro och be	151

B.

Bort i qwäljesamma tankar	144
Brist mit hjerta uti stycken	36
Brist ut i tåre-flod, tu	71

D.

Duwid säger, thet är godt	142
Dortköpta själ, som sörger	29
Död, o död, tu ljufwa lisa	218

E.

E.

E rfaldigt få tro, är äga then ro	118
En gång jag, Jesu, fick	140
En syndare jag är, som	12
Et barn är os födt, och en	58
Et facta, lustigt wäder	126

F.

F äst syndenes wälde har hunnit	9
Frögd i högden, så at frögden	97
Förnuftets usla trålar	113
Församla tig, min strödda själ	69

G.

G UD ske låf, nu är jag glader	198
GUDs milda Lam, som låt	168
GUDs dyraste Lam, från	75
GUDs Lam, tin död, tit blod	77
GUDs milda Lam, min Frälsare	150

H.

H af tack, o! Jesu dyre	192
Hallelujah; låf, ähra, pris	199
Hela werlden är förderfwad	5
Helge Ande, låt os tro	174
HERRre Zebaoth, Fridförste, Kongars	62
Ho är så söt, så mild och kär	131

Ho är, som Jesu nåd så litet	22
Ho är eländig, ljum	24
Hulde Herde, föd the fåren, som	163
Hör, o siäl, som efter ro	120
Hur' ljufwa, sök' och låra, Ar	130
Hur' wäl man sig befinner	121
Hwad bedröfwar tig min siäl	143
Hwad är thet kärleks-hjerta	80
Hwad under i högden, när tiden	59
Hwarför' förger tu, o siäl? hwi	30
Hwem gjorde tig GUDs Lam	85
Här min Jesu öfnar jag	182
Hör syndare, är nu tid på at säfwa?	4

J.

Jag usle stoft och syndare	152
Jag är et blomster uti Saron	48
Jag wördar Jesu blod	95
Jag högst wördar fåren tina	74
Jag Jesu ingen frid	96
Jag föddes i synd, förderfwad	115
Jag ser et Lam hel sargat	221
Jag tackar dig o! Hielte	201
Jesu jag wil tin passion,	67
Jesu Jehowah jag söker och ilar	41
Jesu, i tit namn jag går	191
Jesu, skal jag längre gå hungrig	19
Jesu, tu GUDs rena Lam, som för	46
Jesu	

JESU, låt för mig ej tröta, nåden	47
JESU, tu GUDS ende Son, som för	83
JESU, kors är godt för alt	87
JESU, al min lust och wilja	127
JESU, själa-herde wår, som tit	138
JESU, som för mig blef dödd	167
JESU, wårdes mig nu göra	180
JESU, Lifsens kraft och ord	155
JESU, Frälsare bered med tin nåd	169
JESU, tu är selfwa Lifswet	171
JESU, låt tin helga pina	173
Ifrån then dag jag första	23
Jo, GUD har rätt, jag syndig är	10
I senhertade at tro, ser hwad	84
I werlden har tildragit sig	61

R.

Rådare löp ej oförwågit	3
Rådare själ, låt up tit bröst	57
Korsset är then pelare	99

L.

Lam, Lam o Lam, så undersam	124
Land, land, o land, se HERrans	98
Låfwadt ware JESU namn	135
Låfwa HERran GUD min själ	194
Lär mig min söte Frälsare	64
Låt mig tåg med trone se	79
Låt	

Låt tit stora sido = sår, bli wår	139
Låt os prisa Lamens wisa	196

M.

M ilda Marter=Lam, som	158
Min Jesu uptag mildelig	214
Min Jesum jag insluttit	116
Min Jesu, efter tu mig löst	111
Min Jesum, som himlarnas himlar	103
Min Jesu, som tig låtit pina och döda	78
Min Jesu, tu ser, jag kan intet	18
Min Jesum släpper intet jag	133
Min Jesu, som tig låtit döda	146
Min Frälsare, min Herde	21
Min Frälsare, jag längtar se	42
Min Frälsare god, jag ber om tit	93
Min frögd min krona Jesu kjar	56
Min Blod-Brudgumme Jesu blid	175
Min sargade Brudgum och blodiga	132
Min sonda = skuld then swära	187
Min själ, si alt är stilla	215
Min söte Jesu, lär tu mig	179
Min söte wån, som löst mig	190
Min söte Jesu tu, som ormsens	195
Min ähre = klädnad dyra skrud	102
Mitt hjerta är hårdt, thet	15
Mitt hjerta wal opp i tro och i	209
Mitt Lam jag tackar tig	73

Mitt

Mitt Lam, som tig lät slagta	109
Mitt Lam och Blod-Brudgumme god	165
Mitt sargada Lam hel fuller med	105
Mågtigaste seger-hjelte, Lejon	164

N.

Natten är förfluten	210
Nu läfwa min själ tin himelska	205
Nu har en nådes-dag	216
Nu mär jag wäl, sen sonden	129
När kommer then dag	219
När får jag min skrud, som tu mig	51
När någon har af lagen sedt	123
När jag tig min Jesu i trone	104
När skal dock mårgonstiernan	26

D.

D! Fader hwilkens kärlek wt	63
D! GUDs menlösa lam, tu som	186
D! helge Ande wårdes mig af nåd	181
D! huru sött och godt likwäl	49
D! Jesu Christ min sköld och sol	33
D! Jesu tit hus, tänd up i mit hus	40
D! Jesu wårdes nåd mig sända	101
D! Jesu min skönste, min kärste	106
D! Jesu lät tit dyra blod tin i	157
D! Jesu Christ min Frälser-man	166
D! Jesu lät min själ sig af tin	178
	D!

D! Lustwa bod; I ånglar mång	60
Dmsider har jag tå uti then lugna	110
D! själa wån, tu som tig lät förbarma	147
D! store GUD, jag usle mull	20
D! Syndare kom hit och se	65
D! Syndare låter med GUD	70
D! Sötaste GUDs Lam, som för	107
D! Tu nådens mästestocke	122

B riswarettig, min GUD, at jag	206
---------------------------------------	-----

S E Jesu sår, hur' the af kärlek	32
Si natten är förbi och solen	207
Si hwar min Jesus hånge	50
Si Jesus tager syndar' an	27
Si Frälsaren i högden	53
Si tu min Jesus är, mig ock	148
Si här min Jesu kommer jag	170
Sjelfständiga ord, sit med mig till	38
Sjunger, sjunger med stor frögd	200
Solen som en brudgum går,	208
Styrk mig nu, o Jesu god	193
Syndares påminnelse, är	141
Säll och salig then, som här Jesum	185
Så gråter nu mit hjerta,	76
Så kärlig wån fins aldrig	8.
Så	

Så tag min Frälsare titt barn	172
Så är nu fullbragt	89
Så går tu åter neder	217

T.

T ack HERRE, som förlånar	203
Tack Jesu, som mig har från	86
Tack min söte Frälsare, för en	204
Tack syndares wän, som åter igen	202
Tag o Jesu låt och pris	197
Tack o Jesu, at tu mig	213
Then som wil enfaldig blifwa	31
Then ene dagen kort går	212
Thet enda nöje, som jag wet	136
Thet dyra ord står fast och är	45
Thet ord enfaldighet är lättare	117
Tig åbra o GUD, nu har jag min	134
Tig HERRE påmin Församlingen	145
Tillåt mig JESU sött, för tig få	44
Til at tro och intet se, är ej wisshet	137
Tim själ min JESU helge mig	149
Dit blod, GUDs dyra Lam, som	183
Dit kors o Lam, tin blod och dödd	112
Torstig hjort ej hwillar	37
Tu kärleks-fulla Lam, som mina	184
Tu JESU, som ej wänder åter	189
Tu allskare af syndare, för	177
Tu korsfäste Jesu, som blott är	159
Tu Jesu korsfäst är för mig	128
Tu	

Tu GUDS Lam, som dödat är	43
Tu ädle JESU Christe, som för	34
Tu dyre JESU är min aldra dagligste	68
Tu nederlagna själ, som hungrar	25
Two bud fram för alt, os fadren befalt	125

U.

Uti syndsens snara finner jag	19
Utur diupen jag högt ropar	11
Up sjålar up, och si GUDS Lam	222
Up up min sjål och sjung	223

W.

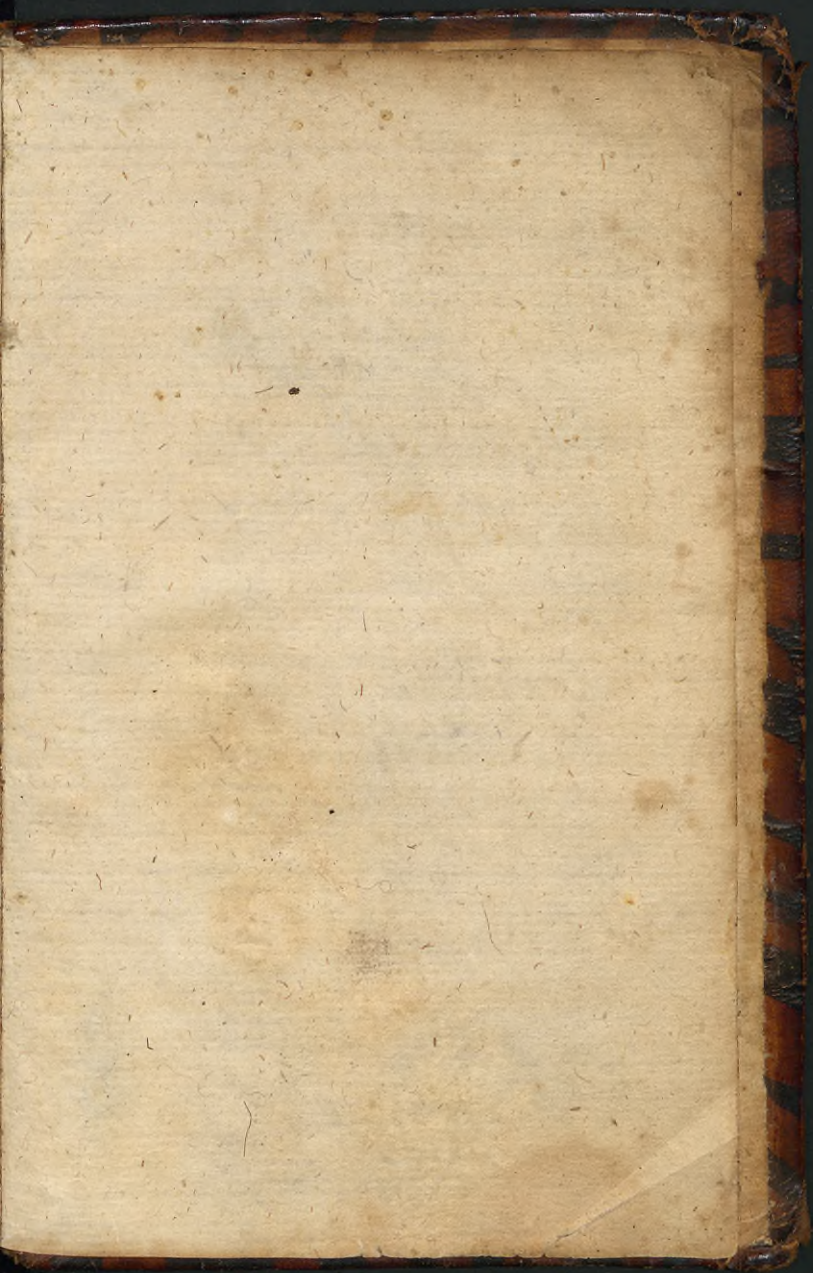
Wæ syndare up och sof	7
Wil tu arma sjål, nu gifwa	6
Wi tacke tig GUD för tit kärliga råd	81
Wålsignad likwål och salig	119
Wårdes för mit arma hjerta	156
Wårt hjerta är wål ringa	94
Wår öfwerherde til os sänd	162

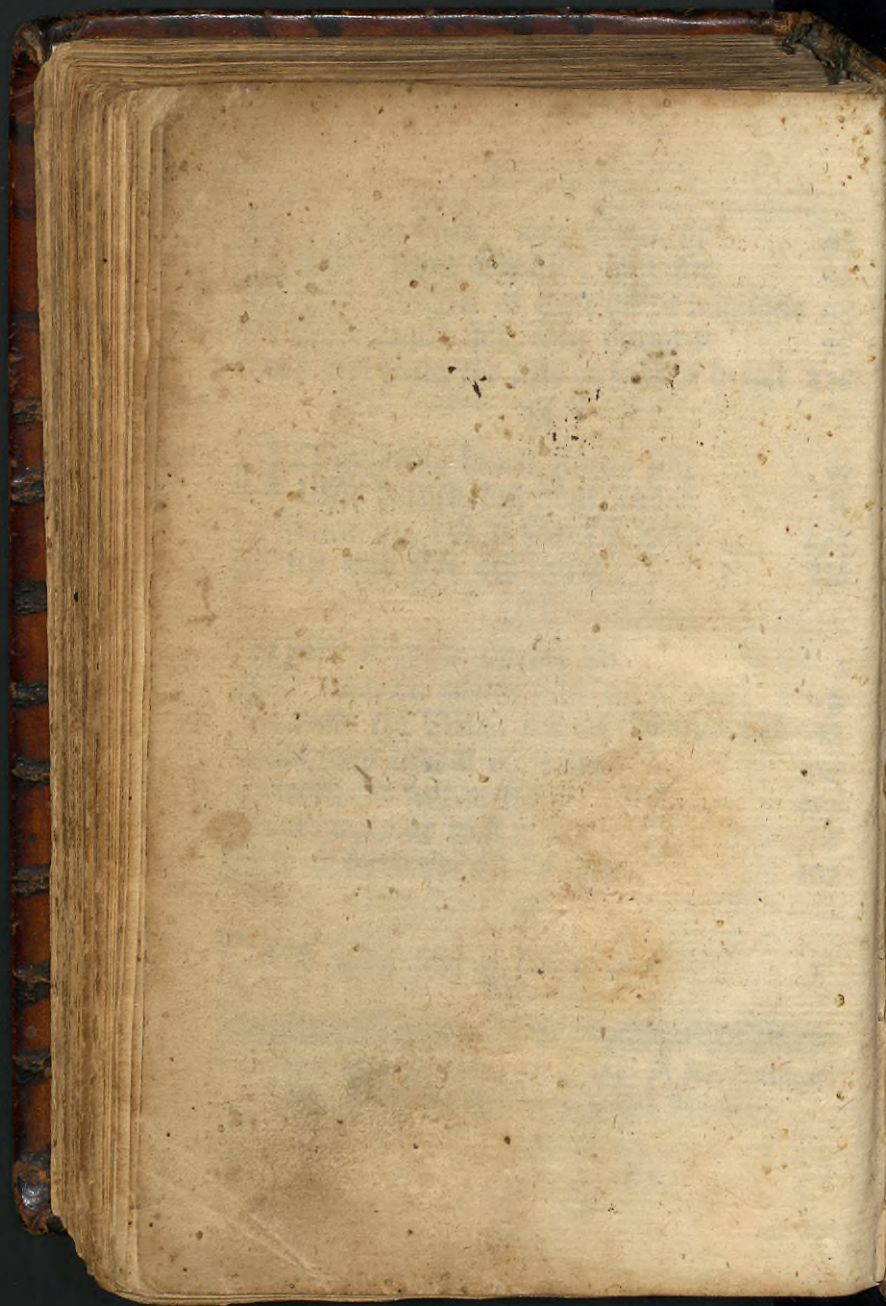
X.

Xån syndig lusta till	16
-----------------------	----

Exemplaret kostar på Påskpapper 4. Dal. 16. öre, Skriftpapper 4. Dal., och Tryckpapper 3. Dal. Kopp:mt.

***   * * *   * * *
 * * *   * * *   * * *
 * * *   * * *   * * *
 * * *

1761
96

Brette

Fielke

Handl

